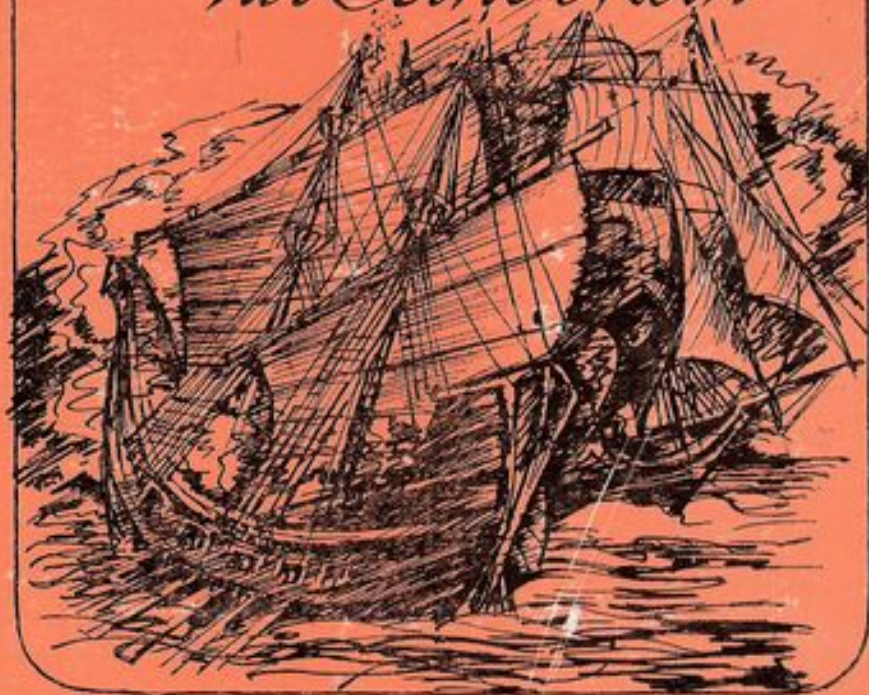

Емилио Сагари

3) Последната
битка
на Сандокан

Емилио Салгари

Последната битка на
Сандокан

I.

През нощта на 20 декември 1849 година жесток ураган бушуваше над Момпрацем – див остров със зловеща слава, свърталище на страшни пирати, разположен в Малайско море, на няколко стотин мили от западните брегове на Борнео.

Тласкани от неспирен вятър, по небето като разюздани коне се гонеха огромни черни облаци, които от време на време изливаха яростни порои върху тъмните лесове на острова; в морето, надигнато от вятъра, се блъскаха безредно грамадни вълни, разбиваха се с бяс и смесваха своя рев с тътена на гръмотевиците – ту кратки и резки, ту безкрайно глъхнещи.

Не се виждаше никаква светлина нито откъм колибите, наредени в дъното на малкия островен залив, нито над укрепленията, които ги ограждаха, нито по многобройните плавателни съдове, закотвени отвъд скалите, нито сред горите и разлюляната морска шир. Но ако някой дойдеше от изток и погледнеше нагоре, щеше да забележи на върха на една висока отвесна скала, надвиснала над морето, да блещукат две точки – два ярко осветени прозореца.

Кой ли бодърствуваше по това време, в такава буря, на острова на кръвожадните пирати?

Сред лабиринт от разрушени окопи, рухнали насипи, разкривени палисади, изтърбушени фортификационни кошове, където още се валяха строшени оръжия и човешки кости, се издигаше просторна, масивна колиба, украсена на върха с голямо червено знаме, на което изпъкваше глава на тигър.

Една стая от това жилище е осветена, стените са покрити с тежки червени тъкани, кадифета и скъпи брокати, които обаче на места са измачкани, раздрани или на петна; дебелите персийски килими със златисти отблясъци, които скриват пода, са също така зацапани и скъсани.

Насред стаята има абаносова маса, инкрустирана със седеф и сребърни орнаменти, отрупана с шишета и чаши от най-чист кристал; в ъглите се издигат големи полуразнебитени шкафове, натъпкани с вази, препълнени със златни гривни, обеци, пръстени, медалиони, разкривени или смачкани църковни потреби, бисери, произлезли несъмнено от прочутите развъдници на Цейлон, изумруди, рубини и диаманти, които под светлината на една позлатена лампа, окачена на тавана, блестят като

безброй звезди.

В един кът се вижда отоманка с опърпани тук-там ресни, в друг – абаносов хармониум с раздрънкана клавиатура, а наоколо в неописуем безпорядък са нахвърлени навити на руло килими, разкошни дрехи, картини, излезли може би изпод четката на знаменити майстори, прекатурени лампи, прави или повалени бутилки, цели или изпочупени чаши и какви ли не оръжия – гравирани индийски карабини, испански мускети, саби, ятагани, секири, ками, пистолети.

В тази така странно обзаведена стая, в едно куцо кресло седи мъж – той е висок на ръст, строен, с яка мускулатура, с енергични, мъжествени и горди черти, които му придават особена хубост.

Върху плещите му падат дълги коси, смолисточерна брада опасва леко загорялото му лице. Високото чело е засенчено от две удивителни вежди с дръзка извивка, малката му уста разкрива бисернобели зъби, заострени като на хищник, черните му очи излъчват блясък, който омайва, изгаря и кара всеки друг поглед да се сведе.

Бе седнал така от няколко минути, втренчил очи в лампата, сключил нервно ръце около скъпия си ятаган, който висеше на широк пояс от червена коприна, пристягащ синята му кадифена куртка, извезана със златна сърма.

Плисна страхотен дъжд, който разтърси колибата и го изтръгна рязко от това вцепенение. Той отметна назад дългите си къдриви коси, намести тюрбана си, украсен с бляскав диамант, голям колкото орех, и скочи на крака, като хвърли наоколо мрачен и заплашителен поглед.

– Вече е полунощ – измърмори. – Полунощ, а него още го няма!

Изпразни бавно една чаша, пълна с кехлибарена течност, после Отвори вратата и с решителна крачка тръгна между окопите, с които бе защитена колибата. Спря на ръба на отвесната скала, в подножието на която ревеше гневно морето.

Остана там няколко минути със скръстени ръце, непоклатим като скалата, върху която бе стъпил, вдишвайки с наслада страховитите пориви на бурята, устремил взор към развълнуваното море. После се отдръпна бавно, върна се в колибата и застана пред хармониума.

– Странно! – възкликна той. – Навън вилнее ураганът, а тука – аз! Кой е по-страшен?

Прокара пръсти по клавиатурата, изтръгвайки вихрени звуци, в които имаше нещо необичайно, диво и които постепенно замряха, докато заглъгнаха съвсем сред тътена на гръмотевиците и воя на вятъра.

Изведнъж обърна глава към вратата, оставена полуотворена.

Заслуша се за момент, приведен напред, после се втурна навън и изтича до ръба на скалата.

При блясъка на една светкавица успя да види, че в залива влезе малък кораб със спуснати платна, който се загуби сред закотвените плавателни съдове.

Нашият човек доближи до устните си златна свирка и изсвири рязко три пъти; в отговор чу остро изсвирване с уста.

– Той е! – възкликна силно развълнуван. – Време беше! След пет минути пред колибата застана човек, загърнат в широко наметало, от което се стичаше вода.

– Яниш! – извика мъжът с тюрбана и го прегърна.

– Сандокан! – отговори новодошлият с подчертано чужд акцент. – Бррр! Каква ужасна нощ, братко!

– Ела!

Прекосиха бързо окопите и влязоха в осветената стая, затваряйки вратата.

Сандокан напълни две чаши и като подаде едната на чужденеца, освободил се вече от наметалото и от карабината, която носеше през рамо, го подкани сърдечно:

– Пий, мой добри Яниш.

– За твое здраве, Сандокан.

– И за твоє.

Изпразниха чашите и седнаха край масата.

Новодошлият беше тридесет и три, тридесет и четири годишен мъж, малко по-възрастен от другаря си. Среден на ръст, много як, с бяла кожа и правилни черти, той имаше хитри сиви очи и тънки, подигравателни устни – признак на желязна воля. Още от пръв поглед се виждаше, че е европеец, и то южняк.

– И така, Яниш, видя ли златокосата девойка? – запита Сандокан с известно вълнение.

– Не, но разбрах всичко, каквото искаше да знаеш. Не отиде ли до Лабуан?

– Да, но трябва да знаеш, че по ония брегове, охранявани от английски кръстосвачи, трудно могат да слязат хора като нас.

– Говори ми за тази девойка. Коя е тя?

– Ще ти кажа, това е едно чудно красиво същество, толкова красиво, че може да заплени и най-страшния пират.

– Казаха ми, че има руси като злато коси, по-лазурни и от морето очи и бяла като алабастрър кожа. Научих, че Аламба, един от нашите

най-свирепи пирати, като я зърнал една вечер да се разхожда из горите на острова, останал така поразен от красотата ѝ, че спрял кораба си, за да ѝ се наслаждава, с риск да бъде потопен от английските кръстосвачи.

– А чия е?

– Едни казват, че била дъщеря на заселник, други – на лорд, а трети, че е направо роднина на губернатора на Лабуан.

– Странно същество – измърмори Сандокан, притискайки челото си с длан.

– И така?... – запита Яниш.

Пиратът не отговори. Обзет от силно вълнение, той стана рязко, отиде до хармониума и прокара пръсти по клавишите.

Яниш само се усмихна и като откачи от един гвоздей някаква стара лютия, започна да подръпва леко струните ѝ и каза:

– Добре! Нека посвирим.

Но едва подхванал някаква португалска мелодийка, той видя, че Сандокан се доближи внезапно до масата и стовари върху нея юмруците си с такава сила, че насмалко не я огъна.

Не беше вече предишният човек: челото му бе свъсено като буреносен облак, очите изпускаха тъмни мълнии, под свитите му устни личеше как конвулсивно стиска зъби, ръцете и краката му трепереха. В този момент той беше страшният главатар на свирепите пирати от Момпрацем, човекът, който от десет години обливаше в кръв бреговете на Малайския архипелаг, човекът, който бе водил страхотни битки, човекът, чиято необикновена дързост и несломима храброст му бяха спечелили името Малайския тигър.

– Яниш! – извика той с глас, в който сякаш не бе останало вече нищо човешко. – Какво правят англичаните в Лабуан?

– Строят укрепления – отговори спокойно европеецът.

– Да не би да кроят нещо срещу мен?

– Така ми се струва.

– Аха! Така ли ти се струва? Само да смеят да вдигнат пръст срещу моя Момпрацем! Кажи им, че ако се опитат да нападнат пиратите в гнездата им, Тигъра ще ги избие до един и ще изпие кръвчицата им. Кажи ми какво разправят за мен?

– Че е дошло вече време да свършат с един толкова дързък пират.

– Много ли ме мразят?

– Толкова, че са готови да загубят всичките си кораби, само и само да те окачат на бесилото.

– Аха!

– Съмняваш ли се? Братко, от много години ти се бориш с тях. По всички брегове има следи от твоите набези, всички села и градове са нападани и оплячкосвани от теб, всички холандски, испански и английски крепости са опитали твоите гюлета, а морското дъно е осеяно с кораби, потопени от теб.

– Вярно е, но кой е виновен? Нима хората от бялата раса не бяха безпощадни към мен? Не ме ли свалиха от престола, защото съм бил станал могъщ? Не избиха ли майка ми, братята и сестрите ми, за да унищожат целия ми род? Какво зло им бях сторил? Бялата раса нямаше за какво да се оплаква от мен и въпреки това пожела да ме смачка. Сега я мразя, ненавиждам всички, били те испанци, холандци, англичани или португалци, твои сънародници, и ще им отмъстя жестоко, заклях се пред труповите на моето семейство и ще сдържа клетвата си! Но макар и да съм бил безмилостен към моите врагове, надявам се, че все ще се намери някой, който да каже, че понякога съм проявявал и великодушие. – Не един, а сто, хиляда души могат да потвърдят, че към беззащитните ти си бил дори много великодушен – отвърна Яниш. – Това могат да кажат всички ония жени, попаднали в ръцете ти, които Ти отведе в пристанищата на белите хора, с риск да бъдеш потопен от кръстосвачите; могат да го кажат и слабите племена, които ти защити от набезите на насилниците, бедните рибари, на които бурите бяха отнесли лодките и които ти спаси от вълните и отрупа с подаръци, и хилядите още, които никога няма да забравят твоите благодеяния, Сандокан. Но сега ми кажи, братле, какво смяташ да правиш?

Малайския тигър не отговори. Започна да се разхожда из стаята със скръстени ръце, клюмнал глава. За какво мислеше този неустрашим човек? Португалецът Яниш не можеше да отгатне, макар и да го познаваше от дълго време.

– Сандокан – рече той след няколко минути, – за какво мислиш?

Тигъра се спря и втренчи очи в него, но пак не отговори.

– Какво те мъчи? – запита Яниш. – Човек би казал, че страдаш, задето англичаните те мразят много.

И този път пиратът замълча.

Португалецът стана, запали пура и се отправи към една скрита под тапицерията врата.,

– Лека нощ, братле – каза той.

При тези думи Сандокан се сепна и спря португалеца с жест:

– Само една дума, Яниш.

– Говори,

– Знаеш ли какво... искам да отида в Лабуан!

– Ти!... В Лабуан?

– Защо се чудиш толкова?

– Защото си прекалено смел и може да извършиш някоя лудост в бърлогата на твоите най-върли врагове.

Сандокан го погледна с пламтящите си очи и изръмжа глухо.

– Братко – поде отново португалецът, – не предизвиквай съдбата. Пази се! Хищната Англия е хвърлила око на нашия Момпрацем и може би чака само смъртта ти, за да нападне тигрите и да ги унищожи. Пази се, защото видях един кръстосвач със щръкнали оръдия, натъпкан с въоръжени хора, да обикаля в наши води. А това е лъв, който само чака плячка.

– Но ще срещне Тигъра! – извика Сандокан целият разтреперан, като стисна пестници.

– Да, ще го срещне и може би ще загине в битката, но неговият предсмъртен вик ще стигне до бреговете на Лабуан и срещу теб ще тръгнат други. Ще загинат много лъвове, защото ти си силен и страшен, но ще падне и Тигъра!

– Аз!...

Сандокан скочи напред разярен, с пламтящи очи и свити лакти, сякаш бе стиснал оръжие. Но това бе само за миг; седна до масата, изпи на един дъх останалата пълна чаша и със съвсем спокоен глас каза:

– Имаш право, Яниш. Въпреки това утре отивам в Лабуан. Една недържима сила ме тласка към онези брегове и някакъв глас ми нашепва, че трябва да видя златокосата девойка, че трябва...

– Сандокан!...

– Мълчи, братко, да вървим да спим!

На другия ден, няколко часа след изгрев слънце, Сандокан излезе от колибата си, готов за смелия поход.

Бе надянал бойното си облекло: високи кожени ботуши в любимия му червен цвят, изящна кадифена куртка, също така червена, украсена с бродерии и ресни, и широки шалвари от небесносиня коприна. През рамо носеше далекобойна индийска карабина с разкошни арабески, на пояса му висеше тежък ятаган с дръжка от масивно злато, а отзад бе запасал един крие – оная кама със змиевидно острие, намазано с отрова, която е любимо оръжие на племената от Малайския архипелаг.

Спря за момент на ръба на отвесната скала, обгърна с орловия си поглед повърхността на море го, което сега бе гладко и блестящо като огледало, и се загледа на изток.

– Там е – промълви той след няколко мига съзерцание. – Странна съдба, ти, която ме тласкаш натам, кажи ми дали ще бъдеш гибелна за мен? Кажи ми дали тази жена с лазурни очи и златни коси, която всяка нощ смущава съня ми, ще ми донесе нещастие?...

Тръсна глава, сякаш искаше да отпъди лошите си мисли, после заслиза бавно по една гясна стълба, изсечена в скалата, която водеше до пясъчната ивица.

В подножието на стълбата го чакаше Яниш.

– Всичко е готово – каза той. – Наредих да подготвят двата най-здрави кораба от нашата флота, като ги подсилят с две големи бомбарди...

– А..хората?

– Всички отряди с началниците си са строени на брега. Остава само да избереш най-добрите.

– Благодаря ти, Яниш.

– Няма защо да ми благодариш, Сандокан, може би съм подготвил своята гибел.

– Не се страхувай, брате мой, куршумите бягат от мен.

– Бъди разумен, много разумен!

– Ще бъда и ти обещавам, че след като видя онова момиче, ще се върна тук.

– Проклетата да бъде тази жена! Бих удушил оня пират, който я видя пръв и ти разказа за нея.

– Ела, Яниш.

Прекосиха една еспланада, защитена от големи бастиони, на която имаше разположени тежки оръдия, насипи и дълбоки ровове, и стигнаха до брега на залива, в който се намираха дванадесет или петнадесет платноходни кораба, наречени прао.

Пред дълга редица колиби и солидни постройки, прилични на складове, бяха строени триста мъже, които чакаха само команда. за да се втурнат като цял легион демони към корабите и да всяват ужас по всички морета на Малайския архипелаг. Какви мъже и какви бойци само!

Тук имаше малайци, по-скоро ниски на ръст, силни и пъргави като маймуни, с квадратно и кокалесто лице, с тъмна кожа, хора. прочути със своята смелост и жестокост; батиаси, с още по-тъмна кожа, известни с влечението си към човешко месо, макар вече цивилизовани; даяки от близкия остров Борнео, високи на ръст, с хубави черти, прочути със своите кланета, заради които бяха наречени главорези; сиамци, с ромбоидно лице и очи с жълтеникави отблясъци; кохинхинци с жълта кожа и

глава, украсена с дълга опашка от коси; имаше още индуси, бугиси, явайци. тагали от Филипините и накрая негритоси с огромни глави и отблъскващи черти.

Когато се появи Малайския тигър, дългата пиратска редица трепна, всички очи запламтяха, всички ръце се вкопчиха в оръжието.

Сандокан огледа със задоволство своите тигри(– той наистина обичаше да ги нарича така – и каза:

– Патан, излез напред.

Един малаец, по-скоро висок на ръст, с мощни крайници и мургава кожа, облечен само с една червена фустанелка, украсена с няколко пера, излезе напред с онова поклащане в походката, характерно за мъжете на морето.

– Колко души наброява гвоят отряд? – запита го Сандокан.

– Петдесет, главатарю!

– Всички ли са годни?

– Всичките жадни за мъст!

– Качвайте се на ония два кораба и отстъпи половината на яваеца Джиро-Батол.

– И накъде?...

Сандокан му хвърли такъв поглед, че неразумецът потръпна, макар и да беше от ония хора, които срещат с усмивка картечния огън.

– Изпълнявай и нито дума повече, ако ти е мил животът – отсече Сандокан.

Малаецът се отдалечи бързо, повличайки след себе си своя отряд, съставен от безумно смели мъже, които само при един знак на Сандокан не биха се поколебали да плякосат гробницата на Мохамед, въпреки че всички бяха мохамедани.

– Ела, Яниш – рече Сандокан, като ги видя качени вече на корабите.

Двамата тъкмо се канеха да се спуснат на пясъка, когато ги настигна един грозен негър с огромна глава и несъразмерно големи крайници, истински образец на ония страшни негритоси, които се срещат във вътрешността на почти всички острови от Малайския архипелаг.

– Какво искаш и откъде идваш, КилиДалу? – запита го Яниш.

– Идвам от южния бряг – отговори негритосът запъхтян.

– И какво ни носиш?

– Добра вест, бели вожде. Видях една голяма джонка да обикаля край бреговете на Ормадските острови.

- Натоварена ли е? – попита Сандокан.
- Да, Тигре.
- Добре, след три часа ще бъде в моя власт.
- А после ли ще отидеш в Лабуан?
- Направо, Яниш.

Бяха се спрели пред една красива капитанска лодка с четирима малайци в нея.

- Сбогом, брате – рече Сандокан, като прегърна Яниш.
- Сбогом, Сандокан. Внимавай да не вършиш безумства!
- Не се страхувай за мен, ще бъда разумен
- Сбогом и нека те закриля добрата ти звезда. Сандокан скочи в капитанската лодка и с няколко удара на веслото достигна двата кораба, които вдигаха вече своите огромни платна.

Откъм брега се надигна многогласен вик:

- Да живее Малайския тигър!
- Потегляйте – даде команда пиратът, обръщайки се към двата екипажа.

Котвите бяха вдигнати от двата екипажа демони с маслинозелен или мръсножълт цвят на кожата и след два завоя на борд корабите се впуснаха в открито море, клатушкайки се по сините вълни на Малайско море.

– Курс? – запита Патан, който бе поел командуването на по-големия кораб.

– Право към Ромадските острови – отговори Сандокан. После се обърна към екипажите и извика:

– Тигри, отваряйте си добре очите, трябва да плякосаме една джонка.

Вятърът беше благоприятен, защото духаше от югозапад и морето, едва раздвижено, не оказваше съпротива на двата кораба, които за кратко време достигнаха скорост дванадесет възела, наистина необичайна за платноходни кораби, но не и за малайските, които имат огромни платна и тесни, леки корпуси.

Двата кораба, с които Тигъра бе тръгнал в тази смела експедиция, в същност не бяха истински прао, които обикновено са малки и без палуба.

Сандокан и Яниш, които в морското дело нямаха равни на себе си в целия Малайски архипелаг, бяха преустроили всичките си прао, за да могат лесно да нападнат преследваните кораби.

Те бяха запазили огромните платна, чиято дължина стигаше до

четиридесет метра, а също така и мачтите – дебели, но доста гъвкави, както и такелажите от влакна на гамут и ротанг, които бяха по-издръжливи от конопените и се намираха по-лесно, затова пък бяха увеличили размерите на корпусите, бяха придали по-стройни форми на кила, а на носа – добре изпитана здравина.

Освен това бяха наредили да се построи палуба на всички кораби, на бордовете да се отворят дупки за веслата, да се махне балансъора и едно от двете кормила на прао, защото тези съоръжения можеха да затруднят абордажите.

Макар че двата пиратски кораба се намираха още далеч от Ромадските острови, към които се предполагаше, че е насочила платна джонката, забелязана от КилиДалу, щом се разнесе вестта за присъствието на този кораб, пиратите се заловиха веднага за работа, за да бъдат готови за сражението.

Двата топа и двете бомбарди бяха най-грижливо заредени, на палубата наредиха голям брой гюллета и ръчни гранати, а освен това – пушки, секири, абордажни саби; на фалшбордовете бяха закачени абордажните куки, които трябваше да бъдат хвърлени върху такелажа на неприетелския кораб.

Като свършиха всичко това, тези демони, в чиито очи вече гореше жаждата за бой, застанаха да наблюдават – едни по парапета на фалшбордовете, други – покатерени на въжените стълбици, трети – яхнали рейте; всички бяха нетърпеливи да открият джонката, която обещаваще богата плячка, защото такива кораби обикновено идваха от пристанищата на Китай.

Сандокан сякаш споделяше тревогата и безпокойството на своите хора. Крачеше нервно от носа до кърмата, наблюдавайки безкрайната водна шир и стискаше някак гневно златната дръжка на скъпия си ятаган.

В десет часа сутринта Момпрацем вече се губеше от хоризонта, но морето беше още пусто.

Не се виждаше нито един риф, ни стълб дим от параход, ни бяла точка, която да показва близостта на платноход.

Силно нетърпение бе овладяло вече екипажите на двата кораба: пиратите се качваха и слизаха по палубните съоръжения, като ругаеха, щракаха затворите на пушките, показваха блестящите остриета на отровните си крисове и на ятаганите.

Малко след дванадесет часа от върха на гротмачтата изведнъж долетя глас:

– Хей! Гледай към подветрената страна!

Сандокан прекъсна разходката си. Огледа бързо палубата на своя кораб, хвърли бърз поглед и към кораба, командуван от Джиро-Батол, и накрая изкомандува:

– Смели тигри, всеки на своя боен пост!

Пиратите, които се бяха покатерили по мачтите, за миг се спуснаха на палубата и заеха определените им места.

– Морски паяк – обърна се Сандокан към оня, който бе останал на мачтата да наблюдава, – какво виждаш?

– Платно, Тигре.

– Джонка ли е?

– Платно на джонка, не се лъжа.

– Бих предпочел европейски кораб – измърмори Сандокан, като събърчи чело. – Никаква омраза не ме тласка към хората на Небесната империя. Но кой знае... – Започна отново да се разхожда и не каза повече нищо.

За половин час двата пиратски кораба изминаха пет възела, след което се чу пак гласът на Морския паяк.

– Капитане, джонка е – извика той. – Внимавайте, защото ни забеляза и завива на борд.

– Аха! – възкликна Сандокан. – Джиро-Батол, маневрирай така, че да й попречиш да избяга.

Малко след това двата пиратски кораба се разделиха и като описаха широк полукръг, поеха с вдигнати платна срещу търговския кораб.

Това беше един от ония тежки тримачтови кораби с издути корпуси и съмнителна здравина, наречени джонки, които се използват по моретата на Китай.

Щом забеляза присъствието на двата загадъчни кораба, с които не можеше да се надпреварва, джонката се спря и издигна голямо знаме.

Като видя флага ѝ, Сандокан подскочи.

– Това е флагът на раджа Брук, унищожителя на пиратите! – извика той с неопикуема омраза. – Смели тигри, на абордаж! На абордаж!

Див, свиреп рев се надигна сред двата екипажа, които знаеха слава-та на англичанина Джеймс Брук, станал раджа на Саравак, безпощаден враг на пиратите, под ударите на когото бяха паднали голям брой от тях.

Патан с един скок се озова при оръдието на носа, докато другите насочваха бомбардата и зареждаха карабините си.

– Да започна ли? – запита, той Сандокан.

– Да, но гледай гюллето ти да не отиде нахалост.

– Добре!

На борда на джонката внезапно проехтя гръм и един малокалибрен снаряд премина с остро свистене през платната на пиратския кораб.

Патан се наведе към своето оръдие и стреля; резултатът не закъсна – гротмачтата на джонката, прекършена в основата, се залюля бурно напред-назад и падна на палубата с платната и всичките си въжета. На борда на злощастния кораб хората се разтичаха по фалшбордовете, после изчезнаха.

– Гледай, Патан! – извика Морския паяк.

Една малка лодка с шест души в нея се бе отделила от джонката и бягаше към Ромадските острови.

– Аха! – възкликна с гняв Сандокан. – Значи там има такива, които бягат, вместо да се сражават. Стреляй по тези страхливци, Патан!

Малаецът изсипа по повърхността на водата дъжд от картеч, който разби лодката и уби на място всички, които се бяха качили в нея.

– Браво, Патан! – викна Сандокан. – А сега ми изравни като понтон този кораб, на който виждам още многоброен екипаж. После ще го пратим на ремонт в корабостроителниците на раджата, ако има такива.

Двата корсарски кораба подеха отново пъклената си музика, сипейки гюллета, гранати и дъжд от картеч върху нещастния кораб; разцепиха фокмачтата му, пробиха фалшбордовете и ребрата, прерязаха такелажите и избиха хората, които се отбраняваха отчаяно с пушечни изстрели.

– Браво на вас! – възкликна Сандокан, възхитен от смелостта на малцината, останали на джонката. – Стреляйте, стреляйте, още срещу нас! Вие сте достойни да се биете с Малайския тигър!

Двата корсарски кораба, обвити в гъсти облаци дим, сред които проблясваха огънчета, напредваха все повече и само за няколко мига се озоваха под бордовете на джонката.

– Легни на дрейф! – извика тогава Сандокан с ятагана в ръка.

Неговият кораб абордира търговския кораб откъм бакборда и остана закачен там, тъй като бяха хвърлени вече абордажните куки.

– В атака, тигри! – избоботи страшният пират.

Присви се като тигър, който се кани да се хвърли върху плячката си, и понечи да скочи, но една здрава ръка го задържа.

Обърна се, надавайки яростен рев, но човекът, който бе дръзнал да го спре, скочи отпреде му, закривайки го с тялото си.

– Ах, ти, Морски паяк! – извика Сандокан и вдигна срещу него

ятагана си.

В същия миг откъм джонката долетя пушечен изстрел и клетият Паяк падна пронизан на палубата.

– Благодаря ти, тигърче мое! – каза Сандокан. – Ти си искал да ме спасиш.

Хвърли се напред като ранен бик, вкопчи се за дулото на едно оръдие, покатери се на палубата на джонката и се втурна срещу бойците с оная безумна смелост, от която се възхищаваха всички.

Целият екипаж на търговския кораб се впусна срещу него, за да го спре.

– След мен, тигри! – извика той, поваляйки двама души с тъпата страна на ятагана си.

Десетина-дванадесет пирати се покатериха като маймуни по корабните съоръжения, прескочиха фалшбордовете и се впуснаха по палубата, а през това време другият пиратски кораб хвърли абордажните куки.

– Предайте се! – извика Тигъра към моряците на джонката. Останалите живи седем-осем души, като видяха, че други пирати завземат горната палуба, хвърлиха оръжие.

– Кой е капитанът? – запита Сандокан.

– Аз – отговори един китаец, като излезе напред.

– Ти си юнак и хората ти са достойни за теб – каза Сандокан. – Къде отиваше?

– В Саравак.

Дълбока бръчка проряза високото чело на пирата.

– Аха! – възкликна той с глух глас. – Отиваш в Саравак. А какво прави раджа Брук, Унищожителя на пиратите?

– Не го знам, защото отсъствам от Саравак вече много месеци.

– Все едно, но ще му кажеш, че някой ден ще хвърля котва в неговия залив и там ще причакам корабите му. Охо, ще видим дали Унищожителя на пиратите ще успее да победи моите хора!

После дръпна от врата си един наниз скъпи диаманти и го подаде на капитана на джонката:

– Вземи, храбрецо. Жал ми е, че съсипах джонката ти, която ти защищаваше така смело, но с тези диаманти ще можеш да си купиш десет нови.

– А кой сте вие? – запита капитанът смаян.

Сандокан се доближи до него и като го потупа по рамото, рече:

– Погледни ме в лицето – аз съм Малайския тигър. Преди капитанът и неговите моряци да успеят да се съвземат от смайването и

уплахата, Сандокан и пиратите слязоха в своите кораби.

– Курс? – запита Патан.

Тигъра протегна ръка на изток и викна с трептящ, металически глас:

– Смели тигри, към Лабуан! Към Лабуан!

Двата пиратски кораба изоставиха джонката пробита и без мачти, но поне за момента нямаше опасност да потъне, и поеха отново своя курс към Лабуан. На този остров живееше златокосото момиче, което Сандокан искаше да види на всяка цена.

Свеж вятър духаше на североизток, морето беше още спокойно! и улесняваше пътуването на двата платнохода, които се движеха; с десет-дванадесет взела в час.

След като накара да почистят палубата, да завържат такелажите, прерязани от вражеските снаряди, да заредят пушките и бомбардите, Сандокан даде заповед да хвърлят в морето трупа на Паяка и на един друг пират, убит от пушечен изстрел. После запали едно скъпо наргиле, дошло несъмнено от някой индийски или персийски пазар, и повика Патан.

Малаецът изтича, готов да му се подчинява.

– Каж ми, малаецо – рече Тигъра, като го загледа със страшни очи, – знаеш ли как загина Морския паяк?

– Да – отвърна Патан и потръпна, като видя пирата толко сърдит.

– Знаеш ли къде е твоето място, когато аз се качвам на абордаж?

– Зад вас.

– А сега те нямаше и Паяка загина вместо теб.

– Вярно е, капитане.

– Затова би трябвало да заповядам да те разстрелят, ти си юначен мъж, а аз не обичам да жертвувам напразно смелите. Но при първия абордаж ти трябва да паднеш начело на хората си.

– Благодаря ти, тигре.

– Сабау – извика после Сандокан.

Друг малаец, с дълбока рана на лицето, излезе напред.

– Ти ли скочи пръв след мен на джонката? – запита го Сандокан.

– Тъй вярно, Тигре.

– Добре. Когато падне убит Патан, ти ще поемеш командването вместо него.

Като каза това, прекоси с бавни стъпки палубата и слезе в каютата си, която се намираще на кърмата.

През целия ден двата пиратски кораба продължиха да плават в тази

част на морето, затворена между Момпрацем и Ромадските острови на запад, брега на Борнео на изток и североизток, и Лабуан и Трите острова на север, без да срещнат никакъв търговски кораб.

Зловещата слава на Тигъра се бе разнесла по тия морета и много малко плавателни съдове се осмеляваха да рискуват. Повечето избягваха тия места, посещавани от корсарски кораби, и плаваха близо до бреговете, готови при първия знак за опасност да се отправят към сушата, за да спасят поне живота си.

Щом настъпи нощта, двата кораба намалиха площта на своите големи платна, с цел да се предпазят от внезапните пориви на вятъра, и се доближиха един към друг, за да не се изгубват от очи и да бъдат готови да си помогнат взаимно.

Към полунощ, точно когато минаваха край Трите острова – предни постове на Лабуанското пристанище, на палубата се появи Сандокан.

Беше все още силно възбуден. Започна да се разхожда от носа до кърмата, скръстил ръце и потънал в мрачно мълчание. Но от време на време се спираше, загледал в черната повърхност на морето, качваше се на фалшбордовете, за да обгърне с поглед по-голям хоризонт, после се навеждаше и се заслушваше. Какво се мъчеше да чуе? Дали шума на машина, който да покаже присъствието на кръстосвач, или грохота на вълните, разбиващи се в бреговете на Лабуан?

В три часа призори, когато звездите почнаха да избледняват, Сандокан извика:

– Лабуан!

Наистина на изток, там, където морето се сливаше с хоризонта, се мяркаше смътно една тънка черна ивица.

– Лабуан – повтори пиратът и си отдъхна, сякаш безпокойството, което го измъчваше, бе изчезнало.

– Да продължаваме ли напред? – запита Патан.

– Да – отвърна Тигъра. – Ще влезем в малката река, която ти вече знаеш.

Заповедта бе предадена на Джиро-Батол и двата кораба се отправиха безшумно към острова.

Лабуан, чиято повърхност не надвишава 116 квадратни километра, по онова време не беше важен морски възел, какъвто е днес.

Завзет в 1847 година от сър Родни Менди, комендант на кораба „Ирис“, по заповед на английските власти, които целяха премахването на пиратството, тогава броеше не повече от хиляда жители, почти всички малайци и може би двеста души бели.

Англичаните бяха издигнали само една крепост, наречена Виктория, подсилвайки я с няколко странични укрепления, за да не бъде разрушена от пиратите на Момпрацем, които много пъти бяха опустошавали тези брегове. Останалата част на острова бе покрита с гъски гори, в които все още върлуваха тигри, и само тук-там по хълмовете или сред саваните се виждаха стопанства.

Двата платнохода, след като плаваха няколко мили край брега на острова, се вмъкнаха безшумно в една малка река, чиито брегове бяха покрити с пищна растителност. Навлязоха шестотин-седемстотин метра нагоре по течението и пуснаха котва под тъмната сянка на големи дървета.

Ако край брега обикаляше кръстосвач, не би могъл да ги открие, нито дори да подозре присъствието на тези „смели тигри“ притаили се като хищници.

След като бе изпратил на разузнаване двама души към устието на реката и други двама в горите, за да не бъде нападнат ненадейно, по обед Сандокан слезе на брега, въоръжен със своята карабина и следван от Патан.

Бе изминал около километър, навлизайки навътре в гъстата гора, когато спря рязко в подножието на един огромен дурион; ято тукани кълвяха сладките плодове, осеяни с твърди бодли.

– Човек ли видяхте? – запита го Патан.

– Не, слушай – отвърна Сандокан. Малаецът наостри уши и долови далечен лай.

– Някой е излязъл на лов – каза той, като се изправи.

– Да отидем да видим.

Тръгнаха отново, провирайки се между пиперените храсти, чиито клони бяха отрупани с червени гроздове, под хлебните дървета и арековите палми, по листата на които кръжаха рояци хвърчащи гушери.

Кучешкият лай се чуваше все по-близо и твърде скоро двамата пирати се озоваха пред един грозен негър, обут в червени панталони, който държеше на каишка голямо куче.

– Къде отиваш? – запита го Сандокан, препречвайки пътя му.

– Търся следите на един тигър – отговори негърът.

– А кой ти разреши да ловуваш из моите гори?

– Аз съм слуга на лорд Гълдик.

– Добре. Кажи ми сега, ти, жалък роб, чувал ли си да се говори за някаква девойка, наречена Перлата на Лабуан?

– Че кой на този остров не познава това красиво същество? Тя е

добрият дух на Лабуан, обичана и уважавана от всички.

– Толкова ли е хубава? – запита Сандокан развълнуван. – Никоя жена не може да се сравнява с нея. Силна тръпка разтърси Малайския тигър.

– Каж ми – поде той след миг мълчание – къде живее?

– На два километра отгук, сред една савана.

– Достатъчно! Върви и ако ти е мил животът, не се обръщай назад.

Даде му шепа злато и когато негърът изчезна, той се отпусна под едно хлебно дърво.

– Ще чакаме нощта – рече – и после ще отидем да разузнаем околностите.

Патан също се изтегна под сянката на една арекова палма, но с карабината под ръка.

Някъде около три часа след пладне неочаквано събитие прекъсна почивката им.

Оръдеен залп проехтя откъм морето, като накара птиците в горите изведнъж да замлъкнат.

Сандокан скочи на крака, стиснал карабината, с изкривено лице.

– Оръдеен залп! – възкликна той. – Ела, Патан, виждам кръв!...

Двамата пирати стигнаха до брега на реката за по-малко от десет минути. Всички техни хора се бяха качили на борда на корабите и спускаха платната, защото вятърът бе стихнал.

– Какво става? – запита Сандокан, като скочи на палубата.

– Нападнати сме, капитане – отвърна Джиро-Батол. – Един кръстосвач ни затваря пътя при устието на реката.

– Аха! – възкликна Тигъра. – И тук ли дойдоха да ме нападат тези англичани? Е добре, смели тигри, на оръжие, излизаме в морето! Ще им покажем как знаят да се бият Тигрите на Момпрацем!

– Да живее Тигъра! – ревноха двата екипажа със страшно въодушевление. – На абордаж! На абордаж!

Миг след това двата кораба се спуснаха надолу по реката и скоро излязоха в открито море.

На шестстотин метра от брега се движеше бавно голям тримачтов кораб с вместимост над хиляда и петстотин тона и мощно въоръжение, който затваряше пътя на запад.

На неговата палуба биеха барабани, с които призоваваха хората да застанат по бойните си места, чуваха се отчетливо заповедите на офицерите.

Сандокан погледна хладнокръвно този страшен неприятел и вместо

да се изплаши от неговата грамада, от многото оръдия и екипажа, може би три или четири пъти по-многоброен от екипажа на двата платнохода, извика гръмогласно:

– Тигри, на весло!

Пиратите се спуснаха под палубата, хващайки веслата, докато през това време артилеристите насочваха топовете и бомбардите.

– Ха да те видя сега, проклет параход! – викна Сандокан, когато двата кораба полетяха като стрели под тласъка на веслата.

На палубата на кръстосвача изведнъж блесна огън и край мачтите на пиратския кораб профуча голям снаряд.

– Патан, на оръдието! – извика Сандокан.

Малаецът, един от най-добрите артилеристи, с които се гордеше пиратството, стреля със своето оръдие. Снарядът разби командния мостик, като същевременно счупи флагщока. Военният кораб, вместо да отговори, зави на борд, като показва амбразури на бакборда си, от които стърчаха дулата на половин дузина оръдия.

– Патан, не стреляй нахалост – заповяда Сандокан. В същото време бе даден оръдеен залп и от кораба на Джиро-Батол. – Строши мачтите на този проклетник, разбий витлата и оръдията му и когато окото ти не е вече сигурно, падни геройски.

В същия миг кръстосвачът като че ли се подпали. Ураган от желязо прекоси въздуха и улучи двата пиратски кораба, помитайки ги като понтони.

Сред пиратите се чува страхотни викове на гняв и болка, заглушени от втори бордови залп, който направи на пух и прах гребци, оръдия и артилеристи.

След това военният кораб, обвит в гъсти кълба черен и бял дим, изви на борд на по-малко от четиристотин стъпки от пиратските платноходи и се отдалечи на километър, готов да поднови стрелбата.

Сандокан, останал здрав и читав, но повален от една рея, се изправи веднага.

– Нещастник! – изрева той, заканвайки се с юмруци на врага. – Бягаш, подлецо, но аз ще те настигна!

Свирна с уста, за да повика хората си на палубата.

– Бързо, вдигнете барикада пред оръдията и после напред!

За миг на носа на двата кораба бяха струпани запасни мачти, бурета, пълни с гюлета, стари, разнебитени оръдия и какви ли не остатъци, които образуваха здрава барикада.

Двадесет души, най-яките, слязоха отново да въртят веслата, а

другите се скупчиха зад барикадата, стиснали пушките в ръце, захапали камите, които проблясваха в треперещите им устни.

– Напред! – изкомандува Тигъра.

Кръстосвачът бе спрял своя ход назад и сега се движеше бавно напред, бълвайки кълба черен дим.

– Стреляйте където сварите! – извика Тигъра.

От двете страни се поде пъклена музика, отвърщайки на залпа със залп, на картеча с картеч, на куршума с куршум.

Трите кораба, решени да загинат, но да не отстъпват, обвити в гъсти облаци дим, които едно упорито безветрие задържаше над палубите, почти не се виждаха вече, ала ревяха с еднаква ярост и светкавиците се сменяха със светкавици, взривовете с взривове.

Със своя обем и с оръдията си параходът имаше превъзходство, но двата пиратски платнохода, които храбрият Тигър водеше на абордаж, не отстъпваха. Пробити на сто места, разцепени, неузнаваеми, с вода в трюма, вече пълни с мъртви и ранени, те продължаваха напред, въпреки непрекъснатата градушка от снаряди.

Пиратите бяха обезумели и не искаха нищо друго освен да се качат на палубата на този страшен параход и ако не да победят, то поне да умрат на вражеското поле.

Патан. верен на дадената дума, бе загинал при оръдието си, но на негово място бе застанал друг опитен артилерист; бяха паднали и много други пирати, а трети – тежко ранени, продължаваха да се бият отчаяно сред потоци кръв.

Едното оръдие на кораба на Джиро-Батол бе разбито и едната бомбарда почти вече не стреляше, но какво значение имаше това?

На палубите на двата пиратски кораба бяха останали други тигри, жадни за мът, които изпълняваха храбро своя дълг.

Желязото свистеше над тези храбреци, откъсваше ръце, пронизваше гърди, браздеше палубите, рушеше фалшбордовете, разбиваше на парчета всичко, но никой не говореше за остъпление, напротив, те ругаеха неприятеля, предизвикваха го на бой, а когато някой порив на вятъра разпръсваше облаци над злощастните кораби, зад разбитите барикади се виждаха мрачни и сгърчени от ярост лица, кръвясали очи, които изпускаха огън при всяко проблясване на оръдията, зъби, които скърцаха върху остриетата на камите... Сред тази орда тигри техният главатар, непобедимият Сандокан, с ятаган в ръка, с пламтящи очи и дълги коси, разпуснати на раменете, насърчаваше бойците с глас, който отекваше като тръба сред грохота на оръдията.

Страшната битка трая около двадесет минути, после кръстосвачът се отдръпна още шестстотин стъпки назад, за да не бъде абордиран.

При това ново оттегляне на борда на двата пиратски кораба избухна яростен рев. Вече беше невъзможно да се борят с този неприятел, който, възползвайки се от своята машина, избягваше всякакъв абордаж.

Но Сандокан още не искаше да отстъпи.

Като повали с мощен тласък хората, които го бяха наобиколили, той се наведе над оръдието, коригира мерника и откри огън.

Няколко секунди след това гротмачтата на кръстосвача, пречупена в основата, се сгромоляса в морето заедно с всички стрелци по марсовете и кръстовките.

Докато параходът спря, за да спаси своите хора, които щяха да се издавят, и прекрати огъня, Сандокан успя да прехвърли на своя кораб екипажа на Джиро-Батол.

– А сега към брега, беж да ни няма! – избоботи той.

Корабът на Джиро-Батол, който по чудо се държеше на повърхността, бе опразнен бързо и оставен на вълните заедно със своя товар от трупове и негодното си вече оръдие.

Пиратите веднага се заловиха за веслата и като се възползуваха от бездействието на военния кораб, бързо се отдалечиха и се скриха в реката.

Време беше! Злополучният кораб, който пропускаше вода отвред, макар че пробойните, направени от снарядите на кръстосвача, бяха запушени набързо, бавно потъваше. Стенеше като умирац под тежестта на нахлулата вода и се олюляваше, накланяйки се на левия борд.

Сандокан, който бе застанал на кормилния лост, насочи кораба към близкия бряг и го заби в един пясъчен нанос.

Щом разбраха, че вече няма никаква опасност корабът да потъне, пиратите се втурнаха на горната палуба като глутница гладни гигри, с оръжие в ръка, със аъчни от ярост лица, решени да подновят боя със същата жестокост и решителност.

Сандокан ги спря с ръка, после погледна часовника, който носеше на пояса си, и каза:

– Сега часът е шест, след два часа слънцето ще се скрие и над морето ще падне мрак. Всеки да се хване бързо за работа, за да може в полунощ корабът да бъде готов да излезе отново в морето.

– Ще атакуваме ли кръстосвача? – запитаха пиратите, ръкомахайки възбудено.

– Не ви обещавам, но ви се кълна, че много скоро ще дойде денят, когато ще отмъстим за поражението. Ще развеем нашето знаме под огъня на оръдиата и ще го забием на бастионите на Виктория.

– Да живее Тигъра! – викнаха пиратите.

– Тишина! – заповяда Сандокан. – Да се изпатрат двама души при устието на реката да следят кръстосвача, а други двама в гората, за да не бъдем нападнати ненадейно. Да се превържат ранените и после всички да се заловят за работа!

Докато пиратите бързаха да превържат раните на другарите си, Сандокан отиде на кърмата и остана там няколко минути да наблюдава, отправяйки поглед към залива, чиято огледална повърхност се виждаше през една просека на гората.

Несъмнено търсеше да открие кръстосвача, но той навярно не бе посял да наближи брега от страх да не заседне в някоя от Многогто плитчини, които се намираха там.

– Знае как да ни държи в капана – измърмори страшният пират. – Чака да излезем отново в морето, за да ни избие, но ако смята, че ще хвърля хората си на абордаж, лъже се. Тигъра може да бъде и предпазлив.

Седна върху оръдието, после повика Сабау.

Пиратът, един от най-храбрите, който заслужено бе получил чин помощникглаватар след като неведнъж бе рискувал кожата си, притича веднага

– Патан и ДжироБатол са мъртви – каза му Сандокан с въздишка. – Загинаха на своя кораб, начело на храбреците, готови да се хвърлят на абордаж срещу проклетия параход... Сега е твой ред да поемеш командването и аз ти говерявам.

– Благодаря ти, Тигре.

– Бъди смел като тях.

– Когато моят главатар ми заповяда да загина, ще бъда готов да му се подчиня.

– А сега ми помогни.

С общи усилия изтласкаха оръдието и бомбардите на кърмата и ги насочиха към малкия залив, за да могат да го прочистят с картеч, в случай че лодките на кръстосвача се опитат да форсират устието на реката.

– Сега можем да бъдем сигурни – рече Сандокан. – Изпрати ли два души при устието?

– Да, Тигре. Трябва да са се скрили в тръстиките.

– Отлично.

– Нощта ли ще чакаме, за да излезем в морето?

– Да, Сабау.

– Ще успеем ли да заблудим кръстосвача?

– Луната ще изгрее много късно, а може и да не се покаже. Виждам, че от юг се надигат облаци.

– Към Момпрацем ли ще държим курс, главатарю?

– Право натам.

– Без да сме отмъстили?

Много сме малко, Сабау, за да се бием с екипажа на кръстосвача, пък и с какво ще отговорим на неговата артилерия? Корабът ни вече не е в състояние да издържи още едно сражение.

– Вярно е, главатарю.

– Засега търпение, ще дойде денят за разплата, и то много скоро.

Докато разговаряха, хората им работеха трескаво. Всички до един бяха смели моряци и измежду тях не липсваха корабни дърводелци и майстори на теслата.

Само за четири часа изправиха две нови стенги, оправиха фалшбордовете, запушиха всички пробойни и подновиха такелажите, тъй като на борда имаха в изобилие кабели, влакна, вериги и котвени въжета.

В десет часа корабът можеше вече не само да излезе в морето, а и да се впусне в ново сражение, защото бяха издигнати дори барикади от дървени трупи, за да предпазват оръдието и бомбардите.

През тези четири часа във водите на залива не бе дръзнала да се появи никаква лодка от кръстосвача.

Английският комендант, като знаеше с кого има работа, не бе смегнал за уместно да хвърля хората си в сухоземен бой. Освен това като че ли беше сигурен, че ще принуди пиратите да се предадат или ще ги избути към брега, ако се опитат да го нападнат или да отплуват.

Към единадесет часа Сандокан, решен да изведе кораба в морето, заповяда да повикат хората, пратени да наблюдават устието на реката.

– Свободен ли е заливът? – попита ги той.

– Да – отговори единият от двамата.

– А кръстосвачът?

– Намира се пред залива.

– Далеч ли е?

– На половин миля.

– Ще има достатъчно място да минем – съобрази Сандокан. – Тъмнината ще улесни оттеглянето ни – После се обърна към Сабау и заповяда: – Да тръгваме.

Петнадесет души слязоха бързо на пясъчния нанос и с мощен тласък избутаха кораба в реката.

– Никой да не издава звук за каквото и да било – каза Сандокан с повелителен тон. – Но си отваряйте добре очите и дръжте готово оръжието. Впускаме се в опасна игра.

Седна на кормилния лост със Сабау до себе си и решително поведе кораба към устието на реката.

Тъмнината улесняваше бягството им. На небето нямаше луна и ни то една звезда, нямаше дори оная мътна светлина, която отразяват облаците, когато нощното светило ги огрява отгоре.

Големи тъмни облаци бяха завзели небосвода, затуляйки всякакъв светлик. Освен това исполинските дуриони, палмите и огромните листа на банановите дървета хвърляха такава сянка, че Сандокан се вираше напрегнато, за да различи двата бряга на реката.

Дълбока тишина, нарушавана едва от тихия ромон на водата, цареше над този малък воден път. Не се чуваше шумолене на листа, защото под тъмните сводове на тази пищна растителност не проникваше никакъв полъх, и на палубата на кораба не се долавяше никакъв шепот,

Сякаш всички тези мъже, залегнали от носа до кърмата, бяха спрели да дишат от страх да не смутят този покой.

Корабът бе наближил вече устието на реката, когато след едно леко триене спря.

– Заседнахме ли? – запита кратко Сандокан.

Сабау се надвеси от фалшборда и огледа внимателно водите.

– Да – отговори той. – Под нас има пясъчен нанос.

– Ще можем ли да минем?

– Приливът се качва бързо и смятам, че след няколко минути ще можем да продължим надолу по реката.

– Тогава да почакаме.

Екипажът не помръдна, макар и да не знаеше защо бе спрял корабът, Но Сандокан бе дочул познатото щракане при зареждане на карабините и забеляза как артилеристите се навеждат безшумно към оръдието и бомбардите.

Изминаха няколко минути на тревожно очакване за всички, после се чу скърцане огкъм носа и под кила. Повдигнат от прилива, който се качваше бързо, корабът се плъзна по пясъчния нанос. Освободи се изведнъж от това проклето дъно, олюлявайки се леко.

– Вдигнете едно платно – кратко изкомандува Сандокан на маневристите.

– Ще бъде ли достатъчно, главатарю? – запита Сабау.

– Засега да.

Миг след това на фокмачтата се издигна едно триъгълно платно, боядисано в черно, за да се слива с нощните сенки.

Корабът се спусна бързо по завоите на реката. Измъкна се успешно от устието, минавайки между пясъчните наноси и крайбрежните скали, прекоси малкия залив и излезе безшумно в морето.

– А къде е военният кораб? – запита Сандокан, като се изправи.

– Ето го там долу, на половин миля от нас – отговори Сабау. В тази посока се очертаваше смъртно тъмна грамада, над която от време на време се виеха малки светли точки, навярно искри от комина. Чуваше се и глухото боботене на парните котли.

– Огънят в котлите още гори – измърмори Сандокан. – Значи той ни очаква.

– Ще успеем ли да минем незабелязано, главатарю? – запита Сабау.

– Надявам се. Виждаш ли някаква лодка?

– Никаква, главатарю.

– Ще плаваме съвсем близо до брега, за да се слеем с гъстата растителност, после ще излезем в открито море.

Духаше слаб вятър, но морето беше спокойно, гладко, като от зехтин.

Сандокан заповяда да вдигнат платно и на гротмачтата, после насочи кораба на юг, следвайки извивките на брега. Имаше малка вероятност да бъде забелязан, тъй като се движеше в сянката на високи дървета.

Застанал на кормилния лост, той не изпускаше от очи огромния неприятел, който можеше да се събуди всеки миг и да обсипе морето и брега с град от желязо и олово.

А той се стараше да го заблуди; вътре в себе си гордият човек се измъчваше, задето напуска тези места, без да е отмъстил. От една страна му се искаше да е вече в Момпрацем, от друга – да води нова жестока битка. Той, страшният Малайски тигър, непобедимият главатар на пиратите от Момпрацем, почти се срамуваше, че се измъква оттук тайно, като нощен крадец.

Само като си помислеше това, кръвта му кипваше, в очите му проблясваше страшен гняв. Ах, с каква радост би посрещнал един оръдеен залп, дори и като предупредителен знак за ново, по-катастрофално поражение.

Платноходът се бе отдалечил вече на петстотин-шестстотин стъпки

от залива и се готвеше да поеме в открито море, когато на кърмата, в килватера се появи някакво странно блещукане. Сякаш безброй пламъчета извираха от мрачните дълбини на морето.

– Ще се издадем – рече Сабау.

– Толкова по-добре – отвърна Сандокан със злорада усмивка. – Не, това оттегляне бе недостойно за нас.

– Вярно е, капитане – отговори малаецът. – По-добре да умрем с оръжие в ръка, отколкото да бягаме като чакали.

Морето ставаше все по-фосфоресциращо. Пред носа и зад кърмата на кораба светлите точки се умножаваха и килватерът блестеше. Сякаш платноходът оставяше след себе си бразда от горящ катран или разтопена сяра.

Тази диря, която се открояваше ярко сред околната тъмнина, не можеше да мине незабелязана от моряците, които бяха на вахта на кръстосвача. Всеки миг топът можеше внезапно да гръмне.

И пиратите, залегнали на горната палуба, бяха забелязали това фосфоресциране, но никой от тях с нищо не показва някакво безпокойство. Те също не можеха да се примирят да се измъкнат така, без да са стреляли нито веднъж. С какъв радостен вик биха посрещнали една градушка от картеч!

Бяха изминали едва две-три минути, когато Сандокан, който не откъсваше очи от кръстосвача, видя, че запалиха сигналните светлини.

– Да не би да са ни забелязали? – запита се той.

– Така ми се струва, главатарю – отговори Сабау.

– Гледай!

– Да, виждам, че от комина излизат повече искри. Засилват огъня.

Сандокан скочи изведнъж с ятаган в ръка.

„На оръжие!“ – бе извикал някой на борда на военния кораб.

Пиратите се надигнаха веднага, докато артилеристите се хвърлиха към оръдието и двете бомбарди.

Всички бяха готови да започнат последния бой.

След онзи първи вик на борда на кръстосвача бе настъпила кратка тишина, но после същият глас, който вятърът донасяше отчетливо чак до пиратския кораб, повтори:

– На оръжие! На оръжие! Пиратите бягат!

Малко след това на палубата на кръстосвача заби барабан. Призоваваха хората по бойните им места.

Пиратите, долепени до фалшбордовете, скупчени зад барикадите, не издаваха никакъв звук, но освирепелите им лица издаваха тяхното

душевно състояние. Бяха стиснали оръжието, готови да дръпнат спусъка на страшните си карабини.

На палубата на неприятелския кораб барабанът продължаваше да бие. Чуваше се остро когвене на когвените вериги и макаратата.

Кръстосвачът се готвеше да вдигне котва, за да нападне малкия корсарски кораб.

– Сабау, на оръдието! – изкомандува Малайския тигър. – Осем души на бомбардите!

Едва бе дал тази команда, когато на носа на кръстосвача, над полу-бака, блесна огън, осветявайки ярко фокмачтата и бугшприта. Отекна рязък взрив, последван веднага от металния пукот на снаряда, който из-свиствя, прорязвайки въздушните пластове.

Шрапнелът отчупи предния край на главната рея и се загуби в морето, вдигайки висок пенлив сион

Яростен рев проехтя на борда на корсарския кораб. Вече трябваше да приемат сражението и тъкмо това желаеха тези дръзки смутители на Малайско море.

Коминът на военния параход бълваше червеникав дим. Чуваше се как витлага загребват бързо водага, чуваха се и дрезгавите хрипове на парните когли, командите на офицерите, бързите стъпки на хората.

Всички тичаха на бойните си места.

Двете сигнални светлини смениха посоката си. Параходът връхли-таше срещу корсарския кораб, за да му препречи пътя за отстъпление.

– Бъдете готови да умрем като храбrecи! – извика Сандокан, който вече не се заблуждаваше в изхода на тази жестока битка.

Отвърна му задружен възглас:

– Да живее Малайския тигър!

Сандокан с мощен удар на кормилния лост зави на бoрд и докато неговите хора насочваха платната, тласна кораба срещу парахода, за да се опита да го абoрдира и да хвърли пиратите на неприятелската палуба. Съвсем скоро започна канонада и от двете страни. Стреляха с гюлета и с картеч.

– Смели тигри, на абoрдаж! – викна с гръмовния си глас Сандокан. – Силите са неравностoйни, но ние сме Тигрите на Момпрацем.

Кръстосвачът Напредваше бързо, като показваше острия си таран и раздираше тишината с бясна канонада. Светкавици прорязваха мрака.

Пиратският платноход, същинска играчка в сравнение с този гигант, който само с един удар можеше да го прати на дъното разцепен на две, атакуваше с невероятна смелост, стреляйки непрекъснато с

оръдията си.

Но, както бе казал Сандокан, силите бяха неравностойни, изключително неравностойни. Какво можеше да направи малката дървена черупка срещу този параход, построен от желязо и с мощно въоръжение? Не беше трудно да се отгатне какъв ще бъде крайният изход, въпреки отчаяната смелост на Тигрите от Момпрацем.

И все пак пиратите не падаха духом, изстрелваха своите снаряди с удивителна бързина, за да изтребят артилеристите на палубата и да повалят моряците на такелажа, сипейки яростен огън върху полуюта, върху командния мостик и марсовете.

Но само две минути след това техният кораб, взет на прицел от неприятелската артилерия, се превърна в развалина.

Мачтите му бяха повалени, фалшбордовете пробити и дори барикадите от дървени трупи не можеха вече да защитят пиратите от този ураган от снаряди.

Водата нахлуваше вече от много пробойни и пълнеше трюма. И въпреки това никой не говореше за предаване. Всички искаха да умрат, но там, горе, на неприятелската палуба.

Междувременно залповете ставаха все по-страшни. Оръдието на Сабау вече бе разнебитено, половината екипаж лежеше на горната палуба, покосен от картения огън.

Сандокан разбра, че за Тигрите на Момпрацем е ударил вече последният час.

Поражението бе пълно. Вече не бе възможно да се даде отпор на този гигант, който всеки миг бълваше дъжд от снаряди. Не им оставаше нищо друго освен да се хвърлят на абордаж. Но това бе истинска лудост, защото дори и на палубата на кръстосвача победата не можеше да се усмихне на тези храбреци.

Оцелели бяха не повече от дванадесет души, но това бяха дванадесет тигри, водени от своя невероятно смел главатар. – След мен, храбреци мои! – извика той.

Дванадесетте пирати, запенени от ярост, с изблещени очи, стиснали оръжието с яките си като клещи ръце, се скупчиха около него, закривайки се с трупите на другарите си.

Тогава кръстосвачът с пълна пара се впусна срещу пиратския кораб, за да го потопа с тарана си, но Сандокан, щом го видя на няколко метра, с едно завъртане на кормилния лост избегна сблъсъка и хвърли своята дървена черупка срещу неприятелския бак

Последва жесток сблъсък. Корсарският кораб се наклони на десен

борд, като загреба вода и изсипа в морето мъртви и ранени.;

– Мятайте куките! – изрева Сандокан.

Две абордажни куки се забиха във въжените стълбици на кръстосвача.

Тогава тринадесетте пирати, обезумели от ярост, жадни за мъст, се хвърлиха на абордаж като един човек.

Като си помагаха с ръце и крака, залавяйки се за вратичките: на батареите и за котвените въжета, те се покатериха нагоре по барабана на шурвала, стигнаха до фалшбордовете и се спуснаха стремглаво по палубата на кръстосвача, преди още англичаните, смаяни от тяхната смелост, да са помислили да ги отблъснат.

С Малайския тигър начело, пиратите се нахвърлиха върху артилеристите и ги изклаха при оръдията им, обърнаха в бягство стрелците, които се бяха впуснали да ги спрат, после, размахвайки яростно ятаганите си, се отправиха към кърмата.

Там, привикани от офицерите, се бяха събрали хората от батареята. Бяха шестдесет или седемдесет души, но пиратите, без да се страхуват от техния брой, се хвърлиха бясно срещу щиковете, започвайки титанична борба.

Като нанасяха отчаяни удари, те сечаха ръце и глави, ревяха зверски, за да всеят по-голям страх, падаха и отново се изправяха, ту отстъпваха, ту напредваха и за няколко минути взеха надмощие над всичките тези противници. Но обстрелвани от хората по марсовете, посичани със саби в гръб, притиснати от щиковете отпред, тези храбреци паднаха.

Сандокан и още четирима, покрити с рани, с окървавени до дръжките оръжия, успяха с неимоверни усилия да си проправят път и се опитаха да завземат носа, за да спрат с оръдейна стрелба тази лавина от хора.

По средата на палубата Сандокан, улучен право в гърдите от един куршум, падна, но веднага се изправи и ревна:

– Избийте ги! Избийте ги!...

Англичаните шурмуваха с насочени щикове. Схватката бе смъртоносна.

Четиримата пирати, които се бяха хвърлили пред своя капитан, за да го закрият, изчезнаха сред пушечен залп, простреляни на място. Но Малайския тигър оцеля.

Въпреки раната, от която струеше кръв, безстрашният мъж с един свръхчовешки скок стигна до парапета на бакборда, повали със счупения си ятаган един стрелец от марсовете, който се помъчи да го

задържи, хвърли се в морето с главата надолу и изчезна под черните вълни.

Такъв човек, надарен с изключителна сила, с такава необикновена енергия и толкова голяма смелост, не биваше да умре, въпреки тежкото изпитание.

Наистина, докато параходът следваше своя курс, носен от последните удари на витлата, пиратът със силен тласък на петите излезе на повърхността и заплува навътре в морето, за да не бъде разсечен от неприятелския таран или улучен от куршум.

Сдържайки стенанията си, предизвикани от раната, и за да обуздае гнева, който го разяждаше, той се сви и се потопи почти изцяло във водата. Чакаше благоприятен момент, за да доплува до бреговете на острова.

В същото време военният кораб изви на борд на около триста метра от него и се отправи към мястото, където се бе хвърлил пиратът, с надеждата да го разкъса с витлата си. Но после изви отново на борд, спря за момент, сякаш искаше да огледа тази част от водите, раздвижени от вихреното движение на витлата, и пое напред. Кръстоса тази зона на морето по всички посоки, докато моряците със светлините на няколко илюминатора претърсваха навред. Най-сетне, като се убеди, че е безполезно да търси, се отдалечи по посока на Лабуан.

Тогав Тигъра нададе гневен вик:

– Пътувай, проклет параход! Пътувай, но ще дойде ден, когато ще ти отмъстя жестоко!

Стегна пояса си върху кървящата рана, за да спре кръвоизлива, който можеше да го погуби, после събра сили и заплува към пясъчните брегове на острова.

Но още много пъти безстрашният мъж се спира, за да гледа военния кораб, който едва се различаваше в далечината, и отправяше към него ужасни проклетия. Дори на моменти смъртно раненият пират, все още далеч от бреговете на острова, се опитва да следва кръстосвача, нанесъл му такава жестоко поражение, като го сподиряше с нечовешки викове.

Най-сетне разумът надделя и Сандокан заплува с усилие, взирайки се в тъмнината, която скриваше от погледа му бреговете на Лабуан.

Плува дълго, като от време на време спираше, за да си поеме дъх и да се освободи от дрехите, които му пречеха.

После усети, че силите бързо го напускат. Крайниците му се вцепниха, дишането му стана все по-трудно, а и раната продължаваше да

кърви, като му причиняваше остри болки при допира със солената вода. Отпусна се и се остави на прилива да го носи движейки слабо ръце. Помъчи се да почине както може, за събере сили.

Изведнъж усети, че се блъсна в нещо. Докосна го нещо. Може би акула? При тази мисъл, въпреки лъвската си смелост, Сандокан потръпна. Протегна инстинктивно ръка и улови някакъв грапав предмет, който, изглежда, плуваше на повърхността на водата. Придърпа го към себе си и видя, че това е някаква отломка. Беше парче от палубата на пиратския кораб, по което още имаше качени въжета и една рея.

– Тъкмо навреме – едва промълви Сандокан. – Силите ми вече ме напускаха.

Покачи се с усилие на отломката и откри раната си: от зачервените ѝ и просмукани от морската вода краища все още сълзеше кръв.

Този човек, който не искаше да умре, не искаше да се признае за победен, се бори още цял час с вълните, които от време на време заливаха отломката. Но после силите му го напуснаха и той рухна, все още заловен за реята.

Зазоряваше се, когато силен тласък го изтръгна от това вцепенение. Тъкмо навреме – Сандокан беше вече почти изгубил свят.

Надигна се едва на ръце и погледна пред себе си. Вълните се разби- ваха с грохот в отломката и се отдръпваха разпенени, сякаш се търкаляха по плитчини.

Като през кървава мъгла раненият зърна наблизко някакъв бряг

– Лабуан! – промълви той. – Нима ще сляза тук, на земята на моите врагове?

Поколеба се, но после, като събра сили, пусна дъската, която го бе спасила от почти сигурна смърт. Усети под краката си пясъчен нанос и тръгна предпазливо към брега.

Вълните го блъскаха отвред, ревейки около него като разярени зверо- ве, мъчеха се да го повалят, като ту го тласкаха напред, ту го отхвър- ляха назад. Сякаш искаха да му попречат да стигне тази прокълнатата земя.

Олюлявайки се, премина плитчините и след като се пребори с последните вълни на прибоя, стигна до брега, увенчан с високи дървета, и се отпусна тежко на сушата.

Макар и да се чувствуваше изтощен от дългата борба с вълните и от голямата загуба на кръв, откри раната си и дълго я разглежда. Беше улучен от пистолетен куршум под петото дясно ребро и това оловно парче, след като се бе промъкнало между костите, бе потънало навътре

в тялото му, но, както изглеждаше, без да засегне някой важен орган. Може би раната му не беше тежка, но можеше да стане, ако не я лекуваше веднага, и Сандокан ясно разбираше това.

Чу, че наблизил ромони поток, довлече се дотам, разтвори устните на раната, подути от дългото съприкосновение с морската вода, и внимателно ги проми, а после ги натисна, докато пушнаха няколко капки кръв. Съедини ги грижливо и превърза раната с единия край на ризата си – единствена дреха, останала още на гърба му освен пояса, в който бе затыкнат криса.

– Ще оздравея – каза гласно той и произнесе тези думи така уверено, сякаш искаше да убеди самия себе си, че е пълновластен господар на собствения си живот.

Този железен човек, макар и да беше сам на един остров, където можеше да срещне само врагове, с кървяща рана, без подслон, без хранителни запаси, без приятел, който да му помогне, беше уверен, че ще излезе победител от ужасното си положение.

Пийна няколко глътки вода, за да утоли огъня, който го бе обзел, после се довлече под една арекова палма, чиито гигантски листа хвърляха наоколо хладна сянка.

Но едва стигнал там, отново почувствува, че силите му отпадат. Опита да се задържи прав, но му се зави свят, затвори очи и рухна сред тревите. Съвзе се едва след много часове, когато слънцето, стигнало до своя зенит, се спускаше на запад.

Измъчваше го силна жажда, а раната му причиняваше остри, непоносими болки.

Помъчи се да се надигне, за да се довлече до поточето, но пак рухна. Тогава този човек, който искаше да бъде силен като звяра, чието име носеше, с върховни усилия се изправи на колене и закрепши предизвикателно:

– Аз съм Малайския тигър!... Сили мои, върнете се!... Залови се за ствола на дървото и успя да се изправи. Запази Равновесие като по чудо и събра сили, за да отиде до малкия поток, но тук, на брега, падна отново.

Утоли жаждата си и пак проми раната. После се хвана с две Ръце за главата и впери поглед в морето, което се разбиваше на няколко крачки от него с глух грохот.

– Ах! – възкликна той, скърцайки със зъби. – Кой би казал, че някой ден Леопардите на Лабуан ще победят Тигрите на Момпрацем? Кой би могъл да помисли, че аз, непобедимият Малайски тигър, ще слеза на

този бряг разбит и ранен? А кога ще дой отмъщението? Отмъщението!... Ще жертвувам всичките си кораби моя остров, хората и съкровищата си, само и само да унищожа тези омразни бели хора, които искат да завладеят моето море?р Какво значение има, че днес ме разбиха, когато след един или два месеца ще се върна тук с моите кораби и ще хвърля срещу тези брегове страшните си кръвожадни банди? Какво значение има, днес английският Леопард се гордее с победата си? Тогава той ще падне мъртъв в нозете ми! Нека треперят тогава всички англичани в Лабуан, защото в светлината на пожарищата ще развее моето кърваво знаме!

Докато говореше така, пиратът отново се бе изправил, треперещ, с пламнали очи, размахвайки заплашително десницата си сякаш все още стискаше страшния ятаган. Дори и ранен, той пак беше неукротимият Малайски тигър.

– Засега имай търпение, Сандокан – поде отново, като пак се свлече сред тревите и храстите. – Ще оздравея, дори ако трябва да живея месец, два, три сред тази гора и да се храня със стрих и плодове. Но когато събера сили, ще се върна в Момпрацем, сам ще си направя сал или ще нападна някоя лодка и ще я завзема с моя крис.

Дълго лежа така, проснат под широките палмови листа, гледайки мрачно вълните, които ромолеха глухо почти в краката му Сякаш търсеше под тези води разбитите корпуси на своите кораби потопени по тези места, или трупове на своите нещастни гари.

Междувременно треската му се засили, в главата му нахлуха вълни кръв, раната му причиняваше непрекъснати гърчове, но от устата на този необикновен човек не излезе никакъв стон.

В осем часа слънцето на хоризонта се спусна стремглаво и след крагък здрач над морето падна мрак, който обгърна и гората.

Тъмнината необичайно го смути. Изплаши се от нощта, той свирепият пират, който никога не бе се страхувал от смъртта с отчаяна смелост бе посрещал опасните битки и яростта на вълните.

– Мрака! – възкликна той, загребвайки пръстта с нокти. Не искам да настъпва нощ!... Не искам да умра!...

Натисна с две ръце раната си, после изведнъж скочи на крака. Погледна морето, което вече бе станало мастиленочерно, взря се в тъмната сянка под дърветата и внезапно обзет от делириум, впусна се да тича като луд, навлизайки навътре в джунглата.

Къде отиваше? Защо бягаше? Сигурно бе овладян от безумен страх. Струваше му се, че в далечината чува кучешки лай, човешки викове, рев

на зверове Навярно мислеше, че са го открили и преследват.

Тичаше шеметно. Съвсем обезумял, Сандокан се впускаше лудешката, хвърляше се сред храсталаци, прескачаше повалени дървета, газеше през потоци и блата, като ревеше неспирно, проклинаше и размахваше криса си.

Продължи да тича така десет-петнадесет минути, навлизаш все понавътре под дърветата, и с виковете си разбуди ехото на мрачната гора. Накрая спря запъхтян, очите му бяха изцъклени, устните – покрити с кървава пяна. Размаха ръце и рухна като ударено от гръм дърво.

Бълнуваше, главата му щеше да се пръсне, слепоочията му биеха бурно, сърцето в гърдите му туптеше, сякаш искаше да изхвъркне, а раната го пареше непоносимо. Струваше му се, че навсякъде вижда врагове. Под дърветата, сред гъсталациите, между коренищата, които се виеха като змии по земята, очите му зърваха скрити хора, а из въздуха сякаш се виеше хоро от призраци, сред огромните листа на дърветата се показваха ухилени скелети, от земята изскачаха човешки същества с кървящи глави, с отсечени крайници и надупчени хълбоци, които стенеха и ревяха.

Те се хилеха, кикотеха се, сякаш се надсмиваха над безсилието на страшния Малайски тигър.

Изпаднал в страхотен делириум, Сандокан се търкаляше по земята, ставаше, падаше и размахваше заплашително юмруци.

– Марш от тук, кучета! – крещеше той. – Какво искате от мен?... Аз съм Малайския тигър и не се боя от вас!... Елате да ме нападнете, ако смеете!... Аха! Защо се хилите? Да не мислите, че съм безсилен, защото Леопардите раниха и победиха Тигъра?...! Не, не, не се страхувам!... Защо ме гледате с тези огнени очи?... Защо сте дошли да играете около мен?... Патан, и ти ли си дошъл да ми се надсмееш?... И ти ли, Морски паяк?... Проклетници, пак ще ви натикам в ада, откъдето сте излезли!... А ти, Кимперлай какво искаш?... Нима моят ятаган не те уби?... Марш от тук, всички, върнете се на дъното на морето... в царството на мрака... бездните на земята, или пак ще ви убия!... А ти, Джиро-Батол какво искаш? Отмъщение? Да, ще бъдеш отмъстен, защото Тигъра ще оздравее... ще се върне в Момпрацем... ще въоръжи своите кораби и ще дойде тук да избие всички английски Леопарди, всички... всички до един!

Пиратът спря, хванал се за главата, с изблещени очи, с ужасно изкривено лице, после изведнъж скочи и се впусна отново в лудешкия си бяг.

Дълго време тича, като крещеше все така и проклинаше. Излезе от гората, прекоси една савана, в края на която му се мярна смъртно някаква ограда, после пак се спря и падна на колене изтощен и задъхан.

Остана няколко мига отпуснат на земята, опита да се надигне отново, но силите му изведнъж го напуснаха, кървав воал покри очите му и той рухна, надавайки последен вик, който заглъхна в мрака.

Когато дойде на себе си, за негова голяма изненада се намери не сред малката савана, която бе прекосил през нощта, а в една просторна стая, облепена с красиви тапети, настанен в удобно и меко легло.

В първия миг помисли, че сънува, и няколко пъти разтърка очите си, за да се събуди, но скоро се убеди, че всичко, което виждаше, е действително. Надигна се да седне и се запита:

– Къде съм? Жив ли съм още, или съм мъртъв? – Огледа се наоколо, но не видя никакъв човек, към когото да се обърне.

Тогава започна да разглежда стаята: беше обширна, хубаво подредена, осветена от два големи прозореца, през чиито стъкла се виждаха високи дървета.

В един ъгъл видя пиано, върху което бяха разпилени нотни листа, в отсрещния ъгъл имаше статив с някаква картина, изобразяваща морски пейзаж, махагоновата маса наред стаята бе застлана с бродирана покривка, несъмнено изработена от женски ръце, а до леглото имаше разкошно абаносово столче, украсено със слонова кост, на което, за голяма радост на Сандокан, бе поставен неговия верен крис и една полуотворена книга, с увяхнало цвете между страниците.

Наостри уши, но не чу никакъв глас, отдалеч обаче долитаха нежни звуци като акорди на лютня или китара.

– Но къде се намирам? – запита се отново Сандокан. – В Дома на приятели или на врагове? И кой е превързал и лекувал раната ми?

Изведнъж погледът му падна пак върху книгата, поставена на столчето, и тласкан от неудържимо любопитство, той протегна Ръка и я взе. На корицата ѝ със златни букви бе отпечатано някакво име.

– Мариана! – разчете той. – Какво ли означава? Име ли е, или някаква дума, която аз не разбирам?

Прочете повторно името и – странно! – развълнува го някакво непознато чувство. Неизпитвана досега нежност изпълни сърцето на този мъж – това стоманено сърце, което не се трогваше от нищо!

Разтвори книгата – бе изписана с красиви ясни букви, чието значение не успя да разбере, макар този език да му напомняше португалски – езика, на който говореше Яниш. Тласкан от някаква тайнствена сила,

взе нежното цвете, което бе зърнал между страниците, и дълго го съзерцава. Помириса го няколко пъти, като внимаваше да не го орони с тези свои пръсти, навикнали да стискат само дръжката на ятагана, и пак усети онова странно чувство и някакъв загадъчен трепет. В този миг кръвожадният пират изпита силно желание да го поднесе до устните си!...

С неохота върна цветето между страниците, затвори книгата и я остави пак на столчето. Тъкмо навреме, защото дръжката на вратата се завъртя и влезе един мъж, който пристъпваше бавно, с характерната за англосаксонците скованост.

По-скоро висок на ръст и як, той изглеждаше на около петдесет години, лицето му бе опасно от червеникава брада, която бе започнала да побелява, имаше сини, дълбоки очи. Веднага личеше, че е човек, свикнал да командува.

– Радвам се, че ви виждам успокоен. В продължение на три дни делириумът не ви даваше нито миг покой.

– Три дни! – възкликна Сандокан смаян. – Нима от три дни съм тук?... Значи не сънувам...

– Не, не сънувате. Намирате се при добри хора, които ще ви лекуват грижливо и ще направят всичко възможно, за да оздравеете.

– Но кой сте вие?

– Лорд Джеймс Гайлонк, капитан първи ранг от флотата на нейно величество милостивата императрица Виктория.

Сандокан трепна и свъси чело, но бързо се опомни и като направи върховни усилия да не издаде омразата, която изпитваше към всичко английско, каза:

– Благодаря ви, милорд, за всичко, което сте направили за мен, един непознат, който би могъл да бъде ваш смъртен враг.

– Мой дълг беше да прибера в дома си един смъртноранен човек – поде лордът. – А сега как сте?

– Чувствавам се доста укрепнал и вече не усещам болки.

– Много се радвам. Но ако нямате нищо против, кажете ми кой ви беше подредил така? Освен куршума, който извадих от гърдите ви, тялото ви бе покрито с рани от хладно оръжие.

Макар и да очакваше този въпрос, Сандокан се стресна. Но не се издаде, нито загуби самообладание.

– Наистина не бих могъл да кажа – отвърна той. – Видях как някакви хора връхлетяха върху моите кораби през нощта, покатериха се на абордаж и изклаха моряците ми. Но кои бяха, не зная, защото още при първата схватка паднах в морето, покрит с рани.

– Несъмнено вие сте били нападнати от хората на Малайския тигър – каза лорд Джеймс.

– От пиратите?... – възкликна Сандокан.

– Да, от Тигрите на Момпрацем, който преди три дни бродеха около острова, но после бяха разбити от един наш кръстосвач. Кажете ми къде бяхте нападнати?

– Близо до Ромадските острови.

– И стигнахте до нашите брегове с плуване?

– Да, заловен за една отломка. А вие къде ме намерихте?

– Проснат сред тревата, изпаднал в страшен делириум. А за къде бяхте тръгнали, когато ви нападнаха?

– Отивах да поднеса подаръци на султана на Варауни от името на моя брат.

– Но кой е вашият брат?

– Султанът на Шайа.

– Значи вие сте малайски принц! – възкликна лордът и му протегна ръката си, която Сандокан след кратко колебание стисна почти с отращение.

– Много се радвам, че съм ви приютил в моя дом и ще направя всичко възможно да не скучаете, когато оздравеете. Дори, ако нямате нищо против, заедно ще отидем да видим султана на Варауни.

– Да, и... – Сандокан прекъсна думите си, като протегна напред глава, сякаш се мъчеше да долови далечен шум.

Отвън долитаха акордите на лютня, може би същите звуци, които бе чул преди малко.

– Милорд! – възкликна той, обзет от силно вълнение, чиято причина напразно се мъчеше да си обясни. – Кой свири?

– Защо, драги принце? – запита англичанинът и се усмихна.

– Не зная, но изпитвам силно желание да видя човека, който свири така божествено. Бих казал, че тази музика затрогва сърцето ми... Изпитвам някакво непознато и необяснимо чувство.

– Почакайте само миг – Лордът му направи знак да легне и излезе.

Сандокан се отпусна на възглавницата, но почти веднага се надигна отново като изхвърлен от пружина.

Необяснимото вълнение, което го бе обзело преди малко, сега го завладя с още по-голяма сила. Сърцето му туптеше така, сякаш искаше да изскочи от гърдите му, кръвта във вените му бушуваше, по ръцете и краката му пробягваха странни тръпки.

– Какво става с мен? – запита се той. – Дали не изпадам пак в

делириум?

Едва бе изрекъл тези думи, когато лордът отново влезе, но вече не беше сам. Зад него пристъпваше леко едно изящно същество, при вида на което Сандокан не можа да се сдържи и възкликна с изненада и възхищение.

Момичето беше шестнадесет-седемнадесетгодишно, дребно на ръст, но с прекрасно изваяни форми, с толкова тънка талия, че човек би могъл да я обгърне само с една ръка, със свежа розова кожа като напыло цвете.

Имаше удивително красива главица с две лазурни като морска вода очи и несравнимо чисто чело над което се очертаваха изящно извитите, почти допиращи се вежди.

Русите ѝ коси в живописен безпорядък се спущаха като златен дъжд върху бялото корсажче, което покриваше гърдите ѝ.

Щом видя тази жена, която въпреки възрастта си изглеждаше съвсем като дете, пиратът се почувствува разтърсен до дъното на душата. Жестокият и кръвожаден мъж, който носеше страшното име Малайския тигър, за първи път в живота си бе очарован от това мило същество – прекрасно цвете, разцъфнало сред горите на Лабуан.

Сърцето му, което преди малко туптеше буйно, сега гореше и му се струваше, че във вените му тече огън.

– Е, драги принце, какво ще кажете за това мило момиче? – запита го лордът.

Сандокан не отговори. Неподвижен като статуя, той бе вперил поглед в момичето, очите му пламтяха от страстно желание и дъхът му сякаш бе секнал.

– Зле ли се чувствувате? – запита го лордът, който го наблюдаваше.

– Не!... Не!... – отвърна бодро пиратът, като тръсна глава.

– Тогава позволете да ви представя моята племенница леди Мариана Гайлонк.

– Мариана Гайлонк!... Мариана Гайлонк!... – повтори Сандокан глухо.

– Какво странно намирате в името ми? – попита момичето и се усмихна. – Като че ли много ви учуди.

Щом чу този глас, Сандокан потръпна силно. Такъв сладък тон никога не бе галил слуха му, свикнал с адската музика на оръдията и предсмъртните викове на сражаващите се.

– Не намирам нищо странно в името ви – отвърна той с променен глас. – Но то ми е вече познато.

– О! – възкликна лордът. – И от кого сте го чували?

– Прочетох го преди малко на книгата, която виждате, и си представих, че тази, която го носи, е прекрасно същество.

– Вие се шегувате – каза младата леди и цялата се изчерви. После запита с друг тон: – Вярно ли е, че пиратите са ви ранили тежко?

– Да, вярно е – отговори Сандокан с глух глас. – Победиха ме и бях ранен, но когато оздравея, тежко на ония, които ме повалиха!

– Много ли страдате?

– Не, миледи, сега по-малко от преди.

– Надявам се, че скоро ще оздравеете.

– Принцът е силен човек – каза лордът – и не бих се учудил, ако го видя на крака след десетина дни.

– Надявам се и аз – отвърна Сандокан. Без да откъсва очи от лицето на момичето, по чиито бузи от време на време избиваше червенина, той се надигна поривисто и възкликна: – Миледи!

– Боже мой, какво ви е? – запита младата леди, като се приближи към него.

– Кажете ми, нали вие носите и друго име, безкрайно по-нежно от името Мариана Гайлонк?

– Какво? – запитаха едновременно лордът и младата леди.

– Да, да – възкликна Сандокан още по-развълнуван. – Разбира се, че вие сте девойката, която всички туземци наричат Перлата на Лабуан!...

Лордът трепна изненадан и дълбока бръчка проряза челото му.

– Приятелю мой, откъде знаете това – запита той със строг тон – след като ми казахте, че идвате от далечния Малайски полуостров?

– Невъзможно е това мое име да е стигнало чак до вашата страна – добави леди Мариана.

– Не съм го чувал в Шайа – отговори Сандокан, който за малко не се издаде, – а на Ромадските острови, където бях слязъл преди няколко дни. Там ми разказаха за някаква девойка с несравнима красота, с лазурни очи и ухаещи като ямините на Бориео коси, за момичето, което яздело като амазонка и ходело смело на лов за диви зверове, за оная прелестна девойка, която понякога излизала привечер по бреговете на Лабуан и с песента си, по-нежна и от ромона на поток, омайвала рибарите на острова. Ах, миледи, и аз исках да чуя някой ден този глас!

– Нима ми приписват толкова прелести! – отвърна младата леди със смях.

– Да, и виждам, че хората, които ми говориха за вас, са казали истината! – възкликна пиратът със страстен порив.

– Ласкател – каза тя.

– Скъпа племеннико – обади се лордът, – ти ще омагьосаш и нашия гост.

– Убеден съм в това! – рече Сандокан – И когато напусна този дом, за да се върна в моята далечна родина, ще кажа на съотечествениците си, че една млада бяла жена е покорила сърцето на мъжа, който се смяташе неуязвим.

Разговаряха така още известно време ту за родината на Сандокан, ту за пиратите от Момпрацем, ту за Лабуан, после лордът и момичето си отидоха, защото нощта бе вече настъпила.

Като се озова сам, пиратът остана дълго време неподвижен, вперил очи във вратата, през която бе излязла прелестната девойка Изглеждаше обзет от силно вълнение и потънал в дълбоки размисли. Може би в сърцето му, не трепвало за никоя жена, сега бушуваше страшна буря.

Сандокан се сепна, в гърлото му напираше стон, но той стисна още по-силно устни и изскърца със зъби.

Остана няколко минути неподвижен, с пламтящи очи, с променено лице и оросено от пот чело, заровил ръце в дългите си гъсти коси; и ето че тези устни, които не искаха да се отворят, промълвиха едно име

– Мариана!

Пиратът не можеше да се сдържа повече.

– Ах! – възкликна той гневно, кършейки пръсти. – Чувствавам, че полудявам, чувствавам, че... я обичам!...

VII.

Леди Мариана Гайлойк бе родена под красивото небе на Италия, на брега на чудния Неаполски залив от майка италианка и баща англичанин.

Останала сираче на единадесет години и наследница на значително имущество, тя бе прибрана от своя чичо Джеймс, единственият ѝ роднина, който тогава се намираще в Европа.

По онова време Джеймс Гайлонк беше един от най-безстрашните морски вълци на двата континента, притежател на боен кораб, който помагаше на Джеймс Брук, станал по-късно раджа на Саравак, в изстребването на малайските пирати – най-страшните врагове за английската търговия в ония далечни морета.

Макар че лорд Джеймс, суров като всички моряци, неспособен да храни каквато и да било обич, не изпитваше особено съжаление към младата си племенница, вместо да я повери в ръцете на чужди хора, я бе качил на собствения си кораб, отвеждайки я в Борнео

Изложено на големи опасности при трудните морски походи, малкото момиче в продължение на три години бе свидетел на ония кървави битки, в които загинаха хиляди пирати, битките, които донесоха зловеща слава на бъдещия раджа Брук, като развълнуваха дълбоко и възмутиха дори неговите сънародници.

Но един ден лорд Джеймс, уморен от тия кръвопролития и опасности, като си спомни, че все пак има една племенница, реши да изостави морето и да се установи в Лабуан, заселвайки се сред гъстите лесове на острова.

Леди Мариана, която тогава приближаваше четиринадесетата си година и която в суровия морски живот бе придобила необикновена смелост и енергия, макар и да изглеждаше като крехко дете, се опита да се възпротиви на волята на чичо си, защото смяташе, че няма да може да свикне с това усамотение и с този почти див живот. Но морският вълк остана непреклонен.

Принудена да търпи това странно затворничество, тя се бе заела да допълни възпитанието си, за което дотогава не бе имала време да се погрижи. С упоритата си воля лека-полека бе успяла да промени характера си, загрубял от жестоките кървави битки и от продължителното общуване със суровите мъже на морето Благодарение на обучението на една

някогашна довереница на майка ѝ, починала по-късно от горещия тропически климат, Мариана се бе пристрастила към музиката и изящните изкуства И така, макар и запазила дълбоко в душата си нещо от предишната дързост, тя бе станала добра, щедра, милостива Въпреки това изпитваше влечение към оръжията и смелите упражнения и много често препускаше из горите като храбра амазонка, преследвайки дори тигри, или плуваше самоуверено сред сините вълни на Малайско море, но по-често отиваше там, където върлуваха мизерия и нещастия, носейки помощи на всички туземци наоколо, на тия туземци, които лорд Джеймс мразеше като потомци на някогашни пирати.

И така тази девойка със своето безстрашие, доброта и хубост заслужено си бе спечелила названието Перлата на Лабуан, което се бе разчуло толкова далече и бе развълнувало сърцето на страшния Малайски тигър.

Сред тия лесове, откъсната от света, Мариана не бе усетила как бе станала вече жена Но когато видя този горд пират, изпита странно, необяснимо смущение. Какво беше това чувство? Тя не знаеше, но непрекъснато виждаше пред очите си този мъж с гордо изражение, с искрящи очи и дълги черни коси, по чието лице ясно се четеше смелост и енергия.

Отначало се бе помъчила да сподави този трепет на сърцето, непознат за нея, както и за Сандокан, но напразно. Чувствуваше, че някаква неудържима сила я тласка да види отново този мъж, и намираще успокоение само когато беше край него, чувствуваше се щастлива само край постелята му и с думи, с усмивки, с несравнимия си глас и с музиката на своята лютня се опитваше да облекчи острите болки от раната му.

В миговете, когато тя пееше сладките канцони на далечната си родна страна, Сандокан сякаш не беше вече страшният Малайски тигър, нито кръвожадният пират. Смълчан, тръпнеш, забравил своите страдания, стаил дъх, за да не смути нежното, пеене, той слушаше захласнат, сякаш искаше да запечата в ума си този непознат език, който го опияняваше. И след последните трели на този глас, които заглъхваха заедно с последните звуци на лютнята, той оставаше все така заслушан, с протегнати ръце, като че ли искаше да привлече към себе си девойката, впил огнен поглед в нейните влажни очи.

В такива мигове той забравяше своя Момпрацем, своите кораби и пиратите, забравяше и португалца, който може би в този час, смятайки го загинал, отмъщаваше за смъртта му с наказателни набези.

Дните летяха бързо и Сандокан, подкрепян от силната любов, която гореше в сърцето му, бързо оздравяваше.

На петнадесетия ден следобед, когато лордът влезе неочаквано, завари пирата на крака, готов да излезе.

– О, уважаеми приятелю! – възкликна весело лордът. – Радвам се, че ви виждам на крака.

– Невъзможно ми беше да остана повече на легло, милорд! – отговори Сандокан. – Освен това, Чувствувам се вече толкова силен, че мога да се боря и с тигър.

– Чудесно, тогава скоро ще ви подложат на изпитание!

– По какъв начин?

– Поканил съм неколцина добри приятели на лов за един тигър, който често се навърта край оградата на моя парк. Тъй като ви виждам оздравяващ, ще отида да им известя, че утре заран ще излезем на лов за звяра.

– Ще участвувам в хайката, милорд!

– Вярвам ви, но сега искам да ми кажете друго: надявам се, че известно време ще останете мой гост?

– Сериозни дела ме зоват другаде, милорд, и трябва да побързам да ви напусна.

– Да ме напуснете! Не мислете за това, за делата винаги има време и ви предупреждавам, че няма да ви пусна да заминете по-рано от няколко месеца. Хайде, обещавайте ми, че ще останете!

Сандокан го погледна със святкащи очи. Да остане в тази вила, близо до момичето, което го бе очаровало, за него означаваше живот, означаваше всичко. За момента той не искаше нищо повече.

Какво го интересуваеше сега дали пиратите от Момпрацем ще го оплакват като мъртъв, когато щеше да вижда още много дни това божествено момиче? Какво го интересуваеше неговия верен Яниш, който може би го търсеше тревожно по бреговете на острова, рискувайки живота си, когато Мариана започваше да го обича? И какво от това, че не чуваше вече грохота на оръдията, когато щеше да слуша още пленителния глас на любимата жена, извикваща у него тъй възвишени чувства? И най-сетне какво от това, че бе изложен на опасността да бъде открит, заловен или убит, след като можеше още да диша същия въздух, който дишаше Мариана, и да живее сред горите, където живееше тя?

Заради нея би забравил всичко – своя Момпрацем, своите пирати и своите кораби, и кървавите си отмъщения дори.

– Да, милорд, ще остана докогато искате – каза той поривисто. –

Приемам гостоприемството, което ми предлагате така сърдечно, и ако някой ден – не забравяйте тези думи, милорд – се наложи да се срещнем с вас не вече като приятели, а като жестоки врагове, с оръжие в ръка, тогава ще си спомня за признателността, която ви дължа.

Англичанинът го погледна изумен:

– Защо ми говорите така!

– Някой ден може би ще разберете – отвърна Сандокан със строг глас.

– Засега не искам да гадая вашите тайни – заяви лордът с усмивка. – Ще чакам този ден – Извади часовника си и го погледна. – Трябва да тръгвам веднага, за да мога да предупредя приятелите си за предстоящия лов. Сбогом, драги ми принце – На излизане се спря и каза: – Ако искате, слезте в парка, ще намерите там моята племенница, чиято компания, надявам се, ще ви бъде приятна.

– Благодаря, милорд.

Тъкмо това желаше Сандокан – да се озове, макар и за няколко минути, насаме с девойката, за да ѝ разкрие страстната любов, която изгаряше сърцето му. Щом остана сам, той се приближи до един прозорец, който гледаше към огромен парк.

Там, в сянката на една китайска магнолия, отрупана с ароматни цветове, видя младата леди, седнала върху поваления ствол на една арекова палма. Сама, държейки лютнята на коленете си, тя изглеждаше замислена.

Пред това небесно видение Сандокан усети как всичката му кръв нахлу в главата и сърцето му започна да бие с неописуем плам. Остана неподвижен, впил жадно очи в момичето, стаил дъха си, сякаш се страхуваше да не я смути.

Но в следващия миг се отдръпна рязко назад, надавайки сподавен вик, който отекна като далечен рев. Лицето му страхотно се измени и придоби свирепо изражение. У него ненадейно се пробуди Малайския тигър, който дотогава бе очарован, омагьосан. Той отново бе станал жестокия и кръвожаден пират, със сърце, недостъпно за каквато и да е нежна страст.

– Ах, какво слях да извърша! – възкликна с дрезгав глас,! прокарвайки длани по пламналото си чело. – Вярно ли е, че обичам това момиче? Сън ли е това, или необяснима лудост? Нима! не съм вече Тигъра от Момпрацем, повлечен от неудържима сила! към дъщерята на една раса, която съм се заклел да мразя вечно?... Нима мога да обичам?... Аз, който не съм изпитвал нищо друго освен омраза и нося името на

кръвожаден звяр?!... Нима ще мога да забравя моя див Момпрацем, моите верни тигри и моя Яниш, очакващи ме бог знае с каква тревога? Забравих ли, че съотечествениците на това момиче чакат само подходящ момент, за да разрушат моето могъщество?... Трябва да прогоня това видение, което ме преследва толкова нощи, да задуша тези трепети, не достойни за Малайския тигър!... Да угася вулкана, който гори в сърцето ми, и да издълбая пропаст между мен и оная чаровница!... Хайде, Тигре, надай своя рев, стъпчи признателността към тези хора, които те излекуваха, и тръгвай, бягай далеч от тук, върни се в морето, което неволно те изхвърли на тези брегове, стани отново страшния пират от Момпрацем!

Застанал до прозореца, Сандокан говореше така сам на себе си, като стискаше зъби и юмруци и целият трепереше от гняв.

Стори му се, че чува отдалеч виковете на своите гигри, които го зоват на бой, и грохот на оръдия. Но не помръдна, остана като закован до прозореца, впил огнените си очи в младата леди. Задържаше го нещо по-силно от неговия гняв.

– Мариана! Мариана! – промълви неочаквано.

При това обожаемо име гневът и омразата се разпръснаха като мъгла на слънце. Инстинктивно напипа райбера и с рязко движение отвори прозореца. В стаята нахлу свеж въздух, изпълнен с уханието на безброй цветя. Пиратът се почувствува опиянен от тези силни аромати и в сърцето му отново се пробуди страстната любов, която преди малко се бе опитал да задуши. Надвеси се от прозореца и треперещ, замаян, остана мълчаливо да се възхищава на прелестната леди. Изгаряше го силна треска, във вените му сякаш течеше огън, червени облаци замъгляваха погледа му, но все пак виждаше оная, която го бе омагьосала.

Колко време бе стоял там? Навярно много, защото когато се опомни, младата леди не беше вече в парка, слънцето бе залязло, навън бе паднал мрак и на небето трепкаха хиляди звезди.

Започна да се разхожда из стаята, скръстил ръце на гърдите си и навел глава, сякаш, бе потънал в мрачни мисли.

– Гледай! – възкликна, като се върна до прозореца и изложи пламналото си чело на хладния ношен въздух. – Ето тук е щастието, новият живот, новото опиянение – приятно, спокойно, – а там долу е Момпрацем, бурният живот с урагани от желязо, грохот на оръдия, кръвопролития, там са моите бързоходни кораби, моите тигри и моят добър Яниш! Кой от тези два живота ще избереш?... Но само като си помисля за тази девойка, която развълнува сърцето ми, преди още да съм я видял,

целият горя... Това би могло да означава, че предпочитам нея пред моите тигри и отмъщения... Въпреки това срамувам се от себе си, като се сетя, че тя е дъщеря на расата, която мразя така силно! А ако се помъча да я забравя? Ах, ти кървиш, мое клето сърце, значи, ти не желаш това!... По-рано бях страшилище из тези морета, не знаех какво значи обич, не бях изпитвал нищо друго освен опиянение от битките и от кръвта... а сега чувствавам, че далеч от нея не бих могъл да се радвам на нищо!...

Замълча, вслушвайки се в шумоленето на листата, и усети, че кръвта му бушува.

– А ако между мен и тази божествена жена поставя прегради; гората, после морето, накрая омразата? – поде отново той. – Омраза! Нима бих могъл да я мразя? И все пак трябва да бягам, да се върна в моя Момпрацем при моите тигри! Ако остана тук, любовната треска ще погълне цялата ми енергия, чувствавам, че ще загубя мощта си завинаги, че няма да бъде вече Малайския тигър!... Хайде да тръгваме!

Погледна надолу – от земята го делиаха само три метра. Наостри уши, но не долови никакъв шум. Метна се на перваза, скочи леко между лехите и отиде до дървото, на което преди малко седеше Мариана.

– Тя бе седнала тук да си почива – промълви тъжно. – Ах, колко хубава беше, Мариана!... Но аз няма да те видя никога вече!.. И няма да чуя твоя глас, никога... никога!...

Наведе се към дървото и вдигна едно цвете, една горска роза, която младата леди бе изпуснала. Любува ѝ се дълго, помириса я няколко пъти и я скри в пазвата си. После бързо се отправи към оградата, като си каза:

– Да вървим, Сандокан, всичко е свършено!...

Бе стигнал вече до оградата и се канеше да скочи, но изведнъж се дръпна рязко назад, хвана се за косите и изхлипа.

– Не! Не! Не мога, не мога!... Оставам, та ако ще да погъне Момпрацем, да загинат моите тигри и да загубя мощта си!... – извика той отчаяно.

Втурна се през парка, сякаш се страхуваше да не се озове пак до оградата, и спря едва под прозореца на своята стая. Поколеба се още веднъж, после с един скок се хвана за клона на едно дърво и стигна до перваза.

Когато се намери отново в тази къща, която бе напуснал с твърдото решение да не се връща повече, в гърлото му за втори път отекна глухо ридание.

– Ах! – възкликна гой. – Малайския тигър вече е пред залез!:

На разсъмване, когато лордът дойде да почука на вратата, Сандокан още не беше затварял очи. Като се сети, че ще ходят на лов, скочи мигом от леглото, затъкна в пояса си верния крис и отвори вратата с думите:

– Ето ме, милорд.

– Отлично! – възкликна англичанинът. – Не вярвах, че ще ви намеря вече готов, драги принце. Как сте?

– Чувствувам се силен да поваля дърво.

– Тогава да побързаме. В парка ни чакат петима добри ловци, които са нетърпеливи да открият тигъра, вкаран от моите викачи в една гора.

– Готов съм да ви следвам А леди Мариана ще дойде ли с нас?

– Разбира се, мисля дори, че вече ни чака. Сандокан едва се сдържа да не извика от радост.

– Да вървим, милорд – рече той – Горя от нетърпение да срещна тигъра.

Излязоха от стаята и минаха в салона, чиито стени бяха украсени с какви ли не оръжия. Тук Сандокан завари младата леди, свежа като роза, още по-хубава и изящна в небесносиния си костюм, който много отиваше на русите ѝ коси. Щом я зърна, Сандокан спря като заслепен, после бързо тръгна към нея и като ѝ стисна ръката, запита:

– И вие ли ще участвувате?

– Да, принце, казаха ми, че вашите сънародници са много изкусни ловци на тигри, затова искам да ви видя.

– С моя крис ще убия на място тигъра и ще ви подаря кожата му.

– Не!... Не!... – викна тя изплашена. – Може да ви сполети ново нещастие.

– Заради вас, миледи, бих дал да ме разкъсат на парчета, но не се бойте, лабуанският тигър няма да ме повали.

Междувременно се приближи лордът, подавайки на Сандокан богато украсена карабина.

– Вземете, принце – рече той, – понякога един куршум върши повече работа и от най-острия крис А сега да вървим, че приятелите ни чакат.

Слязоха в парка, където ги чакаха петима ловци: четиримата бяха заселници от околността, а петият – елегантен флотски офицер. Още щом го видя, Сандокан изпита към този младеж силна неприязън, без да знае точно защо, но подтисна това чувство и се ръкува с всички.

При срещата офицерът го изгледа дълго и някак особено, после,

като се възползува от един момент, когато никой не му обръщаше внимание, се приближи до лорда, който проверяваше сбруята на един кон, и неочаквано му каза:

– Капитане, струва ми се, че съм виждал и друг път този малайски принц.

– Къде? – попита лордът.

– Не си спомням точно, но съм сигурен.

– Ами! Лъжете се, приятелю мой.

– Ще видим впоследствие, милорд.

– Така да бъде. На конете, приятели, всичко е готово!... Внимавайте, защото тигърът е много едър и с яки нокти.

– Ще го убия само с един куршум и ще поднеса кожата му на леди Мариана! – заяви офицерът.

– Надявам се да го убия преди вас, господине – обади се Сандокан.

– Ще видим, приятели – каза лордът. – Хайде, на конете! Ловците възседнаха конете, доведени там от няколко слуги, а леди Мариана се качи на едно прекрасно пони със снежнобяло покривало.

При сигнала на лорда всички излязоха от парка, предшествувани от множество викачи и две дузини едри кучета. Навън дружината се раздели, защото трябваше да претърси една голяма гора, която се простираше чак до морето. Сандокан, яхнал буен кон, пое по една тясна пътека, провирайки се смело напред, за да открие пръв звяра; другите тръгнаха в различни посоки, по други пътеки.

– Лети, конче, лети! – викна пиратът, пришпорвайки бясно благородното животно, което следваше няколко лаещи кучета. – Трябва да покажа на този нахален офицер на какво съм способен. Не, няма да допусна той да поднесе тигровата кожа на младата леди, та ако ще да загубя ръцете си или да бъде разкъсан на парчета.

В същия миг сред гората отекна звук на тръба.

– Тигърът е открит – измърмори Сандокан. – Лети, конче, лети!

Прекоси светкавично част от гората, пълна с дуриони, кокосови и арекови палми и огромни камфорови дървета, и настигна шестима или седмина викачи, които бягаха.

– Къде тичате? – запита гой.

– Тигърът! – извикаха бегълците.

– Къде е?

– При блатото.

Пиратът слезе от седлото, завърза коня за дънера на едно дърво, захапа своя крис, грабна карабината и се втурна към посоченото блато.

Във въздуха се усещаше характерната за тези хищници миризма на дивеч, която остава, дето мине. Огледа клоните на дърветата, от които тигърът можеше да скочи отгоре му, и тръгна предпазливо по брега на блатото, чиято повърхност беше раздвижена.

– Звярът е минал оттук – рече си той. – Този хитрец е прегазил блатото, за да загубят кучетата дирите му, но Сандокан е по-хитър тигър.

Върна се при коня и се метна на седлото. Тъкмо се канеше да тръгне, когато чу изстрел, последван от някакво възклицание, което го накара да трепне. Отправи се бързо към мястото, откъдето бе проехтял гърмежът, и сред една малка поляна зърна младата леди на своето бяло пони с димяща карабина в ръка. Мигом се намери до нея, надавайки радостен вик.

– Вие... тук... сама! – възкликна той.

– А вие, принце, как се озовахте тук? – запита го тя и цялата се изчерви.

– По дирите на тигъра.

– И аз също.

– А по кого стреляхте?

– По звяра, но избяга, без да бъде засегнат.

– Боже мой!... Защо трябва да излагате живота си на опасност?

– За да ви попреча да извършите неблагодарумието да го намушка-те с вашия крие:

– Сгресли сте, миледи. Но звярът е още жив и моят крие е готов да разкъса сърцето му.

– Няма да направите това! Знам, че сте смел човек, чета го в очите ви, силен, пъргав като тигър, но една схватка със звяра може да бъде съдбоносна за вас.

– Какво от това! Бих искал да ми нанесе такива дълбоки рани, че да ги нося цяла година.

– А защо? – попита девойката учудена.

– Миледи – каза пиратът, като се приближи до нея, – не знаете ли, че сърцето ми се къса, като си помисля, че ще дойде ден, когато ще трябва да си отида завинаги и да не ви видя никога вече... Ако тигърът ме рани, поне ще остана още под вашия покрив, ще изпитам пак ония сладки вълнения, които ме изпълваха, когато лежах ранен. Ще бъда щастлив, много щастлив, ако други жестоки рани ме принудят да остана при вас, да дишам същия въздух, който дишате вие, да слушам приятния ви глас. да се опивам от погледа ви, от усмивката ви. Миледи, вие ме омагьосахте, чувствавам, че няма да мога да живея далеч от вас, няма да

имам вече покой, ще бъда нещастен Но какво направихте вие с мен? Какво направихте със сърцето ми, което някога беше чуждо на всякаква страст? Погледнете, само като ви видя, целият треперя и усещам, че кръвта във вените ми гори.

При тази страстна и неочаквана изповед Мариана онемя, остана смаяна, но не отдръпна ръцете си, които пиратът бе хванал и стискаше жарко.

– Не се сърдете, миледи – поде Тигъра с глас, който отекваше като очарователна музика в сърцето на сиротното момиче. – Не се сърдете, че ви признавам любовта си и ви казвам, че, макар и син на цветна раса, ви обожавам и че един ден и вие ще ме обикнете. Не знам, но от първия миг, когато се явихте пред мен, вече нямам мира на тази земя, изгубих си ума по вас, ден и нощ мисля само за вас. Чуйте ме, миледи, толкова силна е любовта, пламнала в гърдите ми, че заради вас съм готов да се боря с всички хора, със съдбата, с бога! Искате ли да бъдете моя? Ще ви направя кралица на тези морета, кралица на Малайзия! Само при една ваша дума триста мъже, по-свирепи и от тигри, които не се боят нито от куршуми, нито от оръдия, ще се надигнат и ще завземат държавите на Борнео, за да ви дадат трон. Кажете всичко, каквото честолубието ви може да ви подсказва, и ще го имате. Имам злато да купя десет града, имам кораби, бойци, топове и съм могъщ, по-могъщ отколкото можете да си представите.

– Боже мой, но кой сте вие? – запита девойката, смаяна от тази стихия от обещания и очарована от тези очи, които сякаш изпускаха пламъци.

– Кой съм аз! – възкликна пиратът и свъси чело. – Кой съм аз! – Приблужи се още повече до младата леди и като я загледа втренчено, каза с глух глас: – Около мен цари тайнственост, която засега е по-добре да не разкъсам. Трябва да знаете, че зад това се крие една ужасна тайна и че аз нося име, което всява страх не само у всички племена край тези морета, но кара да треперят и султана на Борнео, и дори англичаните от този остров.

– И вие казвате, че ме обичате, вие, който сте така могъщ – промълви девойката със задавен глас.

– Толкова, че заради вас мога да направя какво ли не; обичам ви с оная любов, която кара човека да върши чудеса и престъпления едновременно. Подложете ме на изпитание, говорете и аз ще ви се подчиня като роб, без да се оплаквам, без да въздишам. Искате ли да стана крал, за да ви даря трон? Ще стана! Искате ли аз, който ви обичам безумно, да

се върна в онази земя, от която съм тръгнал? Ще се върна, та ако ще да страдам вечно; ако искате да се убия пред вас, ще се убия Говорете, защото губя съзнание, говорете, миледи!

– Е добре... обичайте ме – промълви тя, покорена от тази силна любов.

Пиратът нададе вик, каквото рядко излиза от човешко гърло. Почти в същото време отекнаха дватри пушечни изстрела.

– Тигърът! – възкликна Мариана.

– Мой е! – викна Сандокан.

Заби шпори в корема на коня и полетя като светкавица, с пламнали очи и криса в ръка, следван от девойката, която беше очарована от този безумно смел мъж, заложил живота си, за да изпълни едно обещание.

На триста крачки от тях видяха другите ловци. Най-отпред вървеше младият морски офицер, насочил карабината си към група дървета.

Сандокан се хвърли от седлото и извика:

– Тигърът е мой!

Втурна се напред, самият той заприличал на звяр.

– Принце! – извика Мариана, която бе слязла от коня.

Но в този момент Сандокан не чуваше никого и продължаваше да тича напред. Морският офицер, който се намираще на десет крачки пред него, щом го чу да приближава, бързо се прицели и стреля в тигъра, който бе застанал до дънера на едно голямо дърво, със свити зеници и вдигнати лапи, готов да се нахвърли.

Димът още не беше се разпръснал, когато видяха как тигърът се впусна срещу неразумния и неопитен офицер, скочи отгоре му и го повали на земята.

Звярът вече се канеше да се хвърли и върху другите ловци, но Сандокан, стиснал здраво своя крие, се впусна срещу него – изненадан от дързостта му, тигърът не успя да се защити и Сандокан го повали на земята, като го стисна така яко за гърлото, че задуши рева му.

– Ето, виж ме! – викна му той. – И аз съм Тигър!

Миг след това заби змиевидното острие на своя крие в сърцето на звяра, който се просна мъртъв.

Това геройство бе посрещнато с гръмко „ура“. Излязъл невредим от борбата, пиратът хвърли презрителен поглед към офицерчето, което едва се изправи, после се обърна към младата леди, онемяла от страх и тревога, и с царствен жест заяви гордо:

– Миледи, кожата на тигъра е ваша.

Обедът, който лорд Джеймс даде на гостите си, бе един от най-

богатите и най-веселите, устройвани дотогава във вилата. Всички опитаха и похвалиха както английската кухня, представена с огромни бифтеци и колосални пудинги, така и малайската, представена с печени на шиш тукани, с грамадни стриди, наречени сингапурски, с крехки бамбукови връхчета, чийто вкус напомняше европейските аспержи, и цяла планина сочни плодове.

Естествено всичко това бе обилно полято с много бутилки вино, джин, бренди и уиски, поднесени при многократните поздравници в чест на Сандокан и на милата и безстрашна Перла на Лабуан.

Когато поднесоха чая, разговорът стана много оживен, сътрапезниците говореха за тигри, за лов, за пирати и кораби, за Англия и за Малайзия. Само морският офицер седеше мълчалив и сякаш единствено бе зает да наблюдава Сандокан – не го изпускаше нито за миг от очи, не пропускаше нито една негова дума, нито един негов жест. И ето че в един момент той се обърна рязко към Сандокан, който говореше за пиратството, и го запита:

– Извинете, принце, отдавна ли сте дошли в Лабуан?

– Тук съм от двадесет дни, господине – отговори Тигъра.

– А защо вашият кораб не бе видян в пристанището на Виктория?

– Пиратите ми откраднаха двата кораба, с които идвах насам.

– Пиратите!... Значи сте били нападнат от пиратите? Но къде?

– Близо до Ромадските острови.

– Кога?

– Няколко часа преди идването ми на този бряг.

– Навярно се лъжете, принце, защото нашият кръстосвач тъкмо тогава плаваше по ония места и до нас не е достигнал никакъв топовен залп.

– Тогава вятърът като че ли духаше от изток – отговори; Сандокан, който стана предпазлив, като не знаеше какво цели офицерът.

– А как стигнахте дотук?

– С плуване.

– И не сте присъствували на битката между един кръстосвач и двата пиратски кораба, които, както разправят, били водени от Малайския тигър?

– Не.

– Много чудно.

– Съмнявате ли се в думите ми, господине? – запита Сандокан, като скочи на крака.

– Опазил ме бог от такова нещо, принце – отвърна офицерът с лека

ирония.

– О! О! – намеси се лордът. – Баронет Уйлям, моля ви да не започвате спорове в моя дом.

– Извинете, милорд, нямах такова намерение – отговори офицерчето.

– Тогава да не говорим повече за това, по-добре да пийнем по чашка от това разкошно уиски, след което ще раздигнем трапезата, защото падна вече нощ, а горите на острова са опасни, когато притъмнее.

За последен път гостите оказаха чест на бутилките на щедрия лорд, после всички станаха и слязоха в парка, придружени от Сандокан и младата леди.

– Господа – каза лорд Джеймс, – надявам се скоро да ме навестите пак.

– Бъдете сигурен, че ще дойдем – отвърнаха в хор ловците.

– И да се надяваме, че следващия път ще имате по-голям късмет, баронет Уйлям – добави лордът, като се обърна към офицера.

– Ще стрелям по-точно – отговори офицерът и хвърли сърдит поглед към Сандокан. – А сега разрешете да ви кажа само една дума, милорд.

– Може и две, драги мой.

Офицерчето му пошепна на ухото нещо, което никои не можа да чуе.

– Добре – отговори лордът и добави: – А сега лека нощ, приятели, и да ви пази бог от лоши срещи.

Ловците се метнаха на конете и излязоха от парка в галоп.

След като пожела лека нощ на лорда, който сякаш изведнъж бе изпаднал в лошо настроение, и стисна горещо ръка на младата леди, Сандокан се оттегли в стаята си.

Вместо да си легне, започна да се разхожда напред-назад, силно възбуден. На лицето му бе отразено някакво смъртно безпокойство, ръцете му стискаха дръжката на криса. Несъмнено сега той мислеше за разпита, на който го бе подложил морският офицер и в който можеше да се крие хитра уловка. В същност кой беше този офицер? Какви причини го бяха накарали да го разпитва по този начин? Дали не го бе срещал на палубата на парахода в оная кървава нощ? Дали офицерът го бе познал, или само го подозираше? А може би в този момент крояха нещо срещу него?

– Ами! – възкликна накрая Сандокан, като Сви рамене. – Ако кроят някакво предателство, ще съумея да го осуетя, защото съм все още

човекът, който не се е страхувал от англичаните. Сега да починем, а утре ще видим какво може да се направи.

Хвърли се на леглото, без да се съблича, сложи до себе си криса и заспа спокойно с мисълта за Мариана.

Събуди се към обед, когато слънцето вече влизаше през отворените прозорци. Повика един слуга и го попита къде е лордът, на което той му отговори, че още призори се качил на коня и тръгнал за Виктория.

Остана смаян от тази неочаквана новина.

– Заминал! Заминал, без да ми каже нищо специално? А защо? Наистина ли кроят нещо срещу мен? Ако тази вечер той се върне не вече като мой приятел, а като жесток враг, как да постъпя с този човек, който се е погрижил за мен като баща и освен това е чичо на жената, която обожавам? Трябва да се видя с Мариана, за да разбере нещо.

Слезе в парка с надеждата да я срещне, но не видя никого. Неволно тръгна към поваленото дърво, където тя имаше обичай да сяда, и спря, въздъхвайки дълбоко.

– Ах, колко хубава беше, Мариана, в оная вечер, когато бях намислил да бягам! – промълви той, като изтри с длан пламналото си чело. – Глупак, аз се мъчех да се отдалеча завинаги от теб, а ти си ме обичала!... Странна съдба! Кой би казал, че един ден ще заобичам някоя жена! И как я обичам! Във вените ми, в сърцето ми, в мозъка ми гори огън, който се разпалва все по-силно, колкото повече любовта ми расте. Чувствувам, че заради тази жена бих станал роб на англичаните, бих оставил скитанията бурния живот на авантюрист и бих проклетел моите тигри и това море, което владее и което считам част от самия мен.

Наведе глава и се замисли, но в следващия миг я вдигна отново, стискайки зъби.

– А ако тя се отрече от пирата? – изсъска сам на себе си. – О, не е възможно, не е възможно! Ако трябва дори да сваля султана на Борнео, за да й даря трон, или да подпали целия Лабуан, тя пак ще бъде моя, моя!...

Пиратът тръгна из парка, целият треперещ, възбуден, с разстроено лице. Един познат глас, който умееше да усмирява бурите в сърцето му, го накара да се опомни.

На завоя на една алея се бе появила леди Мариана, придружавана от двама въоръжени до зъби туземци, и го викаше.

– Миледи! – възкликна Сандокан, затичан към нея.

– Тъкмо ви търсех, храбри приятелю – каза тя, като се изчерви. После сложи пръст на устните си, за да му даде знак да мълчи, хвана го

за ръка и го отведе в малка китайска беседка, потънала сред портокалова горичка.

Двамата туземци спряха на известно разстояние с насочени карабини.

– Слушайте – рече девойката, която изглеждаше ужасена.

– Снощи ви чух... изпуснахте се да кажете някои думи, които изплашиха чичо ми... Приятелю мой, в душата ми проблесна съмнение, което вие трябва да премахнете. Кажете ми, храбри приятелю, ако жената, на която се заклехте в любов, поиска да ѝ признаете нещо, ще го направите ли?

Пиратът, който се бе приближил до младата леди, докато тя говореше, при тези думи се отдръпна рязко. Лицето му помръкна и той сякаш се олюля под жесток удар.

– Миледи – каза след кратко мълчание, като хвана девойката за ръце, – миледи, за вас бих направил всичко, всичко, говорете! Ако трябва да ви разкрия нещо, колкото и мъчително да бъде за двама ни, заклевам ви се, че ще го направя.

Мариана вдигна очи към него. Погледите им се срещнаха и те дълго се визираха един в друг. И двамата бяха обзети от силно вълнение.

– Не ме лъжете, принце – каза Мариана със задавен глас.

– Който и да сте вие, любовта, която разпалихте в сърцето, ми, няма да угасне никога вече. Цар или разбойник – все едно, пак ще ви обичам.

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите на пирата.

– Значи ти искаш да знаеш моето име, моето истинско име, небесно създание? – промълви той.

– Да, твоето име, твоето име!

Сандокан няколко пъти прокара длан по оросеното си с пот чело, вените на врата му се издуха от напрежение.

– Чуй ме, Мариана – извика той и в гласа му отекна нещо диво. – Има един човек, владетел на това море, което Мие бреговете на малайските острови, един човек, който е напад за мореплавателите, който кара населението да трепери, а името му звучи като погребална камбана. Чувала ли си да се говори за Сандокан, наречен Малайския тигър? Погледни ме в лицето! Аз съм Тигър!...

Девойката неволно извика от ужас и закри лицето си с ръце.

– Мариана! – възкликна пиратът, като падна в краката ѝ и протегна към нея ръце. – Не ме отблъсвай, не се плаши така! Съдбата ме принуди да стана пират, съдбата ми наложи това кърваво прозвище. Макар че не

им бях сторил никакво зло, хората от твоята раса бяха безпощадни към мен. Свалиха ме от трона и ме захвърлиха в калта, отнеха ми родината, убиха майка ми, братята и сестрите ми и ме тласнаха да скитам по тези морета. Не съм пират от жажда за богатства, аз съм само един отмъстител, отмъщавам за моето семейство и за моя народ. Сега, ако не ми вярваш, отблъсни ме, и аз ще се махна завинаги оттук, за да не те плаша повече.

– Не, Сандокан, няма да те отблъсна, защото те обичам много, обичам те, защото си храбър, силен, страшен като ураганите, които разтърсват океана.

– Значи, въпреки всичко ти ме обичаш? Кажи ми го с твоите уста, кажи ми го пак.

– Обичам те. Сандокан, сега те обичам още повече. Пиратът я привлече към себе си и я притисна до гърдите си.

Мъжественото му лице бе озарено от безкрайна радост.

– Моя! Ти си моя! – възкликна той, ликуващ от щастие. – Сега говори, любов моя, кажи ми какво мога да направя за теб. Ако искаш да бъдеш царица, ще сваля някой султан, за да ти даря царство, ако искаш да имаш несметни богатства, ще отида да ограбя храмовете на Индия и Бирма, за да те обсия с диаманти и злато, ако искаш да стана англичанин, ще стана, ако искаш да се откажа завинаги от моите отмъщения и от пиратството, ще отида да подпала корабите си, ще разпусна моите тигри и ще разруша гнездото си. Говори, кажи ми какво желаяш, искам невъзможното и аз ще го направя. Заради теб съм готов да вдигна земното кълбо и да го запратя в небесните простори.

Девојката се наведе към него, усмихна се и нежно го прегърна. –

– Не, Сандокан, не искам нищо друго освен да се чувствавам щастлива до теб. Отведи ме далеч, на някой остров, където ще можеш да се ожениш за мен, без да ти пречат, без да ти създават тревоги.

– Да, ако това желаяш, ще те отведа на някой далечен остров, покрит с цветя и гори, където никога вече няма да чуеш за твоя Лабуан, нито аз за Момпрацем, на един вълшебен остров в големия океан, където двамата ще живеем щастливи – страшният пират, пролял потоци кръв, и нежната Перла на Лабуан. Ще дойдеш ли, Мариана?

– Да, Сандокан, ще дойда. А сега слушай. Над теб е надвиснала опасност, може би в същия този момент кроят предателство срещу теб.

– Знаем! – рече Сандокан. – Усещам това, но не се боя от предателството.

– Трябва да ме послушаш, Сандокан.

– Какво да направя?

– Да заминеш още сега.

– Да замина... да замина? Но аз не се страхувам!

– Бягай, Сандокан, докато имаш още време. Предчувствувам нещо лошо, страхувам се, че ще те сполети нещастие. Чичо ми е заминал не за развлечение. Сигурно е бил повикан от баронета Уйлям Розентал, който може би те е познал. Тръгвай, Сандокан, върни се на твоя остров, за да се спасиш, преди да се е разразила бурята над главата ти!

Вместо да я послуша, Сандокан грабна девойката и я вдигна на ръце. Лицето му, което до преди малко бе развълнувано, сега имаше съвсем друго изражение – очите му святкаха, слепоочията му туптяха силно, устните му се разтягаха и се показваха зъбите.

Миг след това той се спусна като изплашен звяр през парка, прескачайки потоци и ями, и се прехвърли през оградата, сякаш искаше да избяга от нещо.

Спря едва на плажа, където броди дълго, без да знае какво да направи, нито къде да отиде. Когато реши да се върне обратно, бе паднала вече нощ и изгряла луната.

Като се прибра във вилата, запита дали си е дошъл лордът, но слугите му отговориха, че не са го виждали.

Качи се в салона и завари леди Мариана коленичила пред една икона, с обляно в сълзи лице.

– Скъпа Мариана – промълви той, като я изправи на крака,

– заради мен ли плачеш? Може би затова, че аз съм Малайския тигър, ненавиждан от твоите сънародници?

– Не, Сандокан, но се боя, че ще се случи нещо лошо, бягай, бягай от тук.

– Не се страхувам, Малайския тигър никога не е треперил...

– Прекъсна думите си изведнъж, потръпвайки неволно. В парка бе влязъл кон, който спря пред вилата,

– Чичо ми!... Бягай, Сандокан! – извика девойката.

– Аз!... Аз!...

В същия момент лорд Джеймс влезе в салона Това не беше вече човекът от предишния ден – мрачен, намръщен, облечен в униформата на морски капитан, той пристъпваше тежко. С презрителен жест отблъсна ръката, която пиратът му бе подал смело, като заяви хладно:

– Ако бях на ваше място, вместо да търся гостоприемство у един смъртен враг, щях да се оставя да ме разкъсат тигрите в гората. Отдръпнете тази ръка, която принадлежи на един пират, на един убиец!

– Господине! – викна Сандокан, който вече бе разбрал, че са го открили, и се канеше да се отбранява жестоко. – Не съм убиец, а отмъстител!

– Нито дума повече в моя дом! Вън!

– Добре – отвърна Сандокан. Спря поглед върху годеницата си, паднала почти в несвяст на килима, и понечи да се втурне към нея, но се задържа. Стиснал в десницата си своя верен крие, с гордо вдигната глава излезе бавно от салона и се спусна по стълбите, като се мъчеше да сподави дълбокото си вълнение.

Но като стигна в парка, спря и извади от ножницата криса, чието острие проблесна на лунните лъчи.

На триста крачки от него видя строени цял взвод войници с насочени карабини, готови да стрелят.

Х.

Ако в друго време Сандокан се беше озовал пред петдесет пъти многоброен неприятел, макар и невъоръжен, не би се поколебал нито миг да се хвърли срещу щиковете, за да си пробие път на всяка цена, но сега, когато обичаше, сега, когато знаеше, че е обичан, сега, когато любимото момиче може би го следеше тревожно с очи, той не искаше да извърши подобно безумство, което можеше да му струва живота, а на нея кой знае колко сълзи.

И все пак трябваше да си пробие път, за да стигне гората, от там морето – единственото му спасение.

„Да се връщаме – рече си той. – После ще видим“. Качи се обратно по стълбите, незабелязан от войниците, и влезе в салона с криса в ръка. Лордът още стоеше там навъсен, скръстил ръце на гърдите си, но младата леди бе изчезнала.

– Господине – рече Сандокан, приближавайки се към него – ако аз ви бях приютил, ако аз ви бях нарекъл приятел и после откриех, че сте мой смъртен враг, щях да ви посоча вратата, но нямаше да ви устроя засада. Там долу, по пътя, по който трябва да мина, има петдесет или може би сто души, готови да ме застрелят; дайте заповед да се отдръпнат и да ми освободят пътя

– Значи непобедимият Тигър се страхува! – възкликна лордът с хладна ирония.

– Аз ли се страхувам? Не, наистина не, милорд, но в случая не става дума да се води сражение, а да се убие беззащитен човек

– Не ме интересува. Излезте, не осквернявайте повече моя, дом или, за бога...

– Не заплашвайте, милорд, защото Тигъра е способен да ухапе ръката, която го е лекувала.

– Излезте ви казвам.

– Преди това накарайте войниците да се отдръпнат.

– Ха сега да те видя, Тигре! – извика лордът, като оголи, сабята си и затвори вратата.

– Аха! Знаех си аз, че ще се опитате да ме убие подло – отвърна Сандокан. – Дайте ми път, милорд, или ще се хвърля отгоре ви.

Вместо да го послуша, лордът откачи от стената един рог и изсвири пронизително.

– Ах ти, предателю! – извика Сандокан, който усети, че кръвта във вените му кипва.

– Падна ли ни най-сетне в ръцете, проклетнико! – изсъска лордът. – Само след няколко минути войниците ще бъдат тук, а след двадесет и четири часа ще бъдеш обесен.

Сандокан изръмжа глухо. Хвърли се като тигър, грабна един стол и скочи на масата, която се намираще в средата на салона. Сега наистина всяваше страх – чертите на лицето му бяха разкривени от ярост, очите му сякаш изпусаха пламъци, на устните му играеше жестока усмивка.

В същия миг навън изсвири тръба и един глас – гласът на Мариана – извика отчаяно в коридора.

– Бягай, Сандокан!...

– Кръв!... Виждам кръв! – изрева пиратът. Вдигна стола и с все сила го хвърли върху лорда, който, ударен право в гърдите, се строполи на пода. Със светкавична бързина Сандокан скочи отгоре му с вдигнат крие.

– Убий ме, кръвопицецо – изхърка лордът.

– Спомнете си какво ви казах преди няколко дни – отвърна пиратът. – Ще пощадя живота ви, но трябва да ви обезвредя – Обърна го ловко по очи и с пояса си върза здраво ръцете и краката му. После грабна сабята му и се втурна в коридора: – Мариана, ето ме!...

Младата леди се хвърли в прегръдките му и като го заведе в стаята си, каза със сълзи на очи:

– Видях войниците, Сандокан. Ах, боже мой, ти си загубен!

– Още не – отговори пиратът. – Ще избегна войниците, ще видиш!

Сандокан я хвана за ръка, отведе я до прозореца и няколко мига й се любува на лунна светлина.

– Мариана – каза той, – закълни ми се, че ще бъдеш моя жена.

– Заклевам се в паметта на майка си – отвърна девойката.

– И ще ме чакаш, нали?

– Да, обещавам ти.

– Добре, сега ще избягам, но след седмица-две ще се върна тук с моите храбри тигри, за да те взема.

– Хайде сега да ви видя, кучета! – извика той, като изправи гордо снага. – Ще се бия с вас за Перлата на Лабуан! – Метна се на перваза и скочи сред една гъста цветна леха, която го скри целия.

През това време войниците, шестдесет или седемдесет на брой, бяха обградили целия парк и се придвижваха бавно към вилата с насочени пушки, готови да открият огън.

Настръхнал като тигър, стиснал сабята в дясната си ръка и криса в лявата, затаил дъх, Сандокан не помръдваше, но бе готов да се спусне срещу обръча и да го разкъса. Само в един миг вдигна глава към прозореца, където знаеше, че неговата любима Мариана очаква с тревога изхода на борбата.

Много скоро войниците стигнаха на няколко крачки от лехата, където се криеше той. На това място те спряха, защото не знаеха какво да правят и какво може да им се случи.

– Полека, момчета – рече един ефрейтор. – Ще чакаме сигнал, преди да минем напред.

– Да не би да се страхувате, че пиратът се е скрил? – запита един войник.

– По-скоро се страхувам, че е избил всички обитатели на вилата, защото не се чува никакъв шум.

– Нима е способен на такова нещо?

– Този разбойник е способен на всичко – отговори ефрейторът. – Ех, как бих се радвал да го видя увиснал на някоя рея, с цял метър въже на шията!

Сандокан, който не пропускаше нито една дума, изръмжа глухо и вперил в ефрейтора кръвясалите си очи.

– Потрай още малко – процеди през зъби той. – Ти ще паднеш пръв.

В същото време откъм вилата отекна ловният рог на лорда.

– Втори сигнал? – промърмори Сандокан.

– Напред! – изкомандува ефрейторът. – Пиратът е около вилата.

Войниците се приближаваха бавно, оглеждайки внимателно навред. Сандокан измери на око разстоянието, вдигна се на колене, и скочи срещу неприятелите. За миг успя да разцепи черепа на ефрейтора и да изчезне в близкия гъсталак.

Изумени от смелостта му и потресени от смъртта на своя ефрейтор, войниците дори не се сетиха да стрелят веднага. Това кратко колебание бе достатъчно на Сандокан, за да стигне до оградата, да я прехвърли с един скок и да изчезне от другата страна.

Скоро избухнаха яростни викове и гърмежи. Офицери и войници се втурнаха вкупом навън от парка, пръснаха се по всички посоки, стреляйки бясно, с надеждата да улучат беглеца, но беше вече много късно. Измъкнал се като по чудо от огнения обръч, Сандокан бързо се отдалечи и навлезе в горите, които опасваха имението на лорд Джеймс.

Свободен в гъстата джунгла, където имаше възможност да приложи безброй хитрости, да се скрие навсякъде, да се отбранява с каквото

хване, той не се страхуваше вече от англичаните. Какво от това, че щяха да го преследват, да го търсят, след като имаше вече свободно пространство пред себе си и един глас неспирно му нашепваше: „Бягай, защото аз те обичам“!

„Нека дойдат да ме търсят тук, сред дивата природа – казваше си той, като продължаваше да тича. – Ще срещнат Тигъра свободен, готов на всичко, решен на всичко. Нека димящите им кръстосвачи да браздят водите на острова, да хвърлят войниците си сред джунглата, да извикат на помощ всички жители на Виктория, аз пак ще премина през щиковите и оръдията им. Но скоро ще се върна, мило момиче, кълна ти се, че ще се върна с моите храбреци, не вече победен, а победител, и ще те измъкна завинаги от това омразно място.“

Виковеите на преследвачите и гърмежите се чуваха все по-слабо и по-слабо, докато заглъхнаха съвсем. Спря в подножието на едно гигантско дърво, за да си поеме дъх и да избере път сред гъстата джунгла, чиито растения бяха едно от друго по-големи и по-заплетени.

Нощта бе ясна и безоблачна, между листата на дърветата проникваха бледосинкави лунни лъчи.

– Я да видим сега – рече пиратът, упътвайки се по звездите.

– Зад гърба Ми са англичаните, пред мен, на запад, се намира морето. Ако хвана тази посока, може да се натъкна на някой взвод, защото те ще предположат, че ще се помъча да стигна най-близкия бряг. По-добре е да се отклоня и да свия на юг, за да стигна морето надалеч от тука. Хайде, на път, и бъди нашрек!

Напрегна сили, обърна гръб на брега, който, изглежда, не беше много далеч, и отново навлезе в гората, провирайки се крайно предпазливо между храстите; неведнъж му се наложи да прескача повалени от гръм или рухнали от старост дървета, да се катери по високите растения, да се провира през гъста растителна бариера, която би затруднила дори маймуните.

Около три часа броди така, задържайки се всеки път, когато подпалашена от присъствието му птица литваше с остър писък или диво животно побягваше с рев, и накрая се озова пред една река с черни тинести води. Нагази във водата и тръгна срещу течението, размазвайки с крака безбройните водни червеи. След петдесетина метра пред очите му се изпречи дебел клон, хвана се за него и се покачи на дървото, което имаше гъста шума.

– Ето колко е нужно, за да скрия следите си и от кучетата

– рече си той. – Сега мога да си почина, без да се страхувам, че ще

ме открият.

Но не бе изминал и половин час, когато острият му слух долови лек шум наблизко. Затаил дъх, той разтвори бавно листака и се взря изпитателно в гъстия мрак на гората.

Двама души, приведени до земята, пристъпваха внимателно, като се озъртаха на всички страни. „Неприятелят! – учуди се Сандокан, като разпозна, че това са войници. – Дали съм се заблудил, или са ме проследили чак дотук?“

Двамата войници, които, както изглеждаше, търсеха дирите на пирата, извървяха така няколко метра и спряха точно под дървото, където се бе скрил Сандокан.

– Знаеш ли, Джон, страх ме е в този тъмен лес – рече единият от двамата с треперещ глас.

– И мене, Джеймс – обади се другият. – Този, когото търсим, е по-пъргав и от тигър, способен да се хвърли отгоре ни и да ни удуши и двамата. Не видя ли как уби в парка нашия другар?

– Никога няма да забравя това, Джон. Сякаш не беше човек, а гигант, готов да ни насече, всичките на парчета. Мислиш ли, че ще успеем да го хванем?

– Съмнявам се, макар че баронетът Уилям Розентал е обещал петдесет лири стерлинги за главата му. Докато всички сме се втурнали да го преследваме на запад, за да му попречим да се качи на някой малайски кораб, той може би бяга на север или на юг.

– Но утре или най-късно вдругиден ще пуснат кръстосвач, който ще му попречи да избяга.

– Имаш право, приятелю. Но какво да правим ние сега?

– Да отидем на брега, после ще видим.

– Няма ли да изчакаме сержанта Уилис, който идва след нас?

– Ще го чакаме на брега.

– Да се надяваме, че няма да се натъкне на пирата. А ние да тръгваме, хайде!

Двамата войници се огледаха наоколо за последен път и поеа на запад, изчезвайки сред нощните сенки.

Сандокан, който не бе пропуснал нито дума от разговора им, постоя на дървото около половин час, после се, смъкна безшумно на земята.

„Добре – рече си той. – Нека всички ме търсят на запад, а аз ще вървя все на юг, където вече знам, че няма да срещна неприятели. Но трябва да бъда нащрек. По петите ми е сержант Уилис.“

Тръгна безшумно на юг, като прегази пак реката и си отвори път в гъстата завеса от растения. Тъкмо се канеше да заобиколи едно огромно камфорово дърво, изпречило се на пътя му, когато чу заповеднически глас, който извика заплашително:

– Стой, нито крачка повече, само да мръднеш, ще те пречукам като куче!

Без да се бои от тази жестока заплаха, която можеше да му струва живота, пиратът се извърна бавно, готов да развърти сабята си.

На шест крачки от него зад един храст бе застанал войник, който се целеше хладнокръвно, решен, види се, да изпълни докрай заканата си. Несъмнено това бе сержантът Уилис, за когото бяха споменали преди малко двамата следотърсачи. Сандокан се огледа спокойно – в този дълбок мрак очите му святкаха със странни отблясъци – и избухна в смях.

– Защо се смеете? – запита сержантът объркан и зачуден. – Струва ми се, че моментът е неподходящ.

– Как да не се смея, когато ти се осмеляваш да ме заплашваш със смърт! – отговори Сандокан. – Знаеш ли кой съм аз?

– Пиратският главатар от Момпрацем.

– Сигурен ли си? – изсъска Сандокан.

– Главата си залагам, че не се лъжа!

– Наистина аз съм Малайския тигър.

– Аха!

Двамата мъже – Сандокан насмешлив, заплашителен, уверен в себе си, а другият решен да не отстъпва, но изплашен, че се намира сам пред този легендарно смел пират – мълчаливо се измериха с поглед.

– Хайде, Уилис, ела да ме хванеш – рече Сандокан.

– Уилис! – възкликна войникът, обзет от суеверен страх. – Откъде знаете името ми?

– Човек, избягал от ада, знае всичко – отвърна Тигъра с кикот.

– Вдъхвате ми страх.

– Страх! Знаеш ли, че виждам кръв, Уилис?

Войникът, който бе свалил пушката, съвсем се изненада и изплаши, недоумявайки дали пред себе си има човек, или демон, отстъпи рязко назад и отново вдигна пушката да се прицели, но Сандокан, който не го изпускаше от очи, мигновено се хвърли отгоре му и го повали.

– Милост, милост – замоли се клетият сержант, като видя върха на сабята, опрян в гърдите му.

– Ще пощадя живота ти – отсече Сандокан.

– Да вярвам ли?

– Малайския тигър не дава празни обещания. Стани и ме слушай!

Сержантът се изправи треперещ и втреничи в Сандокан изплашените си очи.

– Казах, че ще ти пощадя живота, но ти трябва да отговориш на всички въпроси, които ще ти задам.

– Кажете.

– Къде смятат, че съм избягал?

– Към западния бряг.

– Колко души са по следите ми?

– Не мога да ви кажа, това би било предателство.

– Имаш право, не те укорявам, напротив, изпитвам уважение към теб.

Сержантът го погледна с почуда:

– Що за човек сте вие? Смятах ви за жалък негодник, но виждам, че всички се лъжат.

– Не ме интересува! Сваляй униформата.

– Какво ще правите с нея?

– Ще ми послужи да избягам, нищо повече. Между преследвачите има ли войници от Индия.

– Да, сипани¹.

– Добре, сваляй униформата, без да се опъваш, ако искаш да се разделим като добри приятели.

Войникът се подчини. Сандокан надяна криво-ляво униформата, препаса войнишкия нож и патронташа, сложи фуражката на главата си, преметна карабината през рамо и рече на войника:

– Дай сега да те вържа!

– Ще ме оставите да ме разкъсат тигрите?

– Ами! Тигрите не са чак толкова много, колкото си мислиш. Но аз трябва да взема мерки, за да не отидеш да ме предадеш.

Сграбчи с яките си ръце войника, който не смееше да се съпротивлява, върза го здраво за едно дърво и се отдалечи с бързи крачки, без да се обръща назад.

„Още тази нощ трябва да стигна брега и да отплувам – рече си той, – иначе утре ще бъде вече късно. Може би с тая униформа на гърба лесно ще успея да избягам от преследвачите и да се кача на някой кораб за Ромадските острови. Оттам мога да стигна до Момпрацем и тогава... О,

1. Сипан – име на туземните войници в английска Индия по време на колониализма. – Б. пр.

Мариана, скоро ще ме видиш, но вече като страшен победител!“ При това име, назовано почти неволно, челото на пирата помръкна, лицето му се изкриви в болезнена гримаса. Той сложи ръце на сърцето си и въздъхна. После промълви с печален глас:

– Бедната Мариана, колко ли се измъчва сега, като мисли, че съм победен, ранен или заловен, а може би и мъртъв. Бих дал всичката си кръв, капка по капка, за да я видя отново само за миг, да ѝ кажа, че Тигъра е още жив и ще се върне! Тази нощ ще напусна тези негостоприемни брегове, отнасяйки в сърцето си нейната клетва, и ще се върна на моя див остров. А после какво ще правя? Ще се простя ли с бурния си живот, с моя остров и моите пирати, с морето? Заклех ѝ се да направя всичко това; заради това възвишено същество, което успя да покори недостъпното сърце на Малайския тигър, съм готов на всякакви жертви. Млъкни, не споменавай повече името ѝ или ще полудееш. Хайде, на път!

Тръгна отново с по-бързи крачки, като притисна силно гърдите си, сякаш искаше да задуши буйните удари на сърцето. Цялата нощ вървя през гори с огромни дървета, през савани с реки и блата, като се мъчеше да се упътва по звездите. Призори спря в една горичка с исполински дурioni да си почине малко и да провери дали пътят е свободен. Тъкмо се канеше да се скрие в един гъсталак от лиани, когато дочу глас:

– Хей, друже, какво търсиш там вътре? Внимавай да няма скрит някой пират, по-страшен и от тигрите във вашата страна.

Сандокан, ни най-малко изненадан, сигурен, че няма от какво да се страхува с тази униформа на гърба, се обърна спокойно и видя наблизко двама войници, изтегнати под хладната сянка на една арекова палма. Като се вгледа по-внимателно в тях, разпозна ония двамата, които бе срещнал преди сержанта Уилис.

– А вие какво правите тук? – запита Сандокан с гърлен глас на развален английски език.

– Почиваме си – отговори единият от двамата. – Цяла нощ сме гонили и вече не издържаме.

– И вие ли търсихте пирата?

– Да, дори мога да ви кажа, сержанте, че открихме следите му.

– Охо! – възкликна Сандокан, преструвайки се на учуден. – И къде ги открихте?

– В гората, през която току-що минахме.

– А после загубихте ли ги?

– Не можахме да ги намерим по-нататък – отвърна войникът с гняв.

– Накъде водеха?

– Към морето.

– Тогава всичко е ясно.

– Какво искате да кажете, сержанте? – запитаха двамата войници, като скочиха на крака.

– Че аз и Уилис...

– Уилис!... Срегнахте ли го?

– Разделих се с него преди два часа.

– Продължавайте, сержанте!

– Исках да ви кажа, че аз и Уилис намерихме дирите му близо до червения хълм. Значи, пиратът се мъчи да стигне до северния бряг на острова, няма какво повече да се лъжем.

– Тогава ние сме попаднали на лъжливи следи...

– Не, приятели – рече Сандокан, – работата е в това, че пиратът хитро ни измами.

– По какъв начин? – попита по-възрастният от двамата войници.

– Тръгнал е отново на север, по коритото на една река. Хитрецът е оставил следи из горите, за да ни заблуди, че бяга на изток, а после се е върнал назад.

– Какво трябва да правим сега?

– Къде са другарите ви?

– Претърсват гората на две мили оттук, като се придвижват на изток.

– Върнете се незабавно назад и им заповядайте да тръгнат към северните брегове на острова, без да губят време. Побързайте, лордът е обещал сто лири стерлинги и повишение в чин за оня, който открие пирата.

Не му беше нужно повече, за да съблзни двамата войници. Грабнаха бързо пушките си, прибраха лулите, с които пушеха, и като се сбогуваха със Сандокан, бързо се отдалечиха, изчезвайки между дърветата.

Малайския тигър ги проследи с поглед докъдето можа, после се скри пак в гъсталака и измърмори:

– Докато ми препречват пътя, мога да си подремна няколко часа. После ще видя какво ще правя.

Пийна няколко глътки уиски от манерката на Уилис, изяде бананите, които бе набрал в гората, сложи главата си на сноп трева и заспа дълбоко, без да мисли повече за враговете си.

Навярно бе спал не повече от три-четири часа. защото, когато отвори Очи, слънцето беше още високо. Надигна се от тревата, за да тръгне

отново на път но изведнъж чу пушечен изстрел, последван от стремителен конски галоп. „Да не би да са ме открили?“ – помисли си и се стуши пак в гъсталака. Зареди бързо карабината, разгърна предпазливо листака и погледна. Отначало не видя нищо, но чуваше, че конският галоп се приближава бързо. Помисли, че някой ловец се е спуснал да гони диво прасе. Твърде скоро обаче разбра, че се е излъгал. Преследваха човек.

Наистина миг след това един малаец, ако се съдеше по бронзовия цвят на кожата му, прекоси тичешком саваната, старайки се да стигне близката бананова горичка. Беше нисък човек, як, набит, почти гол, само с една раздърпана фустанелка и шапка от влакна на роганг, но в дясната си ръка стискаше чепата тояга, а в лявата – крие със змиевидно острие. Тичаше така бързо, че Сандокан не успя да го разгледа по-добре. Но го видя как се вмъкна сред банановите дървета и изчезна под гигантските им листа.

– Кой ли е пък този? – запита се Сандокан учуден. – Сигурно някой малаец В главата му изведнъж проблесна мисълта: – Ами ако е някой от моите хора? Дали Яниш не е стоварил някого на брега да дойде да ме търси? Той знаеше, че заминавам за Лабуан.

Тъкмо се канеше да излезе от гъсталака, за да види къде се е сврял беглеца, когато в края на гората се появи конник.

Беше кавалерист от Бенгалския полк. Изглеждаше разярен, защото ругаеше и измъчваше коня, като го пришпорваше и дърпаше гневно юздата. Като стигна на петдесет стъпки от банановата горичка, скочи пъргаво на земята, завърза коня за едно коренище, зареди мускета си и се заслуша, оглеждайки внимателно близките дървета.

– Гръм и мълния! Вдън земя ли потъна? – възкликна той. – Трябва да се е скрил някъде тук, дявол да го вземе, но този път няма да избяга от мушката ми! Много добре знам, че имам работа с Малайския тигър, ала Джон Гибс не се страхува. Ако този проклет кон не се беше заинатил, сега вече мръсният пират нямаше да бъде жив.

Като пухтеше и мърмореше така на себе си, кавалеристът бе извадил сабята си и разгръщайки предпазливо клоните, навлизаше в гъсталака под група арекови палми. Макар че тези дървета граничеха с банановата горичка, той едва ли би успял да открие беглеца. Малаецът вече се бе отдалечил, лазейки по лианите и коренищата, и си бе намерил сигурно скривалище.

Без да излиза от храсталака, Сандокан напразно се опитваше да разбере къде се е притаил малаеца. Колкото и да се протягаше и да надзърташе под листата, не то виждаше никъде. Внимаваше само да не насочи

кавалериста по верен път и да издаде нещастния невинен туземец.

„Я да се опитам да го спася – рече си Сандокан. – Може да е някой от моите хора или съгледвач, изпратен от Яниш. Трябва Да отдалеча този кавалерист, та да не вземе да го намери.“

Когато вече се канеше да навлезе в горичката, видя, че наблизко се разклати една завеса от лиани. Обърна глава натам и пред очите му се появи малаецът. Изплашен да не го изненадат, клетият човек се катереше като маймуна по тези растителни въжета, устремен към върха на едно мангово дърво, за да се скрие сред гъстата му шума.

– Гледай го ти, какъв хитрец! – измърмори Сандокан. Изчака го да стигне до горе и да се обърне. Щом зърна лицето му, едва не извика от радост и почуда – Джиро-Батолт... Моят добър малаец!... Откъде се е взел тук, жив? Доколкото си спомням, оставих го мъртъв в потъзачия кораб? Какъв късмет!... Този човек трябва да има кучешка душа. Да го спасим!...

Зареди карабината, заобиколи гъсталака и се появи внезапно в началото на гората, като викна:

– Ей, приятелю!... Какво търсиш така настървено? Да не си ранил някое диво прасе?

При този глас кавалеристът изскочи пъргаво от храстите, с насочен мускет.

– Я виж ти, сега пък сержант! – извика смаян.

– Изненадан ли сте, приятелю?

– Вие пък откъде изникнахте?

– От гората. Чух гърмеж и побързах да дойда насам, да видя какво се е случило. По диво прасе ли стреляхте?

– Да, едно такова диво прасе, дето е по-опасно и от тигър! – отвърна кавалеристът, едва сдържайки гнева си.

– Но какво беше животното?

– Да не би и вие да търсите човек? – попита войникът.

– Да.

– Малайския тигър, нали, сержанте?

– Точно него.

– Видяхте ли го този страшен пират?

– Не, но открих следите му.

– А пък аз, сержанте, намерих самия пират.

– Не е възможно...

– Стрелях право в него...

– И... не го ли улучихте?

- Да, като че ли стрелям за първи път...
- А къде може да се е скрил?
- Боя се, че е отишъл вече далеч. Видях го как прекоси вадата и се скри ей в тези гъсталаци.
- Тогава няма да го намерите вече.
- И аз смятам така. Този човек е по-пъргав от маймуна й по-страшен от тигър.
- Способен да ни прати и двамата на оня свят.
- Зная, сержанте, Ако не бяха тези сто лири стерлинги, обещани от лорд Гайлонк, не бих посмял да тръгна да го гоня. Но аз разчитам на тях, за да си обзаведа стопанство, когато напусна военната служба.
- А сега какво смятате да правите?
- Не зная. Мисля, че ако продължавам да се завирам из тази джунгла, само си губя времето.
- Искате ли съвет от мен?
- Кажете, сержанте.
- Качете се пак на коня и обходете гората.
- Ще дойдете ли и вие с мен? Като сме двама, ще имаме повече кураж.
- Не, друже. Нима искате да оставим пирата да избяга?
- Не ви разбирам.
- Ако го гоним и двамата в една посока, Тигъра ще избяга в друга. Вие обходете гората, а на мен оставете да претърся гъсталака.
- Прието, но при едно условие.
- Какво?
- Че ще делим наградата, ако имате късмет да убиете Тигъра. Не ми се иска да загубя и стоте лири.
- Дадено – съгласи се Сандокан с усмивка. Кавалеристът прибра сабята си в ножницата, метна се на коня, като постави отпред заредения мускет и се сбогува със сержанта:
- Ще се намерим на другия край на гората.
- Има много да чакаш – измърмори Сандокан. Изчака го да отmine и отиде до дървото, на което се бе скрил неговия малаец.
- Слез, Джиро-Батол!
- Още не доизрекъл думите си и малаецът тупна в краката му, като извика задавено: – Ах... капитане мой!
- Учудваш ли се, че ме виждаш още жив, храбрецо?
- Повярайте ми, главатарю – рече пиратът просълзен, – мислех, че няма да ви видя никога вече, бях сигурен, че англичаните са ви убили.

– Убили? Англичаните нямат достатъчно куршуми, за улучат сърцето на Малайския тигър – отвърна Сандокан. – Вярно е, бях тежко ранен, но както виждаш оздравях и съм готов да се хвърля отново в бой.

– А всички други?

– Спят в бездните на морето – отговори Сандокан с въздишка. – Всички смелчаци, с които нападях проклетия параход, паднаха под ударите на Леопардите.

– Но ние ще отмъстим за тях, капитане...

– Да, и то много скоро... А по каква щастлива случайност те намирам още жив? Доколкото си спомням, видях те, че падна убит на борда на твоя кораб още при първото сражение.

– Вярно е, капитане. Един шрапнел ме удари в главата, но не ме уби. Когато се съвзех, нашият злощастен кораб, надупчен от снарядите на кръстосвача, вече потъваше. Залових се за една отломка и се помъчих да стигна до брега. Много часове се лутах в морето, докато загубих съзнание. Събудих се в колибата на един туземец. Добрият човек ме намерил на петнадесет мили от брега, натоварил ме в своето кану и ме пренесъл на сушата. Лекува ме, старателно, докато оздравях напълно.

– А сега накъде бягаше?

– Отивах на брега, за да пусна на вода едно кану, издялано от мен, когато ме нападна оня войник.

– Значи си имаш кану.

– Да, капитане.

– В Момпрацем ли искаше да се върнеш?

– Тази нощ.

– Заедно ще отидем там, Джиро-Батол.

– Кога?

– Ще потеглим още тази вечер.

– Не искате ли да дойдете в моята колиба да си починете малко?

– Охо, ти имаш и колиба!

– Да, намерих я изоставена.

– Да вървим там веднага. Ти не можеш да останеш повече тук, за да не те нападне кавалеристът.

– Дали ще се върне? – запитва Джиро-Батол с тревога.

– Сигурно.

– Да бягаме, капитане.

– Не бързай чак толкова! Както виждаш, станал съм сержант от Бенгалския пехотен полк, което значи, че мога да те закрилям,

– Да не сте съблекли някой войник?

– Точно така, Джиро-Батол.
– Хитро скроено!
– Мълчи и да тръгваме, че да не ни връхлети кавалеристът. Далече ли е колибата ти?

– След четвърт час сме там.

– Да идем да починем малко, после ще помислим как да отплуваме.

Двамата пирати излязоха от гъсталака и след като се увериха, че наоколо няма никой, прекосиха бързо саваната, стигайки до края на втората гора. Но още преди да навлязат сред гъстата растителност, Сандокан дочу бесен галоп.

– Пак оня досадник! Бързо, Джиро-Батол, скрий се в тези храсти!...

– Хей, сержанте! – викна кавалеристът, който изглеждаше разгневен. – Така ли ми помагате да заловя оня обесник? Докато аз преуморих коня си, вие не сте се помръднали! – И продължи да пришпорва коня, който се изправяше на задните си крака и цвилеше от болка. Вече бе прекосил саваната и се спря до туфа самотни дървета.

Сандокан се обърна към него и му отговори кротко:

– Понеже намерих дирите на пирата, сметнах за безполезно да го търся из гората. Пък и вас чаках.

– Открили сте дирите му? Хиляди дяволи!... Че на колко места е оставил следи този шмекер? Мисля, че добре ни е заблудил.

– И аз смятам така.

– Кой ви ги показва?

– Сам ги открих.

– Хайде де, сержанте! – възкликна кавалеристът иронично.

– Какво искате да кажете? – свъси чело Сандокан.

– Че някой ви ги е посочил.

– Кой?

– Видях край вас някакъв черен.

– Срегнах го случайно и тръгна с мене.

– Сигурен ли сте, че беше човек от острова?

– Да не съм сляп.

– И къде отиде този черен?

– Навътре в гората. Гонеше диво прасе.

– Не биваше да го пускате. Можехме да научим нещо от него и да спечелим стоте лири.

– Ами!... Започвам да се страхувам, че вече сме ги загубили, друже. Отказвам се от тях и се връщам във вилата на лорд Гай-лонк.

– А аз не се страхувам, сержанте. Ще продължа да гоня пирата.

– Както искате.

– Щастливо завръщане! – подвикна насмешливо кавалеристът.

– Върви по дяволите – отвърна Сандокан. Кавалеристът вече беше далеч, пришпорвайки бясно коня си, и се насочи пак към гората, през която бе минал преди малко.

– Да вървим – рече Сандокан, когато она се скри от погледа му. – Ако се върне още веднъж, ще го поздравя с един хубав куршум!

Двамата с Джиро-Батол навлязоха в гората и след като прекосиха още една поляна, се озоваха сред гъста джунгла, където с мъка си проправяха път в хаоса от каламуси и ротанги, сплели се в причудлива завеса, както и сред коренищата, които се виеха като змии по земята.

Вървяха повече от четвърт час през блата и потоци, по чиито брегове се виждаха пресни следи от човешки стъпки, докато стигнаха гъста гора, където почти не проникваше светлина. г

Джиро-Батол спря за момент да се ослуша, после се обърна към Сандокан:

– Колибата ми е ей там, сред ония растения.

– Сигурно убежище – усмихна се -Малайския тигър. – Възхитен съм от предпазливостта ти.

– Елате, капитане. Никой няма да дойде да ни безпокои.

Колибата на Джиро-Батол се гушеше именно сред тази гъста гора, между два грамадни помбоса, които с огромната маса на своите листа я скриваха напълно от слънчевите лъчи.

Едва ли можеше да се нарече жилище тази схлупена тясна колиба, покрита с бананови листа, наредени на пластове, със стени от грубо сплетени клони, годна да подслони само двойка диваци. Няваше и следа от прозорци, а само един отвор за врата.

Вътре беше също така мизерна. Имаше само една постеля от бананови листа, две груби гърнета от недопечена глина и два камъка, които служеха за огнище.

Но в замяна на това имаше в изобилие хранителни припаси – най-различни плодове и половин диво прасе, окачено на тавана за двата задни крака.

– Моята колиба не е кой знае какво, капитане – рече Джиро-Батол. – Но тук можете да си починете удобно, без да се страхувате, че ще бъдете обезпокоен. Дори туземците от околността не знаят, че тук се намира някакво убежище. Ако искате да поспите, мога да ви предложа тази постеля от свежи листа, нарязани тази заран, ако сте жаден, имам гърне с прясна вода, а ако сте гладен, ще ви нагостя с плодове и вкусни

котлети.

– Не искам нищо повече, мой добър Джиро-Батол – отговори Сандокан. – Не очаквах, че ще намеря и толкова.

– Дайте ми половин час, за да ви Опека парче месо от дивото прасе. А през това време вие можете да оберете моя склад. Ето тук има превъзходни ананаси, ароматни банани, сочни помбоси, каквито не сте вкушали никога в Момпрацем, невероятно едри плодове от хлебно дърво и дуриони, по-сладки и от крем. Всичко е на ваше разположение.

– Благодаря, Джиро-Батол. Ще се възползувам от поканата ти, защото съм изгладнял като тигър, дете не е ял цяла седмица.

– А пък аз ще запали огъня.

– Няма ли да се види димът?...

– О, не се бойте, капитане мой! Дърветата са толкова високи и гъсти, че нищо няма да се забележи.

Сандокан, който след дългите походи през джунглата беше изгладнял много, се нахвърли върху един кокосов орех, който тежеше не помалко от двадесет либри, и започна да гризе бялата и сладка месеста част, напомняща му вкуса на бадем.

В същото време малаецът, който бе натрупал сухи клони в огнището, се мъчеше да ги запали, като за тази цел си послужи с две бамбукови пръчки, разцепени на половина.

Малайците добиват огън по твърде интересен начин, без да им трябва кибрит. Вземат две разцепени наполовина бамбукови пръчки и върху изпъкналата повърхност на едната правят рязка. После започват да трият ръба на другата пръчка в направената рязка, отначало бавно, сетне все по-бързо и по-бързо. При това триене се образува пращец, който полека-лека се запалва и пада върху влакно от гомут, което служи за разпалка. Тази работа е твърде лесна и бърза и не изисква голямо умение.

Джиро Батол сложи да се пече хубаво парче месо от дивото прасе, набучено на една зелена пръчка, поддържана от два чаталести клона, забити в земята. После отиде и изрови от купчина свежи листа някакво гърненце, издаващо неприятна миризма, която обаче дивият син на малайската гора вдъхна с наслаждение.

– Какво се каниш да ми поднесеш, Джиро-Батол? – запита Сандокан.

– Едно чудесно ястие, мой капитане.

Сандокан надзърна в гърненцето и направи гримаса.

– Предпочитам котлети от диво прасе, приятелю мой. Блчангът не

е за мен. Благодаря ти все пак за доброто намерение.

– Пазех го за изключителни случаи, мой капитане – каза малаецът с огорчение.

– Нали знаеш, че не съм малаец. Докато аз ям твоите плодове, ти си излапай чудесното ястие. Иначе по пътя в морето ще се развали.

Малаецът не чака втора покана и се нахвърли лакомо върху гърненцето, показвайки голямо удоволствие.

Блачангът е любимо ястие на малайците, което би погнусило дори и китайците. Наистина те не се гнусят да ядат змии, гниеци животни, червеи със сос и дори личинките на термитите, за които са направо луди. Но блачангът надминава всички представи. Това е смес от рачета и дребни рибки, стрити заедно, оставени да гният на слънцето и после осолени. Тази бърканица издава непоносима миризма, от която на човек може да му прилошее. Но малайците, включително и жителите на остров Ява, са ненаситни на това отвратително ястие и го предпочитат пред пилетата и сочните котлети от диво прасе.

Докато чакаха да стане печеното, двамата пирати подеха отново разговор.

– Тази нощ тръгваме, нали, капитане? – запита Джиро-Батол.

– Да, щом залезе луната – отговори Сандокан.

– Дали пътят ще бъде свободен?

– Надявам се.

– Непрекъснато се страхувам от друга лоша среща, мой капитане.

– Не се безпокой, Джиро-Батол. Един сержант не може да буди подозрение.

– Ами ако някой ви познае и в тези дрехи?

– Тук ме познават много малко хора и съм сигурен, че няма да ги срещна по пътя си.

– Значи вие завързахте познанства?

– И то с важни хора, с барони и графове – каза Сандокан.

– Вие, Малайския тигър! – възкликна Джиро-Батол учуден. После погледна Сандокан с известно смущение и го запита колебливо: – А бялото момиче?

Малайския тигър вдигна отривисто глава, спря мрачен поглед върху малаеца и като въздъхна дълбоко, рече:

– Млъкни, Джиро-Батол! Млъкни! Не събуждай в мен ужасни спомени!... – Остана няколко мига смълчан, стиснал главата си с двете ръце, вперил очи в празното пространство, после подхвана, сякаш говорейки на себе си: – Скоро ще се върнем тук, на този остров. Съдбата ще

излезе по-силна от моята воля, пък и в Момпрацем, при моите храбреци, нима ще мога да я забравя? Не ми стигаше поражението, ами трябваше да оставя и сърцето си на този проклет остров!...

– За кого говорите, мой капитане? – запита Джиро-Батол, крайно изненадан.

Сандокан прокара длан по очите си, сякаш искаше да изличи някакво видение, отърси се и каза:

– Не ме питай нищо, Джиро-Батол.

– Но ние ще се върнем тук, нали?

– Да.

– И ще отмъстим за нашите другари, загинали по бреговете на тази омразна земя.

– Да, но за мен може би ще бъде по-добре да не виждам никога вече този остров.

– Какво казвате, капитане?

– Казвам, че този остров може да нанесе смъртен удар на мощта на Момпрацем и завинаги да окове във вериги Малайския тигър.

– Вас ли, дето сте така силен и така страшен? О, не е възможно вие да се страхувате от английските Леопарди!

– Не, от тях не, но... кой може да предскаже съдбата? Моите мишци са още силни, но сърцето ми вече не е...

– Сърцето? Не ви разбирам, мой капитане.

– По-добре така. На трапезата, Джиро-Батол. Да не мислим за миналото.

– Вие ме плашите, капитане.

– Млъкни, Джиро-Батол – каза Сандокан с повелителен тон. Малаецът не посмя да продължи. Вдигна печеното, което издаваше апетитна миризма, постави го върху едно широко бананово листо и го поднесе на Сандокан. После отиде в един ъгъл на колибата и от някаква дупка извади полусчупена бутилка, увита грижливо в нещо като хартия, изплетена от влакна на ротанг.

– Малко джин, капитане – рече той, гледайки бутилката с пламтящи очи. – Голям зор видях, докато я измъкна от туземците, и я пазах, за да се подкрепям в морето. Можете да я изпиете до последната капка.

– Благодаря, Джиро-Батол – отвърна Сандокан с тъжна усмивка. – Ще я поделим братски.

Сандокан се наяде мълчаливо, като обърна много по-малко внимание на печеното, отколкото очакваше добрият малаец, пийна няколко глътки джин, после се изтегна върху свежите листа и каза:

– Да починем няколко часа. Докато падне вечерта, а след това ще чакаме да залезе луната.

Малаецът затвори грижливо колибата, изгаси огъня и след като изпразни бутилката, сви се в един ъгъл и почна да сънува, че се намира вече в Момпрацем.

Ала Сандокан, макар и капнал от умора, понеже цялата предишна нощ бе вървял, не можа да затвори очи. И вече не от страх да не бъде изненадан от неприятелите, защото бе невъзможно да го намерят в тази колиба, скрита така добре от погледа на всеки. Държеше го буден мисълта за младата англичанка.

Какво ли бе станало с Мариана след последните събития? Дали се е случило нещо между нея и лорд Джеймс?... И какви ли споразумения има между стария морски вълк и баронета Уилям Розентал? Като се върнеше, дали щеше да я намери пак в Лабуан и още свободна? Каква жестока ревност гореше в сърцето на неустрашимия пират! Да, не можа да направи нищо за любимата жена, нищо друго освен да избяга, за да не падне под ударите на омразните врагове!...

– Ах! – възкликваше Сандокан, мятайки се неспокойно в постелката от листа. – Бих дал половината от живота си за да бъда още до това момиче, което съумя да затрогне сърцето на Малайския тигър! Бедната Мариана, какви ли тревоги я измъчват сега?

Може би вече мисли, че съм победен, ранен или мъртъв... Бих дал всичките си съкровища, моите кораби и моя остров, само да мога да й кажа, че Малайския тигър е още жив и я обича!... Хайде, горе главата!... Тази нощ ще напусна проклетия остров, отнасяйки в сърцето си нейното обещание, но пак ще се върна, дори ако трябва да поведе след себе си всички мои хора, ако трябва да започна отчаяна битка срещу всички военни сили на Лабуан, ако трябва да понеса още едно поражение и пак да бъда ранен...

С тези мисли Сандокан дочака залеза на слънцето и когато в гората и в колибата нахлу мрак, събуди Джиро-Батол, който хъркаше като тапир.

– Да вървим, малаецо – каза му той. – Небето се покри с облаци, така че няма защо да чакаме луната да залезе. Да тръгваме веднага, защото чувствавам, че ако остана тук още няколко часа, ще се откажа да те последвам.

– И ще оставите Момпрацем заради този проклет остров?

– Мълчи, Джиро-Батол – смъмра го Сандокан гневно. – Къде се намира твоето кану?

- Не е много далеч.
- Толкова близко ли е морето?
- Да, Малайски тигре.
- Сложил ли си вътре хранителни запаси?
- Погрижил съм се за всичко, капитане. Не липсват нито плодове, нито вода за пиене, нито весла и дори платно.
- Да тръгваме, Джиро-Батол!

Малаецът взе парче печено месо, което бе скътал, въоръжи се с една чепата тояга и последва Сандокан.

– По-благоприятна нощ не може и да има – каза той, като погледна небето, покрито с огромни облаци, – ще излезем в морето, без да бъдем забелязани.

Като преминаха гъсталака, Джиро-Батол спря за момент, за да се послуша, и успокоен от дълбоката тишина, която цареше в гората, пое отново, свивайки на запад.

Тъмнината под тези високи дървета беше много гъста, но малаецът виждаше нощем може би по-добре от котките и познаваше местата. Като лазеше между безбройните коренища, виещи се по земята, той се катереше по безкрайно дълги и гъсто преплетени каламуси и непентеси, прескачаше огромни, рухнали от старост дървета, вървеше напред в тъмния лес, без да сбърка пътя.

Мрачен и мълчалив, Сандокан го следваше отблизо, повтаряйки всички тези движения. Ако случайно лунен лъч би осветил лицето на пирата, щеше да се види, че е посьрнало от силна мъка. На този човек, който преди двадесет дни би дал половината от живота си, за да бъде в Момпрацем, сега му се струваше безкрайно мъчително да напусне острова, където оставяше, сама и беззащитна, жената, която обичаше безумно.

С всяка крачка, която го приближаваше към морето, мъката му - растеше, защото от минута на минута се увеличаваше разстоянието, отделящо го от Перлата на Лабуан.

От време на време спираше колебливо и не знаеше дали да се върне, или да продължи напред, но малаецът, който изгаряше от нетърпение да се качи в лодката час по-скоро и да отплава, го караше да продължи, като му напомняше колко опасно би било и най-малкото забавяне

След като вървяха така около половин час, Джиро-Батол спря внезапно и наостри слух.

- Чувате ли този грохот?

– Чувам го, това е морето – отговори Сандокан. – Къде е кануто?

– Тук наблизо

Малаецът преведе Сандокан през гъста завеса от листа и като минаха отвъд, му посочи морето, което бучеше, разбивайки се в пясъчния бряг на острова.

– Виждате ли нещо?

– Нищо – отвърна Сандокан, който бързо обходи с поглед хоризонта.

– Съдбата е с нас, на кръстосвачът още спят.

Слезе от брега, разтърсвайки клоните на едно дърво, и посочи някакъв плавателен съд, който се полюшваше тежко в края на малко заливче. Това беше груба лодка, издълбана с огън и брадва от дънера на голямо дърво подобна на онези, които използват индианците по река Амазонка и полинезийците от Пасифика. Да излезеш в морето с тази тромава лодка, беше несравнима дързост, защото можеха да я преобърнат и най-малките вълни, но двамата пирати не бяха хора, които се плашат от такава мисъл.

Джиро-Батол пръв скочи в лодката и вдигна малка мачта, на която беше пригледил едно платно, изплетено от растителни влакна.

– Елате, капитане – каза той, готвейки се да хване веслата. – След няколко минути може да ни отрежат пътя.

Мрачен, скръстил ръце на гърдите си, Сандокан стоеше още на сушата и гледаше на изток, сякаш се мъчеше да различи сред дълбокия мрак и високите дървета жилището на Перлата на Лабуан. Сякаш не чувствуваше, че е дошъл моментът на бягството и че всяко забавяне може да бъде съдбоносно за него.

– Капитане – повтори малаецът, – да не искате кръстосвачите да ви заловят. Елате, елате или ще бъде много късно.

– Следвам те – отговори Сандокан с печален глас. Скочи в кануто, като затвори очи и въздъхна дълбоко.

Вятърът духаше от изток, тоест в благоприятна за двамата мореплаватели посока.

Наклонено на борд, с издупено платно, кануто се носеше леко по обширното Малайско море, което бързо разделяше пирата от милата Мариана.

Седнал на кърмата, с глава между дланите, Сандокан не говореше и бе вперил поглед в Лабуан, който постепенно чезнеше в мрака; Джиро-Батол бе седнал на носа, щастлив и усмихнат, той бърбеше неспирно, като гледаше на запад, там, където трябваше да се появи страшния

остров Момпрацем.

– Цепи като истински параход – рече той. Сандокан не отговори. Може би не беше го чул.

– Хайде, капитане – поде малаецът, който не можеше да мълчи нито миг, – защо сте мрачен тъкмо сега, когато ще видим отново нашия остров? Човек би казал, че ви е мъчно за Лабуан.

– Да, мъчно ми е, Джиро-Батол – отговори Сандокан с глух глас.

– О, да не би онези кучета, англичаните, да са ви омагьосали? А пък те, капитане, ви преследваха през гори и долини, жадни за вашата кръв. Ех, де да мога да ги видя утре, когато разберат за вашето бягство, как ще си хапят пръстите от яд и да чуя лютите клетви на техните жени

– На техните жени! – възкликна Сандокан, като се отърси

– Да, защото те ни мразят може би повече и от мъжете.

– О, не всички, Джиро-Батол

– Те са по-зли и от пепелянки, капитане, уверявам ви.

– Млъкни, Джиро-Батол, млъкни! Ако повториш тези думи, Ще те хвърля в морето!

В гласа на Сандокан прозвуча такава заплашителна нотка, че малаецът изведнъж млъкна. Той дълго гледа страшния пират, който не откъсваше очи от Лабуан, притискайки сърцето си с ръце, сякаш искаше да задуши някаква огромна мъка, после се отдръпна бавно към носа и измърмори.

– Англичаните са го омагьосали.

Тласкано от източния вятър, кануто плаваше доста добре, въпреки вълните, които от време на време връхлитаха отгоре му. разтърсвайки го застрашително.

От страх, че Сандокан ще изпълни закана си, малаецът вече не говореше; седнал на носа, той оглеждаше внимателно тъмната линия на хоризонта. Но неговият другар, изтегнат на кърмата, не отделяше поглед от мястото, където трябваше да се намира остров Лабуан, изчезнал вече сред нощните сенки.

След около два часа плаване зоркото око на малаеца зърна светла точка на хоризонта.

– Дали е търговски, или военен кораб? – запита той с тревога. Потънал в своите мъчителни мисли, Сандокан не бе забелязал нищо.

Светлата точка бързо нарастваше и като че ли се издигаше над линията на хоризонта. Тази бяла светлина можеше да принадлежи само на параход. Навярно беше фенер, запален на върха на фокмачтата.

Джиро-Батол започна да нервничи, безпокойството му растеше

всеки момент, защото светлата точка, както изглеждаше, се насочваше право към кануто. Много скоро над белия фенер се появиха други два – червен и зелен.

– Параход, мой капитане... – повтори той.

Този път главатарят на пиратите от Момпрацем се стресна и в очите му проблесна тъмна мълния.

– Аха!... – обади се Сандокан и като се обърна рязко, погледна безкрайната морска шир. – Пак ли неприятел? – възкликна той, докато десницата му неволно напипа криса.

– Боя се, че е така, капитане мой.

Сандокан се взря в трите светли точки, които бързо приближаваха.

– Като че ли идва към нас.

– Тъкмо от това се боя, капитане – обади се пак малаецът. – Навярно комендантът му е забелязал нашето кану.

– Вероятно.

– Какво да правим, капитане?

– Да го оставим да се приближи.

– И ще ни хванат.

– Аз не съм вече Малайския тигър, а сержант от сипаите.

– Ами ако някой ви познае?

– Малцина са виждали Малайския тигър. Няма защо да се страхуваме, тъй като корабът идва не от Лабуан, а от открито море и можем да излъжем коменданта му – Той помълча известно време, взирайки се внимателно в неприятеля, накрая заяви: – Имаме работа с канонерка.

– Която идва от Саравак?

– Вероятно, Джиро-Батол. И понеже се е насочила към нас, да я изчакаме.

Канонерката наистина бе насочила носа си към кануто и ускоряваше ход, за да го стигне. Виждайки лодката така далеч от бреговете на Лабуан, комендантът навярно мислеше, че е била отнесена в открито море от вятъра и се притичваше на помощ, за да прибере хората, а може би искаше само да разбере дали са пирати, или корабокрушеници.

Сандокан бе дал заповед на Джиро-Батол да гребе с веслата, насочвайки кануто към Ромадските острови, които се намираха по на юг. И вече бе намислил как да заблуди коменданта.

След половин час канонерката се намираще вече само на няколко кабелта от кануто. Малкият плавателен съд с ниска кърма бе въоръжен само с едно оръдие, разположено на задната платформа, и снабден с една-единствена мачта. Екипажът му сигурно беше не повече от

тридесет-четиридесет души.

Комендантът или офицерът на вахта маневрираше така, че да мине само на няколко метра от кануто, после даде команда да спрат руля, надвеси се от борда и извика:

– Стойте или ще ви пратя на дъното!

Сандокан скочи енергично и каза на добър английски език:

– За кого ме вземате?

– Я виж ти! – учуди се офицерът. – Сержант от сипаите! Какво правите тук в морето край Лабуан?

– Отивам на Ромадските острови, господине – отговори Сандокан.

– С каква цел?

– Трябва да предам нареждания за яхтата на лорд Джеймс Гайлонк.

– Там ли се намира яхтата му?

– Да, коменданте.

– И сте тръгнали за там с кану?

– Не можах да намеря друго.

– Внимавайте, в морето кръстосват малайски кораби.

– Ами!... – възкликна Сандокан, едва сдържайки радостта си.

– Вчера сутринта видях два от тях и се обзалагам, че идваха от Момпрацем. Ако имах още едно-две оръдия, не знам дали сега щяха да бъдат още на повърхността.

– Ще се пазя от тези кораби, коменданте.

– Имате ли нужда от нещо?

– Не, господине.

– Лек път!

Канонерката пое отново, отправяйки се към Лабуан, докато в същото време Джиро-Батол насочваше платното на път за Момпрацем.

– Чу ли? – запита го Сандокан.

– Да, мой капитане.

– Нашите кораби обикалят в морето.

– Още ви търсят, мой капитане.

– Значи не вярват, че съм загинал.

– Сигурно не.

– Колко ще се изненада добрият Яниш, като ме види! Добър и верен другар е той!

Седна отново на кърмата, отправяйки взор към Лабуан. и повече не проговори. Но малаецът го чу да въздиша много пъти.

Призори бегълците се намираха вече на сто и петдесет мили от Момпрацем, разстояние, което можеха да изминат за по-малко от

двадесет и четири или тридесет часа, ако вятърът беше все така благоприятен.

Малаецът извади храна от едно старо глинено гърне, скрито в кануто, и предложи на Сандокан, но той, все така потънал в своите размишления и тревоги, дори не му отговори, нито помръдна.

– Омагьосан е – повтори малаецът, като поклащаше глава. – И ако това е истина, тежко и горко на англичаните!...

През деня вятърът стихва много пъти и кануто, което потъваше тежко във водните ями, много пъти загребва вода. Привечер обаче задуха югоизточен вятър и бързо изтласка лодката на запад, като се задържа така и на другия ден.

След залеза малаецът, който стоеше прав на носа, най-сетне зърна тъмна грамада, извисена над морето, и извика:

– Момпрацем!...

При този вик Сандокан се раздвижи и се надигна. Това не беше вече предишният човек: меланхоличното изражение на лицето му бе изчезнало напълно, очите му святкаха и в тях сякаш нямаше и следа от предишната мъка.

– Момпрацем! – повтори той, като изправи високата си снага.

И остана неподвижен, загледан в своя див остров – крепост на неговото могъщество и величие сред това море, което справедливо наричаше свое. В този миг той чувствуваше, че пак е неустрашимият Малайски тигър с легендарни подвизи.

Силните му очи, надминаващи и най-добрите далекогледни, съзряха бреговете на острова, високата отвесна скала, където още се вееше пиратското знаме, укрепленията, които пазеха селището, и многобройните кораби в залива.

– Ах! Най-сетне да те видя пак! – възкликна той.

– Спасени сме, Тигре – викна малаецът, обезумял от радост Сандокан го погледна почти смаян.

– Нима още заслужавам това име, Джиро-Батол?

– Да, капитане

– А пък аз мислех, че вече съм недостоен за него – добави Сандокан с въздишка. Хвана веслото, което служеше за кормило, и насочи кануто към острова, който бавно потъваше в мрак.

В десет часа двамата пирати, незабелязани от никого, слязоха при отвесната скала. Като стъпи на своя остров, Сандокан пое дълбоко дъх и в този момент може би вече не съжаляваше за Лабуан и за миг бе забравил Мариана.

Обиколи бързо около скалата и стигна до началото на стръмната стълба, която водеше до неговата колиба.

– Джиро-Батол – обърна се той към малаеца, който се бе спрял, – иди си в колибата и извести на моите пирати, че съм пристигнал, но им кажи да ме оставят на спокойствие, защото имам да говоря с Яниш за някои неща, които трябва да останат в тайна.

– Никой няма да дойде да ви безпокои, капитане, шом такова е вашето желание. А сега позволете да ви благодаря, че ме доведохте отново тук. Ако ви потрябва човек, който да се жертвува, за да спаси дори някой англичанин или жена от тяхната раса, аз съм винаги готов.

– Благодаря ти, Джиро-Батол, благодаря... а сега си върви!

Скътал дълбоко в сърцето си спомена за Мариана, който малаецът неволно бе събудил, пиратът се качи по стълбата и изчезна в мрака.

Като стигна на върха, Сандокан спря на ръба на скалата и погледът му се зарея далеч, далеч на изток, по посока на Лабуан.

– Велики боже! – промълви той. – Какво разстояние ме дели от онова небесно създание! Какво ли прави тя сега, дали ме оплаква като мъртъв, или смята, че съм пленник? – От устата му се изтръгна глух стон и той отпусна глава на гърдите си, като каза примирено: – Съдба!

Вдъхна дълбоко нощния вятър, сякаш той носеше далечното ухане на любимата му, после с бавни стъпки се приближи към колибата, където една стая беше още осветена. Погледна през стъклата на прозореца и видя някакъв човек, седнал до масата, опрял глава на дланите си.

– Яниш – рече Сандокан с тъжна усмивка. – Какво ли ще каже, когато разбере, че Тигъра се връща победен и омагьосан?

Сподави въздишката си и отвори съвсем тихо вратата, без да го чуе Яниш. След няколко мига възкликна:

– Е, брате, забрави ли Малайския тигър?

Преди още да завърши думите си, Яниш се хвърли в прегръдките му и извика:

– Ти, ти, Сандокан!... Вече те смятах изчезнал завинаги!

– Както виждаш, върнах се

– Но къде беше през всичките тези дни, клети приятелю? Чакам те вече четири седмици, обзет от какви ли не тревоги. Какво прави толкова време? Да не си ограбил султана на Варауни или Перлата на Лабуан те е омагьосала? Говори, приятелю мой, защото изгарям от нетърпение!

В отговор на всички тези въпроси Сандокан го загледа мълчаливо, скръстил ръце на гърдите си, със свъсен поглед и мрачно лице.

– Хайде, говори! – каза Яниш, учуден от това мълчание.

– Какво означават тези дрехи на гърба ти и защо ме гледаш така? Да не ти се е случило някакво нещастие?

– Нещастие! – отвърна Сандокан с дрезгав глас. – Знаеш ли, че от петдесетте тигри, които водех срещу Лабуан, остана жив само Джиро-Батол? Известно ли ти е, че загинаха всички по бреговете на проклетия остров, покосени от оръдията на англичаните, че аз паднах тежко ранен на палубата на един кръстосвач и че моите кораби почиват на дъното на Малайско море?

– Сразен, ти?... Това е невъзможно, невъзможно!

– Да, Яниш, бях победен и ранен, моите хора бяха избити и сега се завръщам смъртно болен!...

С нервно движение пиратът плъзна един стол към масата, изпи една след друга три чаши уиски, после с променен глас, ту дрезгав, ту писклив, разказа от начало до край всичките си преживелици: десанта на Лабуан, срещата с кръстосвача, жестоката битка, абордажа, раната, която бе получил, страданията и оздравяването. Но, когато заговори за Перлата на Лабуан, всичкият му гняв се изпари. Гласът му, до преди малко дрезгав, прекъсван от гневни изблици, стана съвсем друг – нежен, галъвен, страстен.

С поетичен порив той описа прелестите на младата леди – ония кротки, тъжни очи, лазурни като морската вода, които го бяха развълнували дълбоко, говори за нейните златисти коси, по-тънки от свила, поуханни от горски рози, за оня несравним ангелски глас, който бе затрогнал коравото му сърце, за ония нежни ръце, които умееха да изтръгват от лютнята най-чисти и сладки звуци, от които се бе почувствувал пленен и омагьосан. Описа страстно върховните моменти, прекарани до любимата жена, в които не си спомнял вече нито за Момпрацем, нито за своите тигри и забравял дори, че е Малайския тигър. И така разказа за всички по-сетнешни събития: лова на тигъра, любовното признание, предателството на лорда, бягството, срещата с Джиро-Батол и плаването към Момпрацем.

– Чуй ме, Яниш – продължи той с още по-развълнуван глас.

– В момента, когато стъпих в кануто, оставяйки онази девойка беззащитна, помислих, че ще ми се пръсне сърцето. По-скоро имах желание да изоставя нашия остров, да потопя кануто и Джиро-Батол, да издигна в морето огнена преграда, за да не мога да я премина никога. В оня момент бих разрушил безжалостно моя чудесен Момпрацем, бих потопил всичките си кораби, бих разгонил хората си и бих приел да не съм Малайския тигър...

– Ах, Сандокан – възкликна Яниш с укоряващ тон.

– Не ме осъждай, Яниш! Ако знаеш какво изпитвам тук, в това сърце, което смятах от камък, неподатливо на никаква страст! Чуй ме, обичам тази жена до такава степен, че ако тЯ се появи пред мен и поиска да се откажа от моята националност, за да стана англичанин... аз, Малайският тигър, който съм се заклел да мразя вечно тази раса... ще го сторя без колебание!... Във вените ми тече нестихващ огън, гори плътта ми, непрекъснато бълнувам! Струва ми се, че ще полудея... И съм в това състояние от деня, в който видях онова създание, Яниш. Пред очите ми е непрекъснато онова небесно видение – накъдето и да обърна поглед, виждам винаги, винаги пленителния образ на онова момиче.

Пиратът стана отривисто, лицето му бе променено, зъбите

– стиснати до болка. Обиколи няколко пъти стаята, сякаш се мъчеше да отпъди видението, което го преследваше, и да сподави тревогите си, после спря пред португалеца и го загледа въпросително, но той остана мълчалив.

– Няма да ми повярваш – поде отново Сандокан, – но водих жестока борба със себе си, преди да се поддам на страстта. А та нито желязната воля на Малайският тигър, нито омразата ми към всичко английско можеха да обуздаят поривите на сърцето. Колко пъти се опитвах да разкъсам тази верига! Колко пъти, когато ме налегнеше мисълта, че, за да се ожена за тази жена, ще трябва да се простя някой ден с моето море, с отмъщенията, с моя остров и моите тигри, да загубя името, с което толкова се гордеех, се мъчих да избягам, да поставя непреодолима преграда между мен и онези очарователни очи. И въпреки това трябваше да отстъпя, Яниш! Ето, казвах си, тук е Момпрацем с нашите пирати, с блясъка на стоте оръдия и победоносните платноходи. а там – онова прелестно същество с руси коси и лазурни очи. Дълго се колебах, накрая избрах момичето, от което не е в състояние да ме отдели никаква човешка сила. Ах, Тигъра вече няма да съществува!

– Забрави я! – отсече Яниш, като тръсна глава.

– Да я забравя?... Не е възможно, Яниш, не е възможно!... Чувствувам, че никога няма да мога да разкъсам веригите, с които тя окова сърцето ми. Нищо не би могло да ме накара да я забравя

– нито битките, нито силните вълнения в нашия бурен живот, нито обичта на моите хора, нито страшните кланета и жестоките отмъщения. Нейният образ ще ме преследва и ще сломи някогашната енергия и храброст на Тигъра. Не, не, няма да я забравя никога, тя ще бъде моя жена, дори ако трябва да заплащам това с името си, с цялото си

могъщество и с моя остров, с всичко, всичко!...

Спря за втори път и погледна Яниш, който отново се бе затворил в своето мълчание.

– Е, брате? – запита.

– Говори.

– Разбра ли ме?

– Да.

– Какво ме съветваш? Какво ще ми отговориш, след като ти разкрих всичко? ти, забрави тази жена!

– Аз?...

– Помисли ли за последствията от тази безумна любов? Какво ще кажат твоите хора, като разберат, че Тигъра е влюбен? И после, какво ще правиш с това момиче? Ще се съгласи ли да стане твоя жена? Забрави я, Сандокан, остави я завинаги, стани отново Малайския тигър с каменно сърце.

Сандокан стана изведнъж и се отправи към вратата, която отвори яростно.

– Къде отиваш? – запита Яниш, като скочи на крака.

– Връщам се в Лабуан! Утре ще кажеш на моите хора, че съм напуснал завинаги острова си и че ти си техният нов главатар. Не ще чуят да се говори вече за мен, защото няма да се върна из тези морета

– Сандокан! – извика Яниш и го стисна за ръцете. – Луд ли си да се върнеш сам в Лабуан, докато тук имаш кораби, оръдия и верни хора, готови да пожертвуват живота си заради теб и дамата на сърцето ти? Аз исках само да те изпитам, да разбера дали е възможно да се изтръгне от сърцето ти страстната любов към тази жена, която принадлежи към една раса, която си се заклел да мразиш вечно...

– Но тази жена не е англичанка, Яниш. Тя ми разказа за едно море, по-лазурно и по-красиво от нашето, което мие бреговете на нейната далечна родина – земя, покрита с цветя, над която господства димящ вулкан, земен рай, където се говори един мелодичен език, който няма нищо общо с английския.

– Няма значение, англичанка или не, щом я обичаш така горещо, всички ние ще ти помогнем да я направиш своя съпруга, само и само да бъдеш отново щастлив. Дори и да се ожениш за златокосото момиче, пак можеш да бъдеш Малайския тигър.

Сандокан се хвърли в прегръдките на Яниш и двамата мъже дълго останаха прегърнати.

– А сега ми кажи какво смяташ да правиш? – запита португалецът.

– Да замина по-скоро за Лабуан и да отвлека Мариана.

– Имаш право. Ако научи, че си напуснал острова и си се върнал в Момпрацем, лордът може да избяга от страх да не се появиш пак. Трябва да се действа бързо, иначе ще загубим. Сега иди да спиш, защото имаш нужда от малко спокойствие, и остави на мен грижата да подготвя всичко. Утре експедицията ще бъде готова за път.

– До утре, Яниш.

– Със здраве, брате – отговори португалецът и излезе, после се спусна бавно по стълбата.

Останал сам, Сандокан седна отново до масата, още по-мрачен и възбуден, и отпуши шумно няколко бутилки уиски. Чувствуваше нужда да се замае, да забрави поне за няколко часа момичето, което го бе омагьосало, да укроти горещото си нетърпение.

– Ах! – възкликна. – Да мога да заспя и да се събудя в Лабуан! Чувствувам, че това нетърпение, тази любов, тази ревност ще ме погубят! Сама... Сама в Лабуан... И може би докато аз седя тук, баронетът я ухажда.

Скочи разярен и се впусна като луд да преобръща столове, да троши бутилките, струпани в ъглите, да чупи стъклата на големите шкафове, пълни със злато и скъпоценности. Накрая спря пред хармониума,

– Бих дал половината от живота си, за да мога да повтора един от онези романи, които тя ми пееше, когато лежах ранен и победен във вилата на лорда. А не мога, не си спомням вече нищо! Това беше някакъв чужд език, нейния, но божествен език, който само Мариана познаваше. О, колко хубава беше тогава, ти, Перла на Лабуан! Какво опиянение, какво щастие вливаше в сърцето ми в ония върховни моменти, о, мое любимо момиче!

Прокара пръсти по клавиатурата и засвири вихрено някаква дива мелодия, в която сякаш дочуваше плющенето на ураган или стоновете на умиращи.

Спря като поразен от някаква нова мисъл, отиде пак до масата и грабна една пълна чаша.

– Ах, на дъното виждам нейните очи! Все нейните очи, все нейния образ, все Перлата на Лабуан!

Изпразни чашата, пак я напълни и погледна вътре.

– Петна от кръв! – извика. – Кой е налял кръв в чашата ми? Кръв или алкохол, пий, Малайски тигре!

Струваше му се, че из стаята тичат сенки, призраци, които се кикотят, показвайки му окървавени ятагани, крисове, секири. В една от

сенките като че ли съзря своя съперник, баронета Уйлям. Вбесен, заскърца свирепо със зъби и ревна:

– Виждам те, виждам те, проклети англичанино! Но тежко ти, ако те пипна! Ти искаш да ми откраднеш Перлата, чета го в очите ти, ала аз ще те науча, ще дойда да разруша дома ти! Ще разруша дома на лорда, ще подложа на огън и сеч цял Лабуан, ще го облея в кръв, ще ви изборя всичките... всичките!... Аха, ти се смееш? Почакай само да дойда, почакай!

Бе напълно в плен на алкохола. Почувствува се обзет от страстното желание да руши, да чупи, да преобръща всичко. Надигна се след многократни усилия, грабна един ятаган и като едва се крепеше на краката си, подпирайки се на стените, започна да нанася отчаяни удари. Тичаше след сянката на баронета, която непрекъснато му се изплъзваше, дереше тапицериите, трошеше, бутилки, нанасяше страхотни удари върху шкафовете, масата, хармониума, от счупените вази течаха потоци злато, перли и диаманти. Накрая изтощен, омаломощен от делириума, падна сред всичките тези руини и заспа дълбоко.

XV.

Когато се събуди, видя, че се намира на отоманката, където го бяха пренесли слугите малайци.

Строшените стъкла бяха пометени, златните предмети и перлите приборани отново в шкафовете, мебелите изправени и подредени как да е. Само по стените личаха следите от ятагана на пирата – тапетите висяха раздрани.

Много пъти Сандокан разтърка очи и прокара длани по челото си, сякаш се мъчеше да си спомни какво е вършил.

– Невъзможно е да съм сънувал. Да. Бях пиан и се чувствавах щастлив, но ето че сега огънят отново пламна в сърцето ми. Дали ще мога да го угася? Каква е тази неугасима страст, завладяла сърцето на Тигъра?

Свали от гърба си униформата на сержанта Уилис и облече разкошни нови дрехи, блестящи от злато и перли, сложи на главата си тюрбан, украсен със сапфир, голям колкото орех, затъкна в пояса си нов крие и нов ятаган и излезе.

Като пое дълбоко свеж морски въздух, последните алкохолни пари в гърдите му се разпръснаха. Погледна слънцето, издигнало се вече високо в небето, после се обърна на изток и се взря в далечината, по посока на Лабуан.

– Горката Мариана!... – промълви, притискайки гърдите си. Обгърна с орловия си поглед морето и надзърна в подножието на отвесната скала. Пред селището се намираха три платнохода с вдигнати платна, готови да излязат в морето.

Пиратите сновяха от брега до корабите, товарейки хранителни припаси, оръжия, муниции и оръдия. Сред тях Сандокан зърна Яниш.

– Какъв добър приятел – рече си. – Докато аз съм спал, той е подготвил експедицията.

Слезе по стъпалата и се отправи към селището. Щом го видяха, пиратите изреваха в един глас:

– Да живее Тигъра! Да живее нашият капитан!

Обзети сякаш от внезапна лудост, всички тези мъже се втурнаха безредно към пирата, оглушавайки го с радостните си викове, започнаха да целуват ръцете, дрехите, краката му и едва не го задушиха. Най-старите пирати плачеха от радост, че го виждат отново жив, след като бяха помислили, че е паднал мъртъв някъде по бреговете на проклетия

остров.

От тези уста не излизаше ни стон, ни съжаление за техните другари, братя, синове или бащи, покосени от огъня на англичаните в злополучната експедиция. Само от време на време от бронзовите им гърди се изтръгваха заплашителни викове:

– Жадуваме за кръв. Малайски тигре! Да отмъстим за нашите другари!... Да отидем в Лабуан и да унищожим враговете на Момпрацем!...

– Приятели – рече Сандокан с оная странна металическа нотка в гласа, която ги караше да занемаят, – отмъщението няма да закъснее. Тигрите, които водех в Лабуан, паднаха под ударите на белокожите Леопарди, сто пъти по-многобройни и по-добре въоръжени от нас, но борбата още не е завършила. Не, героите, които загинаха в сражение край бреговете на проклетия остров, няма да останат неотмъстени. Сега ще тръгнем към земята на Леопардите и като стигнем там, ще се бием жестоко, ще пролеем кръв за кръв! В деня на битката Тигрите на Момпрацем ще разкъсат Леопардите на Лабуан!

– Да, да, към Лабуан, към Лабуан! – изреваха пиратите, размахвайки бясно оръжия.

А Яниш сякаш не го чуваше. Качен върху един стар лафет, той се бе загледал към провлака, който се връзваше навътре в морето.

– Какво търсиш, братко? – запита го Сандокан.

– Зад ония рифове виждам да се подава върхът на мачта – отговори португалецът.

– Да не е някой от нашите кораби?

– Какъв друг плавателен съд би дръзнал да приближи към нашите брегове?

– Не са ли се завърнали всичките ни платноходи?

– Всички, без кораба на Писангу, който е един от най-големите и най-добре въоръжените.

– Накъде го беше пратил?

– Към Лабуан, за да те търси.

– Да, това е платноходът на Писангу. – потвърди един от отрядните глатавари. – Ала виждам само една мачта, сеньор Яниш.

– Да не би да се е сражавал и да е загубил фокмачтата си? – запита се Сандокан. – Да го изчакаме. Кой знае, може да ни носи вест от Лабуан.

Всички пирати се бяха покатерили по бастионите, за да наблюдават по-добре платнохода, който бавно приближаваше. Когато зави при носа

на провлака, от всички гърди се изтръгна единогласно:

– Праото на Писангу!

Наистина това беше корабът, изпратен преди няколко дни от Яниш към Лабуан, за да се опита да научи нещо за Малайския тигър и неговите смелчаци. Но в какво състояние се завръщаше! От фокмачтата бе останало само някакво парче, гротмачтата едва се крепеше, поддържана от гъста мрежа стоманени въжета и кабели. Фалшбордовете изобщо вече ги нямаше, а бордовете бяха тежко повредени, осеяни с дървени чепове.

– Този кораб са го пердашили здравата – рече Сандокан.

– Писангу е смел мъж и не се бои да напада дори и големите кораби – отвърна Яниш.

– Я гледай, струва ми се, че води някакъв пленник. Не виждаш ли една червена куртка между нашите тигри?

– Да, струва ми се, че това е английски войник, завързан за гротмачтата – потвърди Яниш.

– В Лабуан ли го е хванал?

– Да не мислиш, че го е уловил в морето!

– Ах, ако може да ми каже нещо за...

– За Мариана, нали, братко мой?...

– Да – отговори Сандокан с глух глас.

– Ще ю разпитаме.

С помощта на веслата, тъй като вятърът беше по-скоро слаб, корабът напредваше бързо. Неговият капитан, борнеец с висок ръст и красиво телосложение, със смугло лице, подобен на антична стагуя от бронз, щом съзря Яниш и Сандокан, нададе радостен вик, после размаха ръце и извести: – Добра плячка!

Пет минути и по-късно платноходът влезе в малкия залив и хвърли котва на двадесет стъпки от брега. В морето веднага бе спусната една шлюпка и Писашу се настани в нея заедно с английския войник и четирима гребци.

– Откъде идваш? – запита го Сандокан, щом оня слезе от лодката.

– От източните брегове на Лабуан, капитане мой – отговори борнеецът. – Бях отишъл чак дотам, с надеждата да науча нещо за вас, и се радвам, че ви намирам тук здрав и читав.

– Какъв е оня англичанин?

– Ефрейтор, капитане.

– Къде го плени?

– Край Лабуан.

– Разкажи всичко.

– Когато разубнавах пясъчния бряг, едно кану с този човек в Него изскочи от устието на малка река. Шмекерът навярно бе оставил другари на двата бряга, защото го чух да подсвирва няколко пъти. Веднага дадох нареждане да спуснат в морето шлюпката и тръгнах с десет души след него, надявайки се, че ще ми даде сведения за вас Залавянето не беше трудна работа, но когато поисках да изляза от устието на реката, разбрах, че пътят е затворен от една канонерка. Започнах решителна битка, сипейки дъжд от куршуми и картеч. Истинска буря, капитане мой, в която загина половината ми екипаж и надупчиха кораба ми, но и канонерката си изпати здравата. Като видях, че врагът се оттегля, с два завоя на борд излязох в открито море и се завърнах тук колкото се може по-бързо.

– И този войник идва точно от Лабуан?

– Да, капитане.

– Добре, Писангу, доведи ми го тук.

Изтласкан вече на брега, она нещастник бе заобиколен от пиратите, които му се присмиваха и късаха ефрейторските му нашивки.

Беше млад мъж на около двадесет и пет или двадесет и седем години, нисък на ръст, шишкав, с руси коси и розови бузи. Изглеждаше доста изплашен, че се намира сред пиратите, но от устата му не излизаше нито дума.

Като видя Сандокан, той се помъчи да се усмихне и каза с треперещ глас:

– Малайския тигър.

– Познаваш ли ме? – попита го Сандокан.

– Да.

– Къде си ме виждал?

– Във вилата на лорд Гайлонк.

– Вярно е.

– Мислех, че още сте в Лабуан и вече в ръцете на моите другари.

– И ти ли беше с онези, които ме преследваха? Войникът не отговори, после отчаяно поклати глава и каза:

– Свършено е с мен, нали?

– Животът ти зависи от твоите отговори – отвърна Сандокан.

– Нима може да се вярва на думата на един човек, който избива хората, все едно че пие чашка джин или бренди?

В очите на Малайския тигър блесна силен гняв.

– Лъжеш, куче!...

– Както желаете – рече ефрейторът.

– Ще говориш ли?

– Хм...

– Опичай си ума!... Имам -крисове, дето режат тялото на хиляди парчета, имам нажежени клещи, за да ти изтрътна месата къс по къс, имам разтопено олово, за да го наливам в раните или в устата на непокорните. Или ще говориш, или така ще те измъчвам, че да призовеш смъртта като избавление.

Англичанинът пребледня, но вместо да отвори уста, прехапа устни, сякаш се страхуваше да не изтърве някоя дума.

– Казвай къде се намираше ти, когато напуснах вилата на лорда?

– В гората.

– Какво правеше там?

– Нищо.

– Да не мислиш да се подиграваш с мен! В Лабуан има твърде малко войници, за да те пратят да се разхождаш безцелно из гората – забеляза Сандокан.

– Но...

– Говори, искам да знам всичко.

– Нищо не знам.

– Аха, така ли? Не искаш? Ще видим тази работа... Сандокан бе измъкнал криса си и с бързо движение го докосна до гърлото на войника, пускайки капка кръв.

Пленникът не можа да се сдържи и извика от болка.

– Говори или ще те убия – заяви хладнокръвно Сандокан, без да отдръпне ножа, чийто връх започваше да се обагрят с кръв.

Ефрейторът се поколеба още малко, но като видя в очите на Малайския тигър зловещ блясък, отстъпи.

– Стига! – каза той, измъквайки се от върха на криса. – Ще говоря.

Сандокан направи знак на хората си да се отдалечат, седна заедно с Яниш на един лафет и се обърна към войника:

– Слушам те. Какво правеше в гората?

– Следвах баронета Розентал.

– Аха! – възкликна Сандокан и в погледа му премина мрачна мълния. – Него...

– Лорд Гайлонк бе научил, че човекът, когото прибрал полумъртъв и лекувал в собствения си дом, не е никакъв малайски принц, а страшният Малайски тигър, и споразумявайки се с баронета и губернатора на Виктория, бе подготвил засадата.

– А откъде е научил?

– Не ми е известно.

– Продължавай.

– Бяха събрани сто души и ни изпратиха да обградим вилата, за да ви попречим да избягате.

– Това го зная. Кажи ми какво е станало след като аз успях да разкъсам обръча и се скрих в гората.

– Когато баронетът влезе във вилата, завари лорд Гайлонк страшно раздразнен. Имаше рана на крака, нанесена му от вас.

– От мен?... – възкликна Сандокан.

– Може би случайно.

– Така мисля, защото, ако исках да го убия, не би могъл да ми попречи никой. А леди Мариана?

– Плачеше. Изглежда, че между красивата девойка и нейния чичо се бе разиграла бурна сцена. Лордът я обвиняваше, че е улеснила вашето бягство... а тя просеше милост за вас.

– Бедното момиче! – възкликна Сандокан, докато силно вълнение измени чертите на лицето му. – Чуваш ли го, Яниш?

– Продължавай – каза португалецът на войника. – Но говори истината, защото ще останеш тук до нашето завръщане от Лабуан. Ако си излъгал, няма да избегнеш смъртта.

– Безполезно е да ви лъжа – отговори ефрейторът. – Тъй като преследването излезе безрезултатно, останахме да лагеруваме около вилата, за да я пазим от нападение на момпрацемските пирати. Носеха се обезпокоителни слухове. Говореше се, че пиратите са дебаркирали на брега и че Малайския тигър се крие из горите, готов да нападне вилата и да отвлече девойката. Какво е станало после, не ми е известно. Но трябва да ви кажа, че лорд Гайлонк бе взел необходимото съгласие, за да се оттегли във Виктория под защитата на кръстосвачите и фортвете.

– А баронетът Розентал?

– Скоро ще се ожени за леди Мариана.

– Какво каза? – извика Сандокан, като скочи на крака.

– Че той ще ви отнеме момичето.

– Да не ме лъжеш?

– С каква цел? Казвам ви, че след един месец ще се извърши този брак.

– Но леди Мариана ненавижда оня мъж.

– Какво го интересува това лорд Гайлонк?

Сандокан изрева като ранен звяр и се олюля, затваряйки очи. Страшен гърч бе изкривил лицето му. Доближи се до войника и като го

разтърси яростно, запита със съскащ глас:

– Не ме излъга, нали?

– Заклевам ви се, че казах истината...

– Ти ще останеш тук, а ние ще отидем в Лабуан Ако не си излъгал, ще ти дам толкова злато, колкото тежиш.

После се обърна към Яниш и му каза с решителен тон:

– Да тръгваме.

– Готов съм да те последвам – отговори португалецът, – Всичко ли е готово?

– Остава само да се изберат хората, които ще дойдат с нас. ч – Ще вземем най-смелите, защото ще се води решаваща битка.

– Но е необходимо да оставим и тук добър гарнизон.

– От какво се страхуваш, Яниш?

– Може англичаните да се възползват от нашето отсъствие, за да нападнат острова ни.

– Няма да смеят чак толкова, Яниш.

– Аз мисля обратното. В Лабуан са вече достатъчно силни, за да се опитат да се борят с нас, Сандокан. Все някой ден решителният сблъсък ще трябва да стане.

– Ще ни намерят готови и ще видим дали по-решителни и по-храбри са Тигрите на Момпрацем, или Леопардите на Лабуан.

Сандокан строи отрядите си, които наброяваха повече от двеста и четиридесет души, вербувани от войнствените племена на Борнео и островите на Малайско море, и избра деветдесет тигри, най-г юначните и най-яките, истински демони от ада, които само при един негов знак не биха се поколебали да се спуснат и срещу фортовете на Виктория – цитаделата на Лабуан:

После повика Джиро-Батол и като го посочи на отрядите, които оставаха да отбраняват острова, каза:

– Ето един мъж, който има щастието да бъде един от най-достоините главатарии на пиратството, единственият останал жив от моите екипажи в злополучната експедиция към Лабуан. През време на моето отсъствие трябва да му се подчинявате, както се подчинявате на мен. А сега да се качваме на корабите, Яниш.

XVI.

Деветдесетте пирати се качиха на платноходите. Яниш и Сандокан заеха местата си в най-големия и най-здравия, въоръжен с двойни оръдия и половин дузина големи бомбарди и на това отгоре защитен от желязна броня.

Котвите бяха вдигнати, платната насочени и експедицията излезе от залива сред възторжените викове на пиратите, струпани на брега и по бастионите.

Небето бе ясно, морето – гладко като зехтин, но от юг се появиха няколко облачета с особена форма и цвят, които не предвещаваха нищо хубаво.

Сандокан, който имаше не само силни като далекоглед очи, но беше и чувствителен като барометър, усети близкото атмосферно смущение и все пак не се разтревожи.

– Щом хората не са в състояние да ме спрат, още по-малко ще направи това бурята. Чувствувам се силен да се боря и с природните стихии – каза той.

– От тайфун ли се страхуваш? – попита Яниш.

– Да, но няма да ме накара да се върна назад. Напротив, ще ми помогне, брате мой, защото ще можем да дебаркираме, необезпокоявани от кръстосвачите.

– И какво ще правиш, като слезем на сушата?

– Още не зная, но се чувствувам способен на всичко, да изляза дори срещу цялата английска ескадра, ако се помъчи да препречи пътя ми, както и да хвърля моите хора срещу вилата, за да я завзема.

– Ако с някоя битка известиш за своето дебаркиране, лордът няма да остане повече в джунглата, а ще избяга във Виктория под защитата на форта и флотилиите.

– Вярно е, Яниш – съгласи се Сандокан, въздишайки. – Въпреки всичко Мариана трябва да стане моя жена, защото чувствувам, че без нея огънят в сърцето ми няма да стихне никога,

– Още една причина да действуваш съвсем предпазливо, да заловиш лорда ненадейно.;

– Да го изненадам? Мислиш ли, че лордът не е нащрек? Той; знае, че съм способен на всичко и сигурно е събрал в парка си войници и матроси.

– Възможно е, но ще прибегнем до някоя хитрост. Нещо вече се върти в главата ми и може да узрее! Но дали Мариана ще се остави да я откраднеш, приятелю мой?

– О, да, закле ми се в това!

– И ще я доведеш в Момпрацем?

– Да.

– И след като се ожениш за нея, ще я държиш тук вечно?

– Това не зная, Яниш – отвърна Сандокан с дълбока въздишка. – Нима искаш да я заточа завинаги на моя див остров? Да живее сред моите тигри, които не умеят нищо друго освен да стрелят с аркебуза, да въртят криса и секирата? Да показвам пред нежните ѝ очи ужасни зрелища, кръв и кланета, да я оглуша с виковете на сражаващите се и грохота на оръдията, да я държа изложена на постоянна опасност?... Каж ми, Яниш, ако ти беше на мое място, би ли направил това?

– Но помисли, Сандокан, в какво ще се превърне Момпрацем без своя Малайски тигър? С теб той отново ще заблести така, че да затъмни Лабуан и всички други острови и пак ще накара да затреперят синовете на ония, които унищожиха твоето семейство и твоя народ. Хиляди даяки и малайци чакат само твоя зов, за да дойдат да увеличат ордата на Тигрите от Момпрацем.

– Мислил съм за всичко това, Яниш.

– какво ти подсказа сърцето?

– Почувствавах го, че кърви.

– И въпреки това от любов Към тази жена ще оставиш да загине твоята мощ?

– Обичам я, Яниш... Ах, бих искал никога да не съм се наричал; Малайския тигър!...

Пиратът, крайно развълнуван – което беше нещо необичайно за него, – седна върху лафета на едно оръдие, като се хвана за главата, сякаш искаше да спре неспокойните си мисли.

Яниш дълго го гледа мълчаливо, после започна да се разхожда по палубата, поклащайки многозначително глава.

Междувременно трите кораба бяха поели курс на изток, тласкани от лек вятър, който духаше неравномерно и от време на време забавяше плаването.

Екипажит е, изгарящи от нетърпение, напразно пресмятаха метър по метър изминатия път, добавяха нови платна, кливери, малки бизани и лисели, за да наберат повече вятър. Курсът ставаше все по-бавен, колкото по-високо се издигаха облаците на хоризонта.

Но това не можеше да продължи. Наистина, към девет часа вечерта вятърът се засили, идвайки от юг, където се издигаха облаците – признак, че силна буря преобръща южния океан.

Екипажите посрещнаха с радостни викове засилването на вятъра, без ни най-малко да се изплашат от урагана, който ги застрашаваше и можеше да бъде гибелен за техните кораби. Само португалецът започна да проявява безпокойство и би искал поне да намали площта на платната, но Сандокан не му позволи, нетърпелив да стигне колкото се може по-бързо бреговете на Лабуаи, който този път му се струваше безкрайно далече.

На другия ден морето беше много бурно. Дълги вълни, надигнали се от юг, браздяха морската шир, гонеха се с рев, разтърсваха и люлееха трите кораба. По небето се носеха огромни черни облаци, чиито краища бяха обагрени в огненочервена.

Привечер вятърът удвои силата си, застрашавайки да счупи мачтите, ако не намаляха площта на платната. При такова небе и такова море всеки друг мореплавател би побързал да се прибере на най-близката суша, но Сандокан, който знаеше, че се намира на седемдесет-осемдесет мили от Лабуан, бе готов да жертвува по-скоро някой от корабите си, отколкото един час, и дори не помисли за това.

– Сандокан – рече Яниш, който ставаше все по-неспокоен, – внимавай, изложени сме на голяма опасност

– От какво се боиш, брате мой? – запита Сандокан.

– Страхувам се, че ураганът ще ни прати всичките да се напием с морска вода.

– Корабите ни са здрави.

– Но ми се струва, че ще се разрази страшен ураган.

– Не се боя от урагана, Яниш. Продължаваме напред, Лабуан не е далеч. Виждаш ли другите кораби?

– На юг като че ли се мярка единият от тях. Тъмнината е толкова дълбока, че не се вижда на сто метра.

– Ако ни загубят, ще успеят да ни намерят пак.

– Но може да се загубят завинаги, Сандокан.

– Няма да се върна назад, Яниш.

– Бъди нащрек, брате.

В този момент ослепителна светкавица раздра мрака, озарявайки морето до най-крайните точки на хоризонта, и веднага последва страховтен гръм.

Сандокан, който бе седнал, скочи изведнъж, погледна свирепо

облаците и като се закани с ръка към юг, извика:

– Идваш да се бориш с мен, о, ураган, но аз не се страхувам!

Прекоси палубата и застана на руля, а в това време неговите моряци се помъчиха да закрепят здраво топовете и бомбардите, защото за нищо на света не искаха да ги загубят, да изтеглят на палубата десантната лодка и да подсилят такелажата, утроявайки въжетата.

От юг се задаваха вече първите вихри и с шеметна скорост тласкаха напред водни грамади.

Под железната ръка на Сандокан корабът, с намалена площ на платната, се плъзна като стрела на изток, преодолявайки успешно бушуващите стихии, без да се отклони ни най-малко от курса си.

За около половин час настъпи леко затишие, нарушавано само от рева на морето и тътена на гръмотевиците, които всеки миг се засилваха, но към единадесет часа ураганът изведнъж се разрази с цялото си зловещо величие, преобръщайки небе и море.

Облаците, сгъстили се още предишния ден, се гонеха бурно из простора, като ту се издигаха високо нагоре, ту се спускаха толкова ниско, че черните им краища докосваха вълните, странно устремени на север.

Платноходът се мятеше безпомощно като орехова черупка сред развилнялото се море, огромните вълни, връхлитащи отвред, ту го издигаха на пенливите си гребени, ту го запращаха на дъното на водни пропасти, хората се търкаляха по палубата, мачтите и макарите скърцаха, платната плющяха до скъсване.

Но Сандокан не отстъпваше, въпреки жестокия ураган той водеше кораба към Лабуан, изправен неустрашимо срещу водната стихия. Красива гледка представляваше този мъж, хванал здраво руля, с пламтящи очи, с дълги, развети от вятъра коси, невъзмутим сред бушуващите стихии – той пак беше страшният Малайски тигър, дръзнал да се бори сега и с яростта на природата.

Неговите хора не му отстъпваха. Вкопчени за въжетата, те посрещаха смело набезите на морето, готови с риск на живота си да изпълнят и най-опасната маневра.

А ураганът все повече се засилваше, сякаш искаше да разгърне цялата си мощ, за да сломи този човек, дръзнал да излезе насреща му. В морето се надигаха още по-високи водни планини, връхлитащи с ужасен рев и бучене, дълбаещи още по-дълбоки пропасти, които, види се, стигаха чак до пясъците на океана, вятърът виеше като от сто гърла, разпръсвайки облаците, сред които непрекъснато тътнеха гръмотевици. С яките

си бордове платноходът се бореше отчаяно с вълните, които искаха да го завлекат на север. Накланяше се все по-застрашително, изправяше се като разярен кон и пак се гмуркаше, шибайки водата с носа си, скърцаше ужасно, сякаш всеки момент щеше да се разцепи и да потъне.

Да продължават още да се борят с това разгневно море, беше истинска лудост. Трябваше да се оставят да ги завлече на север както Може би бяха направили другите два платнохода, изчезнали вече от много часове.

Яниш, който много добре разбираше всичко това, бе тръгнал към кърмата, за да помоли Сандокан да смени курса, когато откъм морето проехтя залп. Миг след това над палубата изсвистя снаряд и отнесе върха на фокреята. На борда на платнохода избухна яростен рев – никой не очакваше, че ще бъдат нападнати в такова време и в такъв опасен момент. Сандокан отстъпи кормилото на един моряк и се спусна към носа, за да открие кой се осмелява да го напада в разгара на бурята.

– Аха! – възкликна той. – Нима има кръстосвачи, които още бдят?

Наистина, нападателят, изстрелял така точно снаряда въпреки стратотното вълнение, беше голям тримачтов параход, на чийто вимпел се развяваше английското знаме, а на върха на гротмачтата – голямата лента на военноморските съдове. Но какво правеше сред морето в това ужасно време? Дали крайцеруваше пред бреговете на Лабуан, или идваше от някой близък остров?

– Да завием, Сандокан – предложи Яниш, който бе стигнал вече до него.

– Да завием?

– Да, братко. Този кораб подозира в нас пирати, насочени към Лабуан.

На палубата на парахода отекна втори оръдеен залп и втори снаряд профуча през палубните съоръжения на платнохода.

Пиратите се втурнаха към топовете и бомбардите, за да отговорят, но Сандокан ги спря с ръка.

Наистина нямаше вече нужда от това. Големият тримачтов параход, който се мъчеше да надвие вълните, връхлитащи го на носа, почти потъвайки от тежестта на своята желязна конструкция, пряко волята си бе повлечен на север. Само за няколко мига се озова толкова далеч, че вече нямаше опасност от неговите оръдия.

– Жалко, че ме намери в такава буря – процеди гневно Сандокан. – Щях да го нападна и завзема въпреки неговата грамада и екипажа му.

– Така е по-добре, Сандокан – отвърна Яниш. – Дано го вземе

дяволът и да го прати на дъното!

– Но какво правеше този параход сред морето, когато всички търсят убежище? Да не сме наближили Лабуан?

– И на мен ми се струва така.

– Виждаш ли нещо пред нас?

– Само огромни вълни.

– Но аз усещам, че сърцето ми бие силно, Яниш!

– Понякога сърцето се лъже.

– Не и моето. А-а!

– Какво видя?

– Черна точка на изток. Съзрях я, когато блесна светкавица.

– Но дори и да сме близо до Лабуан, как ще акостираш в такова време?

– Ще акостираме, Яниш, та ако ще и да разбия кораба си! В този момент от реята на фокмачтата един малаец извика:

– Земя, посока право носа! Сандокан нададе радостен вик:

– Лабуан! Лабуан! Дайте ми руля!

Прекоси отново палубата, макар че вълните, го обливаха всеки миг, застана на кормилото и впусна платнохода на изток.

Докато той се приближаваше към брега, морето се нахвърляше.; още по-яростно, сякаш искаше на всяка цена да спре дебаркирането. Отвред връхлитаха чудовищни вълни, образувани от така нареченото мъртво вълнение, а вятърът, спиран от възвишенията на острова, удвояваше силата си.

Сандокан обаче не отстъпваше – вперил очи на изток, продължаваше неустрашим своя път, като се възползуваше от блясъка на светкавиците, за да се ориентира. Твърде скоро стигна на няколко кабелта от брега.

– Бъди разумен, Сандокан – предупреди го Яниш, който бе застанал до рамото му.

– Не се бой, брате.

– Внимавай с рифовете.

– Ще ги избегна.

– А къде ще намериш убежище?

– Ще видиш.

На два кабелта от тях се очертаваше смъртно брегът, в който морето се блъскаше с неописуема ярост. Сандокан го огледа за няколко секунди и с един силен удар на кърмовия лост изви ляво на борд.

– Внимание! – извика на пиратите, които държаха въжетата.

И тласна платнохода така дръзко напред, че можеха да настръхнат косите и най-безстрашните морски вълци, премина тесния проход между две отвесни скали и влезе в малък, но дълбок залив в който, изглежда, се вливаше река. Ала прибойт в това убежище беше толкова бурен, че платноходът можеше да пострада. По-добре беше да се бори с разяреното открито море, отколкото да се опита да акостира на тези брегове, помитани от вълните.

– Не можем да направим нищо, Сандокан – рече Яниш. – Ако се опитаме да се доближим до брега, ще разбием кораби. са

– Ти си опитен плувец, нали? – запита Сандокан

– Колкото нашите малайци.

– Не се страхуваш от вълните.

– Ни най-малко.

– Тогава все едно, ще акостираме.

– Какво искаш да правиш?

Вместо да отговори, Сандокан викна:

– Параноа!... На кормилото!...

Паякът се спусна към кърмата и хвана руля, който Сандокан му отстъпи.

– Какво трябва да правя?

– Засега да задържиш кораба срещу вятъра – отговори Сандокан. – Внимавай да не го забиеш в пясъците.

– Не се бой, Малайски тигре!

После Сандокан се обърна към моряците:

– Пригответе лодката и я вдигнете на фалшборда. Когато вълната залее борда, ще я спуснете.

Какво смяташе да прави Малайския тигър? Искаше да дебаркира с тази шлюпка – жалка играчка сред огромните вълни? Като чува тази команда, неговите хора се спогледаха разтревожени, но побързаха да се подчинят, без да искат обяснения.

Вдигнаха на ръце лодката и я качиха на парапета на десния борд, след като поставиха вътре, по заповед на Сандокан, две карабини, муниции и хранителни припаси.

Малайския тигър се приближи към Яниш и рече:

– Качвай се в лодката, братко!

– Какво искаш да правиш, Сандокан?

– Да слеза на брега.

– Ще се разбием в скалите.

– Ами!... Качвай се, Яниш!

– Ти си луд!

Вместо да отговори, Сандокан го хвана и го сложи в лодката, после на свой ред скочи в нея.

В същото време в залива нахлуваше чудовищна вълна с ужасно бучене.

– Параноа! – извика Сандокан. – Бъди готов да завиеш на борд!

– Трябва ли да изляза пак в открито море? – запита паякът.

– Иди па север и застани на дрейф. Като се успокои морето, ще се върнеш тук.

– Добре, капитане. А вие?

– Ще слеза на брега...

– Ще заплатите с живота си.

– Млъкни!... Внимавайте, спуснете лодката. Вълната идва.

Огромната вълна със снежнобял пенлив гребен пред двата бряга се разкъса наполовина, нахлу в залива и се хвърли върху платнохода, обвиняйки го с облак пяна.

– Спускай! – изрева Сандокан.

Изоставена на вълната, лодката бе отвлечена заедно с двамата смелчаци в нея. Почти в същия момент платноходът обърна на борд и възползувайки се от обратната вълна, излезе в открито море, изчезвайки зад една скала.

– Да гребем с всички сили, Яниш – викна Сандокан и хвана едно весло. – Въпреки бурята ще слезем в Лабуан.

– Небеса! – възкликна португалецът. – Това е лудост!

– Гребите!...

– А ударът?

– Млъкни! Пази се от вълните!

Лодката се мяташе неудържимо сред гребените на вълните, които я тласкаха към брега – за щастие леко наклонен и без скали. Пое я друга огромна вълна и така измина стотина метра. Издигна се на един гребен, след което пропадна дълбоко надолу и последва силен удар.

Двамата смелчаци почувстваха, че губят дъното под краката си. Килът бе разбит внезапно.

– Сандокан! – извика Яниш, който виждаше, че влиза вода през цепнатините.

– Не пускай!...

Гласът му бе заглушен от нова огромна вълна. Шлюпката отново бе повдигната, залюля се за миг на гребена на вълната, после потъна напред, като докосна дъното, но вълните я изтласкаха по-нататък и я

блъснаха в дънера на едно дърво с такава сила, че двамата пирати изхвъркнаха навън. Сандокан, който бе паднал сред купчина листа и клони, веднага стана и грабна двете карабини и мунициите.

Към брега идваше нова огромна вълна. Като стигна до лодката, започна да я премята, после я отнесе навътре и я потопа.

– По дяволите всички влюбени! – викна Яниш, който се бе изправил целият изранен. – Това е лудост!

– Ама ти още ли си жив? – разсмя се Сандокан.

– Да не си искал да се пребия?

– Никога не бих се утешил, Яниш. Я гледай, платноходът!

– Какво? Още ли не е излязъл в открито море?

В този момент платноходът се плъзгаше като стрела през входа на залива.

– Какви верни другари! – възкликна Сандокан. – Преди да се отдаечат, искат да се уверят, че сме слезли на брега! – Дръпна от кръста си широкия пояс от червена коприна и го развя на вятъра.

Миг след това на палубата на платнохода бе даден изстрел.

– Забелязаха ни – рече Яниш. – Да се надяваме, че ще се спасят.

Корабът вече бе извил на борд и поемаше своя курс на север.

Яниш и Сандокан останаха на плажа, докато платноходът се скри от погледа им, после навлязоха сред гъстата растителност, за да се защитят от дъжда, който се лееше като из ведро.

– Къде отиваме, Сандокан? – запита го Яниш.

– Не зная.

– знаеш ли къде се намираме?

– Все още не мога да разбера. Но предполагам, че не сме; далеч от рекичката.

– За каква рекичка говориш?

– За оная, която послужи за убежище на моя платноход след битката с кръстосвача.

– Близо до това място ли се намира вилата на лорд Джеймс?

– На няколко мили.

– Значи, най-напред трябва да търсим реката?

– Разбира се, Яниш.

– Утре ще обходим брега.

– Утре? – възкликна Сандокан. – Да не смяташ, че мога чакам толкова часове и да стоя тук в бездействие? Не знаеш ти че във вените ми гори огън? Не си ли усетил, че сме стъпили в Лабуан – земята, където живее Мариана?

- Зная, че се намираме на острова на англичаните.
- Тогава трябва да разбереш моето нетърпение.
- Ни най-малко, Сандокан – отвърна спокойно португалецът! – Небеса! Още не мога да се опомня, а ти искаш да тръгнем на път в тази ужасна нощ! Ти си луд, братле мое!
- Времето лети, Яниш. Не си ли спомняш какво каза ефрейторът?...
- Помня много добре, Сандокан.
- Всеки момент лорд Джеймс може да се укрие в крепостта Виктория.
- Сигурно няма да го направи в това ужасно време.
- Не се шегувай, Яниш.
- Нямам никакво желание да се шегувам, Сандокан. Ха да поговорим спокойно! Ти искаш да отидеш във вилата?... какво?
- За да я видя поне – отвърна Сандокан с въздишка.
- И после да извършиш някоя лудост, нали?
- Не.
- Хм!... Знам те на какво си способен. Успокой се, братко мой. Помисли, че ние сме само двама, а във вилата има войници. Да изчакаме да се върнат нашите кораби, после ще действваме.
- Но ако знаеш какво изпитвам, като се намирам на тази земя! г олака се Сандокан с дрезгав глас.
- Представям си, само че не мога да ти позволя да вършиш, глупости, които биха могли да бъдат съдбоносни за теб. Искаш! да отидеш във вилата, за да се увериш, че Мариана е още там?... Добре, ще отидем, но като стихне ураганът. Няма да можем да се ориентираме, нито да намерим реката в тази тъмнина и този дъжд. Ще тръгнем на път утре, когато изгрее слънцето. За сега да потърсим някакво убежище.
- И аз ще трябва да чакам до утре?
- Остават само три часа до съмване.
- Цяла вечност!...
- Нищо не са, Сандокан... Пък и през това време морето може да се успокои, вятърът да стихне и нашите кораби да се върнат тук. Хайде да легнем под тази арекова палма с гигантски листа, които ще ни пазят по-добре и от палатка, и да чакаме да пукне зората.
- Сандокан се колебаеше дали да последва съвета му. Погледна своя верен приятел, надявайки се все още да го склони да тръгнат, после отстъпи и се отпусна до дънера на дървото с дълга въздишка.
- Дъждът продължаваше да плющи силно, в морето ураганът вилнеше все по-страховито. През дърветата двамата пирати виждаха как

вълните се гонеха яростно, нахвърляха се с неудържим порив върху плажа и се разбиваха. При вида на тези вълни, които вместо да намалееят все повече и повече нарастваха, Яниш не можа да се сдържи и запита:

– Какво ли ще стане с нашите платноходи в тази буря?... Вярваш ли, че ще се спасят, Сандокан?... Ами ако претърпят корабокрушение, какво ще стане с нас?

– Нашите хора са смели моряци – отговори Сандокан. – Ще съумеят да се измъкнат от всякакво затруднение.

– Но ако претърпят корабокрушение, какво би могъл да направиш ти без тяхната помощ?

– Какво ще правя ли? Пак ще открадна момичето!

– Много бързаш, Сандокан. Само двама души, макар и да са два тигъра от дивия Момпрацем, не могат да излязат срещу двадесет, тридесет или може би петдесет мускета.

– Ще прибегнем до хитрост.

– Хм!...

– Смяташ ли, че съм способен да се откажа от намерението си?... Не, Яниш!... Няма да се върна в Момпрацем без Мариана.

Яниш не отговори Запаля цигара и се изтегна в тревата, която беше почти суха, защото бе защитена от широките листа на дървото, после притвори очи.

Сандокан обаче стана и се промъкна към плажа. Португалецът, който не спеше, го видя да се върти в края на гората, като ту отиваше на север, ту се спускаше отново на юг. Навярно се мъчеше да се ориентира и да разпознае този бряг, по който бе минавал през време на своя престой на острова.

Когато се върна, започваше вече да се зазорява. Дъждът отскоро бе спрял и вятърът не свиреше вече така силно сред хилядите дървета в гората.

– Разбрах къде се намираме – каза той на Яниш.

– Аха! – отвърна Яниш, готвейки се да стане.

– Рекичката трябва да е на юг и може би не е далеч.

– Искаш да отидем да я потърсим ли?

– Да, Яниш.

– Надявам се, че през деня няма да смееш да се приближиш към вилата.

– Но довечера никой не ще ме спре – заяви Сандокан и добави: – Още дванадесет часа! Какво мъчение!...

– В Гората времето минава бързо, Сандокан – засмя се Яниш.

– Да вървим.

– Готов съм да те следвам.

Метнаха карабините на рамо, напъхаха мунициите в джобовете си и навлязоха в гъстата гора, старасйки се обаче да не се отдалечат много от брега.

– Ще вървим направо, без да следваме дълбоките извивки на брега – обясни Сандокан. – Така пътят ни ще бъде може би; по-труден, но по-кратък.

– Гледай да не се загубим.

– Не се бой, Яниш!

В гората нарядко имаше проходи, но Сандокан, който беше истински горски човек, умееше да лази като змия и да се ориентира! без звезди и без слънце. Взе да се промъква все на юг, все покрай брега, за да търси преди всичко реката, в която се бе скрил при предишната експедиция. ;;;;;;;;;;Стигнаше ли там, лесно щеше да отиде до вилата, защото знаеше, че отстои на не повече от два километра.

Но колкото по на юг отиваха, толкова по-труден ставаше пътят поради опустошението, нанесено от урагана. Повалени от вятъра, дървета препречваха пътя им почти на всяка крачка и двамата пирати бяха принудени да се катерят смело и да правят дълги обиколки. Огромни купища клони бяха задръстили проходите, пък! и лианите се заплитаха в краката им и забавяха хода им. Но те ги режеха с криса и продължаваха напред, като гледаха да не се отдалечат много от брега.

Към обед Сандокан спря и каза на португалца:

– Наближихме.

– Реката или вилата?

– Реката – отговори Сандокан. – Не чуваш ли бълбукането, което отеква под гъстите сводове зеленина?

– Да – потвърди Яниш, след като се заслуша няколко мига. – Но дали това е реката, която търсим?

– Невъзможно е да се лъжа. Минавал съм по тези места.

– Тогава, да продължим напред.

Преминаха бързо последната ивица на гората и след десетина минути се озоваха пред малка река, която се вливаше в красив залив, опасан с огромни дървета.

Случаят ги бе отвел на същото място, където бяха акостирали платноходите от първата експедиция. Още се виждаха гредите, оставени от втория кораб, който, отблъснат от ужасната канонада на кръстосвача. се бе приютил тук, за да поправи тежките си повреди – наоколо се валяха

платна, възета, топовни гуллета, счупени ятагани и секири и какви ли не отломки от корабни съоръжения.

Сандокан хвърли мрачен поглед към тези остатъци, които му напомниха за неговия първи разгром, и въздъхна. Спомни си за ония храбреци, покосени от жестокия огън на кръстосвача.

– Те почиват там долу, на дъното на морето извън залива – каза на Яниш с печален глас. – Нещастни мъртъвци, още неотмъстени!

– Тук ли беше акостирал?

– Да, Яниш, точно тук. Но тогава бях непобедимият Малайски тигър, тогава още няха вериги на сърцето, нито видения пред очите. Сражавах се като обезумял и с дива ярост хвърлих моите хора на абордаж, но ме сразиха. Проклетникът, който ни засипваше с желязо и олово, беше ей там. Като че ли и сега го виждам, както в оная ужасна нощ, когато го нападнах, водейки шепа смелчаци... Беше страшен ден, Яниш, страшна сеч!... Загинаха всички, всички освен мен!

– Съжаляваш ли за това поражение, Сандокан?

– Не зная. Ако не беше ме улучил оня куршум, може би нямаше да познавам златокосото момиче.

Замълча и слезе на плажа, отправил взор към сините води на залива. После спря и протегна ръце, за да посочи на Яниш мястото, където бе станал страшният абордаж.

– Платноходите почиват там долу – рече. – Кой знае още колко мъртъвци лежат в тях!

Седна върху дънера на едно повалено дърво, хвана главата си с две ръце и потъна в дълбоки размисления.

Яниш го остави така, потопен в мисли, и се осмели да навлезе сред скалите, бъркайки с една заострена пръчка в пукнатините, за да види дали ще успее да намери някоя голяма стрида.

След като обикаля около четвърт час, той се върна на плажа с една толкова голяма стрида, че едва можеше да я вдигне. Запали бързо силен огън и я отвори.

– Хайде, братко, остави корабите под водата, а мъртвите в устата на рибите и ела да похапнем от това вкусно месце. И да мислиш, и да премисляш, все едно, няма да извадиш на повърхността нито едните, нито другите.

– Вярно е, Яниш – въздъхна Сандокан. – Онези храбреци няма да оживеят никога.

Закуската беше превъзходна. Гигантската стрида съдържаше толкова крехко и вкусно месо, че добрият португалец, чийто апетит бе

изострен от чистия морски въздух и горските ухания, примря от удоволствие.

След като се наядоха до насита, Яниш се готвеше да се изтегне! под един величествен дурион, който се издигаше на брега на реката, за да изпуши блажено две пури, но Сандокан му посочи гората? и каза:

– Вилата може би е далеч.

– И таз добра! Не знаеш ли точно къде се намира?

– Спомням си смътно, понеже минах по тези места като на сън.

– По дяволите!

– Не се страхувай. Яниш! Ще мога да намеря пътеката, която води до парка.

– Да вървим, щом искаш, но внимавай да не вършиш глупости!

– Ще бъда спокоен, Яниш.

– Още нещо. Надявам се, че ще чакаш нощта, за да влезеш в парка.

– Да, Яниш.

– Обещавах ли ми?

– Давам ти дума.

– Тогава да тръгваме!

Вървяха известно време по десния бряг на реката, след което навлязоха решително в гъстата гора.

В тази част от острова ураганът, види се, бе вилнял страшно. На земята лежаха множество дървета, повалени от вятъра или от гръм, други още висяха, задържани от лианите. Навред бе осеяно с изтръгнати и осукани храсти, купища листа и плодове, счупени клони, сред които пищяха, много ранени маймуни. Въпреки тези препятствия Сандокан не спираше. Продължи похода чак до залез слънце, без да се поколебае за миг кой път да хване.

Свечеряваше се и Сандокан вече се беше отчаял, че ще намери вилата, когато неочаквано се озова пред една широка пътека.

– Какво има? – запита португалецът, като то видя да се спира.

– Близо до вилата сме – обясни Сандокан със сподавен глас. – Тази пътека води към парка.

– Голям късмет, братко! Карай напред, но внимавай, не върши глупости!

Сандокан не го изчака да се доизкаже. Зареди карабината, за да не го изненадат невъоръжен, и се впусна по пътеката с такава бързина, че португалецът едва го догони.

– Мариана! Божествено момиче! Любов моя! – викаше той, тичайки все по-бързо и по-бързо. – Не се страхувай вече, сега съм близо до теб!

В този момент безстрашният пират би повалил цял полк, само, и само да стигне до вилата. Не се страхуваше вече от никого, дори, смъртта не би могла да го накара да отстъпи. Задъхан, обзет от силен огън. Разтревожен да не би да стигне късно и да не намери вече любимото момиче, той гичаше ли. тичаше, забравил всякаква предпазливост. Кършеше клони, разкъсваше лиани и с лъвски усилия прескачаше препятствия изпречили се на пътя му.

Ей. Сандокан. луд полудял! – викаше Яниш. който препускаше като кон подире му. – Чакай малко, спри. дявол да те вземе, или ще пукна!

Към вилата!... Към вилата! – отговаряше непрекъснато Сандокан.

Спря едва пред оградата на парка, повече за да изчака другаря си, отколкото от предпазливост или умора.

– Уф! – изпуктя португалецът, като го настигна. – Да не мислиш, че съм кон. да ме караш да препускам така? Вилата няма да избяга, уверявам те. пък и не знаеш кой може да се крие зад оградата.

Не се боя от англичаните – отвърна Тигъра, изпаднал в дива ярост.

– Зная. но ако ни убият, няма да видиш вече твоята Мариана.

– Не мога да остана тук, трябва да я видя!

– Кротко, брате мой! Послушай ме и все нещо ще видиш. Направи му знак да мълчи и се покатери като котка на оградата, надзърна предпазливо в парка и рече:

– Струва ми се, че няма никакъв пост. Да влезем!

Спусна се от друката страна, Сандокан направи същото и двамата навлязоха безшумно в парка. Движеха се предпазливо, криейки се зад храстите и цветните лехи. вперили очи във вилата, която се мяркаше в тъмнината. Като наближиха на разстояние един хвърлей. Сандокан внезапно спря и насочи карабината.

– Стой, Яниш – изшептя той. к Какво видя?

– Пред вилата има хора.

– Да не е лордът с Мариана?

Сандокан. чието сърце биеше лудо. се надигна бавно, взирайки се напрегнато в тези човешки фигури.

– Проклятие! – скръдна със зъби пиратът. – Това са войници!

– Ой. ой, работата се заплита! – измърмори португалецът. – Какво ще правим?

– Щом има войници, значи Мариана е още във вилата.

– И на мен така ми се струва.

– Да ги нападнем!

– Ти си луд!... Искаш да те застрелят ли? Ние сме само двама. а те

са може би десет, двадесет или тридесет души.

– Но аз трябва да я видя! – настоя Сандокан, гледайки португалеца като обезумял.

– Успокой се, братко – рече Яниш, като го хвана здраво за ръката, за да не извърши някоя лудост. – Успокой се и може би, ще я видиш.

– По какъв начин?

– Ще изчакаме да пане късна нощ.

– После?

– Имам някакъв план Легни тук до мен, обуздай поривите на сърцето си и няма да съжаляваш.

– А войниците?

– Небеса! Надявам се, че ще отидат да спят.

– Имаш право, Яниш, ще чакам!

Залегнаха зад един гъсталак, но така, че да не изгубват от очи войниците, и зачакаха удобен момент да действуват.

Минаха два, три, четири часа, които се сториха на Сандокан четири века, най-сетне войниците се прибраха във вилата, затваряйки шумно вратата.

Тигъра понечи да се втурне напред, но португалецът, веднага го хвана, замъкна го под гъстата сянка на едно огромно дърво и като скръсти ръце, погледна го право в очите и рече:

– Каж ми, Сандокан, какво се надяваш да направиш тази нощ?

– Да я видя!

– И смяташ, че това ще бъде лесно?... Преди всичко, измисли ли по какъв начин ще можеш да я видиш?

– Не, но...

– Твоето момиче знае ли, че ти си тук?

– Не е възможно.

– Значи, ще трябва да я повикаш.

– Да. – Тогава войниците ще излязат, защото не може да се предполага, че са глухи, и ще почнат да стрелят по нас.

Сандокан не възрази.

– Както виждаш, мой клети приятелю, тази нощ не ще може да направиш нищо.

–т Мога да се покача до прозорците й.

– А не видя ли оня войник, скрит на ъгъла на портала?

– Войник?

– Да, Сандокан. Гледай как проблясва дулото на пушката му.

– Е, какво ме съветваш да правя?... Говори, изгарям от нетърпение!

- Знаеш ли в коя част на парка ходи момичето?
- Всеки ден сяда да бродира в китайската беседка.
- Отлично. Къде се намира?
- Тук наблизно.
- Заведи ме.
- Какво смяташ да правиш, Яниш?

– Трябва да я предупредиш, че сме тук. Макар и да му беше ужасно трудно да се отдалечи от това място, Малайския тигър пое по една странична алея и отведе Яниш до беседката.

Това беше малка кокетна постройка с ажурни стени, боядисани в ярки цветове, и върха с позлатен купол, осеян с ярки рисунки. Наоколо имаше портокалова горичка и пишци китайски розови храсти, които издаваха силен аромат.

Яниш и Сандокан – заредиха карабините си, понеже не бяха сигурни дали беседката е празна, и влязоха вътре. Нямаше никой.

Яниш драсна клечка кибрит и видя върху една разкошно изработена масичка кошничка, в която имаше дантели и конци, до нея бе поставена инкрустирана със седеф лютня.

– Това нейни неща ли са?

– Да – отговори Сандокан с безкрайно разнежен глас. – Тук е любимото ѝ място, тук тя идва да диша ароматния дъх на розите и да пее сладките канцони на своята родна страна, тук тя ми се закле във вечна любов.

Яниш откъсна едно листче от някакво тефтерче, извади от джоба си парче молив и докато Сандокан му светеше с друга кибритена клечка, написа следните думи:

„Слязохме на брега вчера по време на урагана. Утре вечер към полунощ ще бъдем под вашите прозорци. Набавете въже, за да помогнете изкачването на Сандокан.

Яниш ди Го мера.“

– Надявам се, че моето име не ѝ е неизвестно.

– О, не, тя знае, че ти си най-добрият ми приятел – отвърна Сандокан.

Двамата пирати се погледнаха в лицето при блясъка на една светкавица – единият беше спокоен, другият – крайно развълнуван.

– Да вървим, Сандокан – каза Яниш.

– Следвам те – отговори Малайския тигър със сподавена въздишка.

Пет минути след това прескочиха оградата на парка и се скриха в тъмния лес.

Нощта беше бурна, ураганът още не бе стихнал. В гората вятърът виеше и реवेशе като от сто гърла, кършеше клони, вдигаше вихрушки от листа, превиваше младите дървета и разтърсваше многолетните. От време на време ослепителни светкавици прорязваха гъстия мрак, гръмове подпалваха и поваляха горските върхари.

Беше наистина ужасна нощ и тъкмо затова бе подходяща да се предприеме внезапно нападение на вилата. За нещастие обаче хората от корабите не бяха тук, за да подпомогнат Сандокан в дръзкото начинание.

Колкото и да вилнееше ураганът, двамата пирати не спираха. Водени от блясъка на светкавиците, те се мъчеха да стигнат до реката, за да видят дали някой от техните кораби е успял да се приюти в малкия залив. Без да се боят от поройния дъжд, като само се пазеха да не ги премаже някой откършен от вятъра клон, те продължиха да вървят и след два часа най-неочаквано се озоваха при устието на реката, докато, за да отидат до вилата, им трябваше двойно повече време.

– Гледай ти, в тъмнината се ориентирахме по-добре, отколкото посред бял ден – учуди се Яниш. – Това е истински късмет в такава нощ!

Сандокан слезе на пясъка и като изчака една светкавица, хвърли бърз поглед към водите на залива.

– Няма нищо – промърмори глухо. – Дали не се е случило някакво нещастие с корабите ми?

– Аз пък мисля, че още не са напуснали убежищата си – каза Яниш. – Видели са, че ще се разрази нов ураган, и като разумни хора, не са се помръднали. Знаеш, че не е лесно да се акостира тук, когато беснеят вълни и ветрища.

– Изпитвам смъртно безпокойство, Яниш.

– От какво се страхуваш?

– Да не са претърпели корабокрушение.

– Ами! Нашите кораби са здрави. Ще ги видим да пристигат след някой и друг ден. Нали им каза да се срещнем в този малък залив?

– Да, Яниш.

– Ще дойдат! Да потърсим някакво убежище, Сандокан. Вали като из ведро и този ураган няма да стихне скоро.

– Къде да отидем? Тук някъде трябва да е колибата, в която се бе настанил Джиро-Батол, когато беше на този остров, но се съмнявам, че ще мога да я намеря.

– Да се скрием в онази бананова туфа. Гигантските ѝ листа ще ни позапазят от дъжда.

– По-добре да си направим заслон, Яниш.

– Виж, не бях се сетил за това... Ще го имаме след няколко минути.

Със своите крисове успяха да отрежат няколко стъбла от бамбуковата тръстика, която растеше по бреговете на реката, и ги забиха под едно величествено помбо, чиято гъста шума бе достатъчна, за да ги защити от дъжда. Кръстосаха ги така, че да се получи нещо като скеле на шатра, което покриха с огромни бананови листа. Наистина, както бе казал Яниш, само след няколко минути заслонът бе готов. Скриха се вътре, като откъснаха кичур банани, и след оскъдната вечеря се помъчиха да заспят.

А навън ураганът се засили още повече, светкавиците и гръмотевиците зачестиха. В тази отвратителна нощ Яниш и Сандокан бяха принудени много пъти да закрепят колибката и отново да я покриват с клони и бананови листа, за да се запазят от поройния дъжд, който не спираше. Призори обаче времето се проясни и до десет часа двамата пирати поспаха спокойно.

– Да отидем да потърсим нещо за закуска – предложи Яниш, когато се събуди. – Надявам се да намеря пак някоя огромна стрида.

Промъкнаха се до залива, следвайки южния бряг, и като поровиха из скалите, успяха да наберат цели дузини невероятно едри стриди, както и няколко рака. Към този богат улов Яниш добави банани и плодове от помбо, едри и сочни като портокали. След обилната закуска тръгнаха на север по брега, с надеждата да открият някой от своите кораби, но не се виждаха никакви платна в морето.

– Бурята не им е позволила да слезат пак на юг – каза Яниш. – От обед непрекъснато духаше вятър.

– И все пак много се безпокоя за съдбата им, приятелю – отвърна Сандокан. – Закъснението им поражда у мен сериозни опасения.

– Ами!... Нашите хора са много опитни моряци.

През по-голямата част от деня двамата се въртяха все по тези брегове, но към залез пак навлязоха в горите, за да се приближат към вилата на лорд Джеймс Гайлонк.

– Вярваш ли, че Мариана е намерила писъмцето ни?

– Сигурен съм – отговори Тигъра.

– Тогава ще дойде на срещата.

– Стига да е свободна.

– Какво искаш да кажеш, Сандокан?

- Боя се, че лорд Джеймс я държи под строг надзор.
- По дяволите!...
- Но ние все пак ще отидем на срещата, Яниш, сърцето ми подсказва, че ще я видя.
- Само ако не вършиш лудории. Паркът и вилата навярно са пълни с войници.
- Сигурен съм в това.
- Трябва да се пазим да не ни изненадат.
- Ще действавам спокойно.
- Обещавах ли ми?
- Да.
- Тогава да вървим.

Придвижваха се бавно, кат о се озъртаха и се послушваха, прибягвайки предпазливо от храст до храст, от туфа до туфа, за да не попаднат на засада. Едва към седем часа вечерта приближиха парка. Оставаха още няколко минути дневна светлина, които им бяха достатъчни, за да разузният вилата.

След като се увериха, че из туфите наоколо не се крие никакъв часовой, отидоха до оградата и се покатериха, помагайки си един на друг. Спуснаха се от другата страна и се завряха в цветните лехи, които в по-голямата си част бяха опустошени от урагана. Сгушиха се сред високите китайски божури. От това място можеха удобно да наблюдават какво става в парка и във вилата, тъй като пред тях имаше само редки дървета.

- На един прозорец на вилата виждам офицер – каза Сандокан.
- А аз един часовой на тъгля на портала – обясни Яниш. – Ако остане там и след като падне мрак, ще видим голям зор.
- Ще го очистим – отговори Сандокан решително.
- По-добре да го нападнем ненадейно и да му запушим устата. Имаш ли някаква връв?
- Само пояса си на кръста.
- Отлично и... ама че хитреци!
- Какво има. Яниш?
- Не забеляза ли, че са сложили решетки на всички прозорци?!
- Проклет да бъде Аллах! – промълви през зъби Сандокан.
- Навярно лорд Джеймс добре познава дързостта на Малайския тигър, брате мой. Дявол да го вземе, какви предохранителни мерки!
- Това значи, че Мариана е под наблюдение.
- Разбира се, Сандокан.
- И няма да може да дойде на моята среща.

- Възможно е.
- Но аз все пак ще я видя, Яниш.
- Като се покатериш на прозореца. Ти го предвиждаше, затова й писахме да намери въже.
- Ами ако войниците ни изненадат?
- Ще се бием.
- Само двама?
- Нали знаеш, че се страхуват от нас.
- Не огричам.
- И че ние двамата можем да се бием за десет души.
- Да. ако куршумите не се сипят като дъжд.
- Ей!... Гледай, Сандокан.
- Какво виждаш?
- Един отряд войници излиза от вилата – отговори португалецът който се бе качил върху големия корен на едно близко помбо, за да наблюдава по-добре.
- Къде отиват?
- Излизат от парка.
- Да не отиват да завардят околността?
- От това се боя.
- По-добре за нас.
- Да. може би. А сега да чакаме полунощ. Португалецът запали предпазливо една пура и се изтегна да пуши спокойно до Сандокан, сякаш се намираще на палубата на платнохода.

Сандокан обаче изгаряше от нетърпение и не можеше да седи кротко ни го миг. Непрекъснато ставаше и се взираше в мрака, за да види какво правят във вилата на лорда или да открие девойката. Страхуваше се да не му готвят клопка около това жилище. Ами ако писъмцето е било намерено от някого и предадено на лорд Джеймс вместо на Мариана? Не можеше да се съдържа повече и току разпитваше Яниш, който продължаваше да си пуши, без да му отговаря.

Най-сетне настъпи полунощ. Сандокан скочи изведнъж, готов да се спусне към вилата дори ако трябва да се натъкне направо на войниците. Но Яниш, който бе станал, го хвана за ръката и го задържа с думите:

- Кротко, брате! Нали ми обеща да бъдеш разумен.
- Не ме е страх от никого, решен съм на всичко – отвърна Сандокан.
- Но трябва да пазиш кожата си, приятелю! Забравяш, че на портала има пост.

- Да отидем да го убием.
- Стига да не вдигне тревога.
- Ще го удушим.

Измъкнаха се от божурите и залазиха сред лехите, криейки се зад китайските розови храсти, които тук растяха нагъсто.

Бяха стигнали на около сто крачки от вилата, когато Яниш спря Сандокан.

- Виждаш ли този войник?
- Да.
- Струва ми се, че спи подпрян на пушката си.
- Толкова по-добре, Яниш. Хайде, бъди готов!
- Приготвил съм кърпичката си, за да му запуша устата.
- А аз държа криса – а викне, а го убих!

Двамата се пхнаха в една гъста леха и лазейки като змии, стигнаха на няколко стъпки от войника.

Клетият момък се бе облегал на стената на портала и дремеше с пушка в ръце.

- Готов ли си, Яниш? – запита Сандокан едва чуто.
- Напред!

Сандокан се хвърли като тигър върху младия войник, стисна го за гърлото и със силен тласък го повали на земята.

Яниш също се бе хвърлил отгоре му. Запуши ловко устата на пленения, завърза ръцете и краката му и му изсъска заплашително:

– Внимавай!... Само да мръднеш, ще забия криса в сърцето ти! – После се обърна към Сандокан: – А сега, при твоето момиче! Знаеш ли кои са нейните прозорци?

– О, да! – възкликна пиратът, който вече бе устремил поглед нагоре. – Ето ги там, над оная пергола². Ах, Мариана!

– Имай търпение, брате мой! Ще я видиш, само да не отиде всичко по дяволите.

- Сложили са решетки и на нейните прозорци.
- Няма значение! Хайде!

Яниш грабна шепа камъчета и хвърли едно по стъклата. Затаили дъх, двамата пирати чакаха с вълнение. Никакъв отговор. Яниш хвърли второ камъче, после трето, четвърто.

Прозорците се разтвориха изведнъж и на синята светлина на луната Сандокан зърна една бяла фигура, която веднага позна.

2. Пергола – навес от пълзящи растения – Б. пр.

– Мариана! – промълви той, протягайки ръце към момичето, което се бе надвесило през решетката.

Този необикновено енергичен и силен мъж се олюля, сякаш го бе улучил куршум в гърдите, и остана зашеметен, блед, треперещ, с широко отворени очи.

От гърдите на младата леди се изтръгна лек вик – тя също-бе познала пирата.

– Кураж, Сандокан! – побутна го Яниш, като поздрави учтиво девойката. – Качвай се на прозореца, но побързай, че тук духа лош вятър за нас.

Сандокан се спусна към вилата, покатери се по перголата и се хвана за решетката на прозореца.

– Ти, ти!... – възкликна девойката, обезумяла от радост. – Боже мой!

– Мариана, мое любимо момиче – промълви той със задавен глас, покривайки ръцете ѝ с целувки. – Най-послед да те видя пак! Ти си моя, нали, моя, още моя!

– Да, твоя, Сандокан, завинаги – отговори прелестната леди. – Безмерна радост е за мен да те видя, любов моя, след като те оплаках като мъртъв.

– Мислила си, че съм мъртъв?

– Да, Сандокан. и страдах, безкрайно страдах.

– Не. мила Мариана, Малайския тигър няма да умре така лесно. Премагнах през огъня на твоите съотечественици, без да ме ранят, прекосих морето, призовах хората си и се върнах тук начело на сто тигъра, готови на всичко, за да те спасят.

– Сандокан! Сандокан!

– Сега слушай, Мариана. Тук ли е лордът?

– Да, и ме държи затворена, страхувайки се от твоето появяване.

– Видях, че има войници.

– Да, в стаите на долния етаж денонощно бди силна охрана. Обградена съм отворед, затворена между щикове и решетки, не мога да направя крачка навън. Мой храбри приятелю, страхувам се, че никога няма да стана твоя съпруга, че никога няма да бъде щастлива, защото чичо ми, който сега ме ненавижда, няма да се съгласи да се сроди с Малайския тигър и ще се опита да ни раздели, като ме изпрати далеч, далеч зад океана.

Две сълзи, две перли, капнаха от очите ѝ.

– Ти плачеш? – възкликна Сандокан покрусен. – Любов моя, не

плачи, защото ще полудея и ще извърша някакво безумство! Чуй ме, Мариана! Моите хора не са далеч, днес са малцина, но утре или в другиден ще бъдат много, а ти знаеш какви са те. Колкото и лордът да барикадира вилата, пак ще влезем, дори ако трябва да я подпалим или да сринем стените ѝ. Аз съм Малайския, тигър и заради теб съм способен да подложам на огън и сеч не само вилата на чичо ти, а цял Лабуан! Искаш ли да те открадна тази нощ? Сега сме само двама, но ако искаш, ще счупим решетките, зад които те държат затворена, дори ако трябва да заплатим с живото си твоята свобода. Говори, говори, Мариана, защото любовта ми към теб ме подлудява и ми вдъхва такава сила, че бих се хвърлил да превзема сам тази вила!

– Не! Не! – възкликна тя. – Не, мой храбрецо! Какво ще стане с мен, ако загинаш? Мислиш ли, че мога да живея без теб? Вярвам, че ще ме спасиш, но когато пристигнат твоите хора, когато бъдеш толкова силен и могъщ, че да смажеш тия, които ме държат пленница.

В този миг под перголата се чу леко изсвирване. Мариана трепна.

– Това е Яниш, който е изгубил търпение.

– Може би е забелязал някаква опасност, Сандокан. Може би в нощните сенки се крие някаква заплаха за теб, мой смели приятелю. Велики боже, дойде часът на раздялата!

– Мариана!

– Ако не се видим никога вече...

– Не говори така, любов моя! Където и да те отведат, аз ще те намеря.

– Но през това време...

– Става въпрос само за няколко часа, моя любима. Може би още утре моите хора ще пристигнат и ще срутят тези стени.

Чу се второ изсвирване на португалец.

– Тръгвай, благородни приятелю – каза Мариана. – Може би те застрашава голяма опасност.

– Не се страхувам от нищо!

– Тръгвай, Сандокан, моля те, тръгвай, преди да са те изненадали!

– Не мога да се реша да те оставя. Ах, защо не доведох моите хора дотук? Щях да нападна внезапно тази къща и да те открадна.

– Бягай, Сандокан! Чух стъпки в коридора.

– Мариана!

В този момент в стаята проехтя свиреп рев.

– Мизернико! – изгърмя нечий глас.

Лордът – защото беше именно той – хвана Мариана за раменете и

се помъчи да я откъсне от решетката. Чу се да отключват вратите на приземния етаж.

– Бягай! – извика Яниш.

– Бягай, Сандокан! – повтори Мариана.

Всеки друг, но не и малаец, би натрошил краката си при такъв скок. Това, разбира се, не се случи на Сандокан, който беше не само як като стомана, но и пъргав като маймуна. Едва докоснал земята, вече беше на крака, с криса в ръка, готов да се отбранява.

За щастие португалецът беше там. Скочи към него и като го хвана за раменете, блъсна го рязко към група дървета:

– Бягай, нещастнико! Искаш да те застрелят ли?

– Остави ме, Яниш – отвърна пиратът, изпаднал в бяс. – Да нападнам вилата!

На един прозорец се появиха трима-четирима войника и се прицелиха с пушките си в тях.

– Спасявай се, Сандокан – чу се гласът на Мариана. Пиратът направи десетметров скок, поздравен от пушечен залп, и един куршум прониза тюрбана му. Той се обърна, ревейки като звяр, и изпразни карабината си в прозореца – така успя да строши стъклата и да улучи в челото един войник.

– Ела! – извика Яниш и го повлече към оградата. – Ела, неразумнико до вироглав!

Вратата на вилата се отвори и навън се втурнаха десет войника, следвани от още толкова туземци, снабдени с факли.

Португалецът стреля през листака и повали сержанта, който водеше малкия отряд.

– Плюй си на петите, братко! – викна Яниш, докато войниците се суетяха около началника си.

– Не мога да я оставя сама – отвърна Сандокан, почти обезумял от страст.

– Тя ти каза да бягаш. Тръгвай или ще те взема на ръце! На тридесет крачки от тях се появиха двама войници, зад които идваше многоброен отряд.

Двамата пирати не се колебаха повече. Втурнаха се през гъсталациите и цветните лехи, сподирени от няколко пушечни изстрела, пуснати наслуки.

– Карай направо! – викна португалецът, зареждайки тичешком карабината си. – Утре ще върнем на тези господа куршумите, които изстреляха подире ни.

– Страхувам се, че провалих всичко, Яниш – каза печално пиратът.

– Защо, приятелю мой?

– Сега вече знаят, че съм тук, и няма да се оставят да ги изненадаме.

– Така е, но ако са дошли корабите, ще можем да хвърлим в атака стотина тигри. Кой ще устои на такъв шурм?

– Страхувам се от лорда. Този човек е способен да убие племенницата си, но не и да я остави да падне в моите ръце.

– Дявол да го вземе! – плесна се гневно по челото Яниш. – Не се сетих за това! – Понечи да спре, за да си поеме дъх и да намери някакво решение, но изведнъж видя червеникави петна в мрака. – Англичаните! Открили са следите ни и ни търсят из парка. Бягай да бягаме, Сандокан!

Но колкото повече се отдалечаваха, толкова по-трудно се провираха между дърветата, израсли тук нагъсто – едни прави и гладки, други клонести и извити. Дватама пирати обаче се ориентираха бързо и бяха сигурни, че скоро ще стигнат до оградата.

Наистина, като прекосиха гористата част на парка, попаднаха на засадени площи. Минаха край китайската беседка, без да се спират, тъй като се бяха върнали назад, за да не се загубят сред гигантските растения, скриха се пак в цветните лехи и бягайки през цветята, най-сетне се добраха до оградата, без да бъдат забелязани от войниците, които вече претърсваха целия парк.

– По-полека, Сандокан – каза Яниш, като задържа другаря си, който се канеше да скочи на оградата. – Изстрелите може да са призовали войниците, които видяхме да излизат привечер.

– Дали са навлезли вече в парка? – Сандокан наостри уши, но долови само шумоленето на листата. – Видя ли някого?

– Чух да се чупи клон зад оградата.

– Може да е било някое животно.

– А може да са били и войниците. Искаш ли да ти кажа още нещо – стори ми се, че говорят хора. Залагам диаманта на криса си, че зад оградата има скрити англичани. Забрави ли, че навън от парка излезе цял отряд?

– Да, Яниш, но ние не можем да останем в парка.

– Какво смяташ да правиш?

– Да проверя дали пътят е свободен.

Сандокан, станал вече по-предпазлив, се надигна безшумно, огледа бързо всичко наоколо и се покатери като котка по оградата.

Едва стигнал на върха, чу от другата страна сподавени гласове.

– Яниш не се е излъгал – измърмори тихо.

Наведе се напред и погледна под дърветата, които растяха от другата страна на оградата. Макар че тъмнината бе дълбока, съзря човешки силуети, скупчени до дънера на едно огромно дърво. Побърза да слезе и отиде при Яниш, който не се беше помръднал.

– Ти излезе прав. Зад оградата има засада.

– Много ли са?

– Сториха ми се половин дузина.

– Гръм и мълния!

– Какво да правим, Яниш?

– Да се отдалечим веднага и да търсим другаде изход.

– Страхувам се, че е много късно вече. Горката Мариана!... Сигурно смята, че вече сме заловени и дори убити.

– Да не мислим за момичето сега. Ние сме по-заstrasени.

– Да се махаме оттук.

– Мълчи, Сандокан Чувам да се говори зад оградата. Наистина, вятърът, който духаше откъм гората, донесе до ушите им два гласа – единият дрезгав, другият ясен и заповеднически.

„Уверявам те – казваше властният глас, – че пиратите са влезли в парка, за да се опитат да нападнат внезапно вилата.“

„Не ми се вярва, сержант Бел“ – отговори другият.

„Да не мислиш, глупако, че другарите ни са стреляли за удоволствие? Ти нямаш мозък, Уилис!“

„Тогава не ще могат да ни избягат.“

„Надявам се. Ние сме тридесет и шест души, можем да заградим цялата ограда и да се съберем при първия сигнал... Хайде бързо, в разгънат строй и си отваряйте очите. Може би имаме работа с Малайския тигър.“

След тези думи се чу пукот от счупени клони и шумолене на листа, после всичко затихна.

– Тези шмекери са увеличили броя си – каза шепнешком Яниш, като се наведе към Сандокан. – Ще ни обкръжат, братко, и ако не действваме крайно предпазливо, ще паднем в мрежата.

– Мълчи! Чувам, че още говорят. Тогава властният глас продължи:

„Боб, ти ще останеш тук, аз отивам да се притая зад онова камфорово дърво. Дръж пушката заредена и оградата под око!“

„Не се бойте, сержанте – отговори оня, който бе наречен Боб. – Ама смятате ли, че си имаме работа точно с Малайския тигър?“

„Този смел пират се е влюбил лудо в племенницата на лорд

Гайлонк, определена за баронета Розентал. И можеш да си представиш дали този мъж ще седи мирно. Повече от сигурен съм, че тази нощ се е опитал да я открадне въпреки нашата охрана.“

„А как е дебаркирал, без да бъде забелязан от нашите кръстосвачи?“

„Възползувал се е от урагана. Дори казват, че са били забелязани пиратски кораби в морето пред нашия остров.“

„Каква дързост!...“

„Охо... какво има да видим още! Малайския тигър ще ни отвори работа, казвам ти го, Боб. Това е най-смелият човек, който съм виждал.“

„Но този път няма да ни избяга. Ако е в парка, няма да излезе така лесно.“

„Стига, на мястото си, Боб! Три карабини на всеки сто метра са достатъчни да спрат Малайския тигър и неговите пирати. Не забравяй, че ще спечелим хиляда лири стерлинги, ако успеем да го убием.“

– Голяма сума, честно слово! – възкликна Яниш усмихнат.

– Лорд Джеймс те оценява високо, брате мой!

– Има да чакат да ги спечелят – отвърна Сандокан. Надигна се и погледна към парка.

Видя да се мяркат светли точки далеч между цветните лехи. Войниците от вилата бяха загубили следите на бегълците и търсеха наслуки, вероятно очаквайки зората, за да направят истинска хайка.

– Засега няма нищо опасно от тази страна – рече.

– Искаш ли да потърсим да избягаме от някоя друга страна?

– предложи Яниш. – Паркът е обширен и може да не е завардена цялата ограда.

– Не, приятелю. Ако ни забележат, ще хукнат да ни преследват четирийсет войника и няма да можем да избягаме така лесно от изстрелите им. Засега е по-разумно да се скрием някъде из парка.

– Но къде?

– Ела с мен, Яниш, и ще видиш. Ти ми каза да не върша глупости и аз искам да ти покажа, че мога да бъда разумен. Ако ме убият, моето момиче няма да преживее смъртта ми, така че не бива да правим отчаяна крачка.

– Но ако ни открият войниците?

– Не вярвам. Пък и ние няма да останем дълго тук. Утре вечер ще офейкаме на всяка цена. Ела, Яниш, ще те заведа на сигурно място.

Двамата пирати се надигнаха, сложиха карабините под мишница и се отдалечиха от оградата, криейки се между лехите.

Като прекосиха една част от парка, Сандокан отведе другаря си до малка постройка, само на един етаж, която служеше за оранжерия и се намираше на петстотин крачки от вилата на лорд Гайлонк.

Отвори вратата и влезе пипнешком навътре.

– Къде отиваме? – запита Яниш.

– Запали малко прахан – отговори Сандокан.

– Няма ли да забележат светлината отвън?

– Няма такава опасност. Тази постройка е оградена от гъста растителност.

Яниш се подчини.

Оранжерията бе пълна с огромни вази с цъфнали цветя, които издаваха силен аромат, а наоколо бе задръстено с бамбукови столове и маси.

– Тук ли ще се крием? – попита Яниш. – Хм! Това място не ми се струва чак толкова сигурно. Войниците няма да пропуснат да го претърсят, особено сега, с миража за хилядата лири стерлинги, обещани от лорд Джеймс за твоето залавяне.

– Не казвам, че няма да дойдат.

– Тогава ще ни хванат. – Кротко, приятелю!

– Какво искаш да кажеш?

– Че няма да се сетят да ни търсят вътре в печката. Яниш не можа да се сдържи и избухна в смях.

– В онази печка ли?

– Да, ще се скрием в нея.

– Ще станем черни като африканци, братле! Този паметник сигурно е пълен със сажди.

– После ще се измием, Яниш.

– Но... Сандокан!

– Ако не искаш да дойдеш, оправяй се сам с англичаните. Нямаме избор, Яниш – или трябва да влезем в печката, или да се оставим да ни хванат.

– Не може да има колебание в избора – отвърна Яниш със смях. – Да отидем да видим жилището си, дали е удобно поне.

– Отвори желязната вратичка, запали ново парче прахан и се пъкна смело в огромната печка, но се разкыха здравата. Сандокан го последва без колебание.

Вътре имаше достатъчно място, но и пепел и сажди в изобилие. Пещта беше толкова висока, че двамата пирати спокойно можеха да стоят прави. Португалецът, който приемаше всичко весело, се разсмя гръмка, въпреки опасното положение.

– Кой може да допусне, че страшният Малайски тигър ще дойде да се скрие тук? Гръм и мълния! Сигурен съм, че ще се отървем леко.

– Не говори така високо, приятелю – смърта го Сандокан.

– Ще ни чуят.

– Ами! Сигурно са още далеч.

– Не толкова, колкото си мислиш. Преди да влезем в оранжерията, видях двама души да претърсват цветните лехи на стотина крачки от нас.

– Та ще дойдат да търсят и тук ли?

– Сигурен съм.

– По дяволите!... Ами ако надзърнат и в печката?

– Няма да се оставим да ни хванат така лесно, Яниш. Имаме си оръжие, значи можем да издържим една обсада.

– И нито един сухар, Сандокан. Надявам се, че няма да почнеш да ядеш сажди. Пък и стените на нашата крепост не ми се струват много здрави. Само да ги бутне някой с рамо, и Ще рухнат.

– Преди да сринат стените, ние ще се хвърлим в атака – заяви Сандокан, който както винаги разчиташе безкрайно много на смелостта и силата си.

– Но ще трябва да потърсим храна.

– Ще намерим, Яниш. Видях бананови и портокалови дървета край оранжерията, ще отидем да ги оберем.

– Кога?

– Мълчи!... Чувам гласове.

– Не ме карай да треперя!

– Пригответи карабината и не се бой! Слушай!

Отвън се чуваше говор на хора, които приближаваха. Шумоляха листа и камъчетата по алеята, която водеше до оранжерията, скърцаха под краката на войниците.

Сандокан му каза да изгаси праханта и да не мърда, после отвори железната вратичка и погледна навън. Оранжерията беше още тъмна, но през стъклата видя да пламтят няколко факли сред банановите туфи, които растяха покрай алеята. Като се взря, различи петима-шестима войника, водени от двама негри. „Да не се канят да претърсват оранжерията?“ – запита се той малко обезпокоен. Затвори предпазливо вратичката и отиде до Яниш в момента, когато сноп светлина освети вътрешността на малката сграда.

– Идват – каза на другаря си, който вече почти не смееше да диша.

– Да бъдем готови за всичко, дори и да се хвърлим върху тези

нахалници. Карабината ти заредена ли е?

– Пръста ми е на спусъка.

– Отлично, извади и криса!

В същия миг войниците нахлуха в оранжерията и я осветиха цялата. Скрит зад вратичката, Сандокан ги видя да местят вази и столове, претърсвайки внимателно всеки ъгъл. Въпреки големия си кураж, усети, че се разтрепери. Щом претърсваха така внимателно, невъзможно беше да пропуснат да прегледат и тази грамадна печка. Значи, всеки момент трябваше да се очаква нежеланото им посещение.

Сандокан побърза да отиде при Яниш, който се бе свил в дъното, заровен в пепел и сажди.

– Не мърдай! – пошепна му Сандокан. – Може да не ни открият.

– Мълчи и слушай – срыза го Яниш. Навън един глас казваше:

– Да не би да е хвъркнал този проклет пират?

– Или да е потънал вдън земя? – каза друг войник.

– О, този човек е способен на всичко, приятели мои – обади се трети. – Казвам ви, че този разбойник не е човек като нас, ами син на Велзевула.

– И аз мисля същото – поде първият глас доста разтреперан, което показваше, че собственикът му е набрал порядъчна доза страх.

– Виждал съм го само веднъж, този стражник, и това ми стига. Не е човек, а истински тигър, ви казвам! Имаше куража да се спусне срещу петдесет души, без да го засегне нито един куршум.

– Ти ме плашиш, Боб – каза друг войник.

– Че кой няма да се изплаши? – поде она, когото наричаха Боб. – Аз мисля, че дори лорд Гайлонк няма да има здрави гащи да излезе срещу това адско изчадие.

– Каквото и да бъде, ще гледаме да го заловим ние, невъзможно е вече да ни избяга. Целият парк е опасан и ако иска да прескочи оградата, ще си остави костите. Залагам заплатата си за два месеца, че ще го пипнем.

– Духовете не можеш да ги пипнеш.

– Ти си луд, Боб, да го смяташ за адско изчадие. Че нали матросите от кръстосвача, дето разби корабите му при устието на реката, го бяха улучили с куршум в гърдите? Лорд Гайлонк, който за нещастие лекувал раната му, потвърди, че Тигъра е човек, като нас и че от тялото му теча-ла кръв като нашата. Ти допускаш! ли духовете да имат кръв?

– Не.,

– Значи този пират не е нищо друго освен хитрец, много смел,

много силен, но си остава непрокопсаник, достоен за бесилото.

– Мръсник – изсъска Сандокан. – Да не бях тук вътре, щях да ти покажа кой съм аз!

– Хайде да го потърсим – поде първият глас, – иначе ще загубим хилядата лири стерлинги, обещани от лорд Джеймс Гай-, лонк.

– Тук го няма. Да отидем да го търсим другаде!

– По-полека, Боб! Виждам там една печка, огромна като паметник, която може да послужи за убежище не на един, ами на няколко души. Насочете карабините и да отидем да проверим.

– Подиграваш ли се с нас, друже? – възкликна един войник. – Кой смяташ, че може да се скрие вътре? Че там не могат побра дори пигмеи от Конго.

– Да отидем да проверим печката, ви казвам. Сандокан и Яниш се завряха още по-навътре и залегнаха пепелта и саждите, за да избегнат любопитните погледи.

Миг след това желязната вратичка се отвори и вътре падна сноп светлина, който обаче не можа да освети цялата печка.

Един войник си пъхна главата, но веднага я отдръпна и се разкиха звучно. Шепа сажди, хвърлена в лицето му от Сандокан, го бяха направили по черен от коминочистач и почти го бяха ослепили.

– Кой дявол ме накара да си пъхам носа в този склад за сажди! – ядоса се англичанинът.

– Ама че смешна работа – подметна друг войник. – Губим тук ценно време без всякакъв резултат. Докато Малайския тигър сигурно се намира в парка и сега може би се мъчи да прескочи оградата.

– Бързо да се махаме оттук – казаха всички. – Ясно е, че тук няма да спечелим обещаните от лорда хиляда лири стерлинги.

Войниците се втурнаха обратно назад, затваряйки с трясък вратата на оранжерията. Няколко мига се чуваха стъпките и гласовете им, после всичко утихна.

Като не чу повече нищо, португалецът си отдъхна:

– Да ги вземат мътните!... За няколко минути като че ли изживях сто години. Рекох си, че няма да отървем кожата. Оня войник за малко да ни открие и двамата, ако се беше протегнал повече. Та да ни свети маслото!

– Не отричам, че моментът беше опасен – отвърна Сандокан. – Като зърнах оная глава на няколко педи от мен, кръвта нахлу в главата ми и не знам как се съдържах да не стрелям.

– Тогава щеше да стане лошо!...

– Сега обаче няма от какво да се страхуваме. Ще продължат да търсят из парка, накрая ще се убедят, че ни няма вече.

– А кога ще излезем оттук?... Да не смяташ да седим, няколко седмици? Помисли, че корабите може да са пристигнали вече при устието на реката.

– Нямам никакво намерение да оставам тук, още повече, че не се намира и храна в изобилие. Ще изчакаме само англичаните да понамалят бдителността си и ще видиш, че ще офейкаме. И аз имам силно желание да разбера дали нашите хора са пристигнали, защото без тяхната помощ не ще мога да открадна Мариана.

– Сандокан, хайде да отидем да видим дали има нещо за хапване, или да наквасим гърлото си.

– Излизаме, Яниш.

Португалецът, който чувствуваше, че се задушаваше в тази саждива печка, постави карабината пред себе си, изпълзя до вратичката и скочи пъргаво върху една близка ваза, за да не остави черни следи по пода.

Сандокан повтори тази разумна маневра и като скачаха от ваза на ваза, стигнаха до вратата на оранжерията.

– Вижда ли се някой? – запита той.

– Навън всичко е тъмно.

– Тогава да отидем да оберем бананите.

Промъкнаха се до дърветата, които растяха край алеята, и набраха богат запас от банани и помбоси, за да утолят глада и жаждата си.

Когато се канеха вече да се върнат в оранжерията, Сандокан спря и рече:

– Чакай ме тук, Яниш. Искам да отида да видя къде са войниците.

– Това е неразумно – дръпна го португалецът. – Остави ги; да търсят където си щат. Какво ни интересува вече?

– Имам някакъв план в главата.

– По дяволите твоя план! Тази нощ не може да се направи нищо!

– Кой знае? – възрази Сандокан. – Може би ще успеем да си отидем, без да чакаме до утре. Впрочем няма да отсъствам дълго.

Подаде карабината си на Яниш, стисна криса и се отдалечи безшумно, движейки се все под тъмната сянка на дърветата.

Като стигна до последната туфа банани, зърна няколко факли, които се насочваха към оградата.

– Изглежда, че се отдалечават – рече си тихичко. – Да видим какво става в къщата на лорд Джеймс! Ах, да можех да зърна само за миг мое то момиче, щях да си отида оттук по-спокоен!

Сподави въздишката си и се отправи към алеята, като гледаше да върви все под прикритието на дърветата и храстите.

Когато наближи вилата, спря под туфа мангови дървета и погледна. Щом видя, че прозорецът на Мариана свети, сърцето му подскочи.

– Ах, да можех да я открадна! – промълви унесено, загледан в светлината, която се процеждаше през желязната решетка.

Направи още няколко крачки приведен към земята, за да не го открие някой войник, поставен може би в засада, после пак спря. Бе забелязал някаква сянка да минава на светлината и му се бе сторило, че това е сянката на любимото момиче.

Понечи да се втурне напред, но като сведе очи, видя човешка фигура, спряна пред вратата на вилата. Един часовой стоеше подпрян на карабината си.

„Дали ме е видял?“ – запита се.

Колеланието му трая само миг, защото отново бе зърнал сянката на момичето да се появява зад решетката.

Нехаещ за опасността, той се спусна напред. Но едва направил десет крачки, видя как часовоят вдигна карабината и извика.

– Кой там?

Сандокан се закова на място

Играта вече бе непоправимо загубена, дори застрашаваше да стане много опасна за пирата и неговия другар. Не можеше да се предположи, че в тази тъмнина и от такова разстояние часовоят е успял да различи ясно пирата, който веднага се бе скрил зад един храст, но войникът би могъл да остави поста си и да отиде да го намери или да извика някой от своите другари.

Сандокан веднага разбра, че се излага на голяма опасност, затова, вместо да продължи, остана неподвижен зад прикритието.

Часовоят повтори въпроса и като не получи никакъв отговор, направи няколко крачки напред, занитайки отляво и отдясно на храста, за да провери какво се крие там. Но после, навярно смятайки, че се е излъгал, се върна към вилата и застана на пост пред входа.

Сандокан. макар и да изгаряше от желание да извърши смелото си начинание, започна да отстъпва бавно, притичвайки предпазливо от дънер до дънер и лазейки зад храстите, без да откъсва очи от войника, който все още държеше пушката в ръка, готов да стреля. Щом стъпнат сред цветните лехи, ускори крачка и се вмъкна в оранжерията, където португалецът го очакваше с голяма тревога.

– Какво видя? – запита той Сандокан. – Толкова треперех за теб.

– Нищо добро за нас – отговори Тигъра със спотаен гняв. – Вилата е завардена от постове, а из парка по всички посоки кръстосват войници. Тази нощ не ще можем да предприемем абсолютно нищо.

– Ще се възползуваме от това, за да подремнем. Сигурно няма да се върнат повече тук да ни безпокоят.

– Откъде си сигурен?

– Не ме дразни, Сандокан!

– Някой друг отряд може да мине насам и да направи ново претърсване.

– Струва ми се, че става лошо за нас, братко. Де да можеше твоето момиче да ни измъкне от това опасно положение!

– Горката Мариана! Кой знае как я вардят!... И колко ли страда, като няма вести от нас?... Бих дал половината от живота си, за да мога да ѝ кажа, че сме още живи.

– Тя е в много по-добро положение от нас, братко. Не мисли за нея сега! Искаш ли да използваме това затишие за да поспим няколко часа? Като си починем малко, ще се почувствуваме по-добре.

– Да, но трябва да държим едното си око отворено.

– Ех, де да можех да спя с отворени очи! Хайде да се изтегнем зад ония вази и да се помъчим да заспим.

Макар и да не се чувствуваха съвсем спокойни, португалецът и другарят му се настаняха криво-ляво сред китайските рози, за да подремнат малко.

Въпреки желанието си обаче, не можаха да мигнат нито миг. Страхът, че ще видят да се появяват пак войниците на лорд Джеймс, ги държеше непрекъснато будни. Безпокойството им растеше, затова много пъти ставаха и излизаха от оранжерията, за да проверят дали неприятелите им не идват насам.

Като се зазори, англичаните отново претърсиха парка с още по-голямо настървение, ровейки из банановите и бамбуковите туфи, из храстите и цветните лехи. Като че ли бяха сигурни, че рано или късно ще открият двамата смели пирати, които така неразумно се бяха прехвърлили през оградата. Щом ги видяха да се отдалечават, Яниш и Сандокан излязоха да оберат едно портокалово дърво, което раждаше сочни и едри колкото детска глава плодове, наречени от малайците буа кадапгса. После двамата се скриха пак в печката, след като грижливо бяха изтрили черните следи по пода.

Макар че оранжерията беше вече претърсвана, англичаните можеха да се върнат, за да проверят на дневна светлина дали двамата смели

пирати не се крият там.

След като излапаха оскъдната закуска, Сандокан и Яниш се сгушиха сред пепелта и саждите, очаквайки следващата нощ, да се опитат да избягат.

Седяха там вече от много часове, когато изведнъж на Яниш се стори, че чува стъпки навън. Двамата скочиха с крисовете в ръка.

– Да не би да идват пак? – запита се португалецът.

– Дали не си се излъгал? – рече Сандокан.

– Не, някой мина по алеята.

– Да бях сигурен, че е само един човек, щях да изляза да пленя.

– Ти си луд, Сандокан.

– От него можем да научим къде се намират войниците и от коя страна ще трябва да избягаме.

– Ами! Сигурен съм, че ще ни излъже.

– Няма да смее, Яниш. Искаш ли да отидем да проверим?

– Не се доверявай, Сандокан.

– И все пак нещо трябва да предприемем, приятелю мой.

– Нека да изляза аз.

– А аз да седя тук в бездействие?

– Ако имам нужда от помощ, ще те извикам.

– Чуваш ли още нещо?

– Не.

– Върви, Яниш! А аз ще се приготвя да изскоча веднага навън.

Най-напред Яниш се послуша няколко мига, после прекоси оранжерията и излезе навън, гледайки внимателно под банановите дървета.

Скрит зад един храст, зърна още няколко войника, които неохотно обикаляха цветните лехи из парка. Другите навярно вече бяха отишли навън от оградата, тъй като бяха изгубили надежда да намерят двамата пирати около вилата.

„Да се надяваме – помисли си Яниш. – Ако днес през целия ден ни намерят, може би ще се убедят, че сме успели да офейкаме въпреки тяхната бдителност. Ако всичко върви добре, тази вечер ще можем да напуснем скривалището си и да се вмъкнем в гората...“

Вече се канеше да се връща, но като обърна очи към вилата, видя един войник по алеята, която водеше към оранжерията. Шмугна се сред банановите дървета и като се прикриваше зад гигантските им листа, стигна бързо при Сандокан. Щом видя разстроеното му лице, Сандокан веднага си помисли, че трябва да се е случило нещо лошо.

– Преследват ли те? – запита го той.

– Страхувам се, че са ме видели – отговори Яниш. – Един войник идва към нашето скривалище.

– Само един ли?

– Да, сам.

– А другите далеч ли са?

– Въртят се край оградата.

– Тогава ще го заловим.

– Но ти искаш да ни погубиш, Сандокан!

– Този човек ми е необходим. Бързо, след мен!

Яниш искаше да се противопостави, но Сандокан вече се намираше във вратите на оранжерията. Затова, ще не ще, бе принуден да го следва, поне да му попречи да извърши някоя голяма глупост.

Войникът, когото Яниш бе видял, бе наближил вече на около двесте крачки. Той беше слабичък, блед младеж, с червени коси и още голобрад, вероятно, новобранец. Вървеше безгрижно, с пушката на рамо, и си подсвиркуваше. Навярно дори не бе забелязал присъствието на Яниш, защото иначе не би продължил напред така непредпазливо, без да повика на помощ някой свой другар.

– Залавянето му ще бъде лесно – каза Сандокан, като се наведе към Яниш, който го бе настигнал вече. – Да останем скрити в този бананов гъсталак и щом мине, да го нападнем в гръб. Пригответи кърпичката си, за да му запушиш устата!

– Аз съм готов – отвърна Яниш, – но ти казвам, че вършиш голяма глупост.

– Той няма да може да се съпротивлява.

– Ами ако извика?

– Няма да има време. Ето го!

Войникът вече бе минал край гъсталака, без да забележи нищо. Яниш и Сандокан като един човек се хвърлиха отгоре му в гръб. Тигъра го стисна за шията, а португалецът натика кърпата в устата му. Макар че нападението бе светкавично, младежът успя да нададе силен вик.

– Бързо, Яниш – каза Сандокан.

Португалецът сграбчи пленника и бързо го завлече в печката. След няколко мига дойде и Сандокан. Беше много неспокоен, защото не бе успял да прибере карабината на пленника, тъй като бе видял двамата войника да тичат към алеята.

– Застрашени сме, Яниш – рече той, докато се вмъкваше в печката.

– Да не са забелязали, че сме отвлекли войника? – запита Яниш, пребледнял.

– Трябва да са чули вика.
– Тогава сме загубени!
– Още не. Но ако видят на земята карабината на другаря си, сигурно ще дойдат да търсят тук.

– Да не губим време, брате! Да излезем оттук и да бягаме към оградата.

– Ще ни застрелят, преди да сме изминали и петдесет крачки. Да останем тук, в печката, и да изчакаме спокойно събитията. При това ние сме въоръжени и решени на всичко.

– Струва ми се, че идват.

– Не се бой, Яниш.

Португалецът не беше се излъгал. Няколко войника бяха стигнали вече до оранжерията и говореха за тайнственото изчезване на другаря си.

– Щом е оставил тук оръжието си, това значи, че някой го е нападнал ненадейно и го е отвлякъл – каза един войник.

– Струва ми се невъзможно пиратите да са още тук и да имат кураж за такъв удар – обади се друг. – Да не би да му е хрумнало на Бари да се пошегува с нас?

– Не мисля, че е време за шеги.

– И все пак не съм убеден, че му се е случило нещо лошо.

– А пък аз ви казвам, че е бил нападнал от двамата пирати – заявя един носов глас със шотландско произношение. – Кой ги е видял да се прехвърлят през оградата?

– Е, къде искаш да са се скрили? Претърсихме целия парк, без да намерим следите им. Да не би тези непрокопсаници да са наистина духове от ада, та да могат да се заврат вдън земя или в хралупите на дърветата?

– Ей, Бари! – извика един гръмовит глас. – Остави шегите или ще накарам да ти смъкнат кожата от бой!

Естествено никой не отговори. Младежът много искаше да се обади, но не можеше, нали беше със запушена уста и застрашен от ножовете на Сандокан и Яниш. Това мълчание затвърди все повече съмнението на войниците, че с другаря им е станало нещо много лошо.

– Хайде, какво ще правим? – запита шотландецът.

– Да го потърсим, приятели – каза друг.

– Преровихме вече всички гъсталаци.

– Да влезем в оранжерията – предложи трети.

Като чуха тези думи, двамата пирати изпаднаха в тревога.

– Какво да правим? – запита Яниш.

– Първо ще убием пленника – отвърна Сандокан решително.

– Кръвта ще ни издаде. Пък и смятам, че този нещастник е примрял от страх и не може да ни навреди.

– Така да бъде, да го оставим жив. Ти застани до вратичката и разбий черепа на първия войник, който се опита да влезе.

– А ти?

– Ще подготвя голяма изненада на англичаните.

Яниш грабна карабината, зареди я и залегна в пепелта. Сандокан се наведе към пленника и му изсъска:

– Внимавай, само да гъкнеш, ще забия ножа си в гърлото ти и те предупреждавам, че острието му е намазано със смъртоносен сок от упас. Не мърдай, ако ти е мил животът.

След това стана и започна да блъска стените на печката на различни места.

– Това ще бъде чудесна изненада – рече. – Ще изчакаме подходящ момент да се покажем.

Войниците вече бяха влезли в оранжерията и отместваха гневно вазите, проклинайки и Малайския тигър, и другаря си. Като не намериха нищо, спряха очи на печката.

– Да гръмнат хиляда топа – възкликна шотландецът, – ако нашият другар не е убит и скрит ей там вътре!

– Да отидем да проверим – предложи друг.

– По-полека, момчета – обади се трети. – Печката е достатъчно широка, за да скрие повече от един човек.

В това време Сандокан вече бе опрял рамо на стената, готов да я блъсне силно.

– Яниш – рече той, – пригответи се да ме следваш!

– Готов съм,

Щом чу, че вратичката се отваря, Тигъра се отдръпна няколко крачки и се спусна напред. Последва глух пукот и стената, пробита от този мощен удар, рухна.

– Тигъра! – извикаха войниците и се разбягаха.

Сред падащите тухли внезапно се бе появил Сандокан, с пушка в ръка и криса между зъбите.

Стреля в първия войник, който се изпречи отпреде му, след това се хвърли неудържимо върху другите, повали още двама и изхвъркна, от оранжерията, следван от Яниш.

Виждайки страшния пират пред себе си, войниците толкова се бяха

изплашили, че в първия момент никой не бе помислил да употреби оръжието си. Когато се окопитиха, поискаха да подновят нападението, но беше вече много късно.

Макар че откъм вилата една тръба засвири сигнал за тревога и пръснатите из парка войници стреляха наслуки, защото още не знаеха какво се е случило, двамата пирати бяха, успели да се доберат до цветните лехи и гъсталаците. А оттук, препускайки бясно, за две минути стигнаха до високите дървета. Спряха да си поемат дъх и се огледаха наоколо.

Войниците, които се бяха опитали да ги спипат в печката, бяха наизскачали от оранжерията, крещяха с цяло гърло и стреляха сред дърветата,

Другите войници от вилата, които най-сетне бяха разбрали, че става нещо тревожно и се съмняваха да не би техните другари да са открили страшния Малайски тигър, тичаха през парка, за да стигнат до оградата.

– Много късно, скъпи мои – рече Яниш – Ние ще стигнем преди вас.

– Бягай да бягаме – добави Сандокан. – Да не се оставяме да ни отрежат пътя.

– Готов съм, Сандокан.

Хукнаха и двамата едновременно и като стигнаха до оградата, с два скока се прехвърлиха от другата страна.

– Има ли някой, – запита Сандокан

– Не се вижда жива душа

– Да се вмъкнем в гората, така ще загубят следите ни. Гората беше на две крачки от тях. Спуснаха се и двамата с все сила и затичаха между дърветата. Но колкото повече се отдалечаваха, толкова по-трудно се движеха. Отвред се изпречваха гъсти храсти, притиснати между огромните дървета, които бяха издигнали дебелите си клонести стволи на шеметна височина, а по земята като чудовищни змии се виеха безброй сплетени коренища. От високите клони се спущаха гъсти, жилави мрежи от каламусия ротанги и гамбири, срещу които не помагаше никакъв нож, а ниско долу пиперените храсти с ценното зърно се бяха сплели в непроходими гъсталаци. От всички страни ги обграждаха високи дуридни, отрупани с почти зрели вече плодове, покрити с твърди бодли и надвиснали като опасни бомби, огромни бананови туфи с гигантски листа, гъсти китки бетел или захарна тръстика с дълги, тънки пера, портокалови дървета, натежали от плод.

Залутани сред гъстата девствена гора, двамата пирати твърде скоро се озоваха пред невъзможността да продължат. Дори не би могъл да разбие тази плътна стена от стъбла, корени и пълзящи растения.

– Накъде да вървим, Сандокан? – запита Яниш. – Не знам вече от коя страна да минем.

– Ще тръгнем по дърветата като маймуни – отвърна Сандокан. – Тази маневра ни е добре позната.

– И в случая дори е много полезна.

– Да, защото така ще заблудим англичаните, които ни преследват.

– А ще можем ли да се оправим после?

– Нали знаеш, че ние, хората от остров Борнео, не губи посоката дори и без компас. Инстинктът ни на горски хора непогрешим.

– Дали англичаните са навлезли вече в тази гора?

– Ами, съмнявам се, Яниш – отговори Сандокан. – След като е трудна за нас, дето сме свикнали да живеем сред горите, те не ще могат да изминат и десет крачки. И все пак да побързаме да се отдалечим. Може да са пуснали кучета и тези проклети животни да ни изненадат в гръб.

– Имаме ками да ги изкормим, Сандокан.

– Те са по-опасни и от хората. Хайде, Яниш, плюй си на ръцете. Залявайки се за ропцангите, каламусите и клонките на пигерените храсти, двамата пирати започнаха да се катерят по растителната стена толкова пъргаво и чевръсто, че можеха да завидят и маймуните.

Качваха се, слизаха, после пак се катереха, провирайки се между плетениците на тази огромна растителна мрежа, спускаха се по гигантските листа на банановите дървета.

При внезапното им появяване се разбягваха разкошни качулати гълъбици и гълъби моробо, тукани с огромен клюн и бляскави червени и небесносини пера издаваха остри звуци, напомнящи скърцане на колела, арги с дълги пъстри опашки политаха като стрели, красиви чучулиги с турскосини пера изчезваха, свирейки пронизително. Дългоноси маймуни, изненадани от това появяване, се спуснаха стремглаво към близките дървета, крещяха изплашени и тичаха да се скрият в хралупите.

Невъзмутими, Сандокан и Яниш продължаваха смелите си маневри, като минаваха от дърво на дърво, без да стъпят накриво нито веднъж. Скачаха решително, за да се заловят за растителните въжета от каламуси и ротанги, с които се метваха на този или онзи клон.

След като изминаха по този начин петстотин или шестстотин метра, често изложени на опасността да паднат от шеметни височини, те

спряха сред клоните на едно буа мамплам – растение, чиито плодове са пропити с остра миризма на смола и за вкуса на европейците са по-скоро отвратителни, но за туземците са много вкусни и хранителни.

– Можем да си починем няколко часа – рече Сандокан. – Сигурно няма да дойде никой в тази гора. Все едно че се намираме в добре защитена крепост.

– Знаеш ли братко, голям късмет имахме, че успяхме да избягаме от ония шмекери... Деветдесет войника да те спипат в една печка и да спасиш кожата си, ами че това е истинско чудо! Трябва да се страхуват много от тебе.

– Изглежда, че е така – усмихна се Сандокан.

– Твоето момиче дали е научило, че си успял да офейкаш?

– Предполагам – въздъхна Сандокан.

– Страхувам се обаче, че нашата постъпка ще накара лорда да потърси убежище във Виктория.

– Мислиш ли? – попита Сандокан и лицето му помрачня.

– След като вече знае, че сме така близо до вилата, няма да се чувствува сигурен.

– Вярно е, Яниш. Трябва да отидем да потърсим нашите хора.

– Дали са акостирали?...

– Ще ги намерим в устието на реката.

– Ако не ги е сполетяло нещастие.

– Не ме плаши! – Впрочем скоро ще разберем това.

– И веднага ли ще нападнем вилата?

– Ще видим после.

– Искаш ли един съвет, Сандокан?

– Говори, Яниш.

– Вместо да се опитваме да превземем вилата, да изчакаме лорда да излезе. Ще видиш, че няма да остане дълго тук.

– И искаш да нападнем конвоя по пътя?...

– В гората. Една обсада може да се проточи и да ни струва огромни жертви.

– Съветът ти е добър.

– Като разбием или прогоним охраната, ще грабнем момичето и веднага ще се върнем в Момпрацем.

– А лорда?...

– Ще го пуснем да върви където иска. Какво ни интересува той? Да върви в Саравак или в Англия, все едно.

– Няма, да отиде никъде, Яниш.

– Какво искаш да кажеш?

– Че няма да ни остави на мира и ще хвърли срещу нас всичките сили на Лабуан.

– И за това ли ще се безпокоиш?

– Аз?... Да не би Малайския тигър да се страхува от тях. Ще дойдат многобройни и мощно въоръжени, за да завземат моя остров, но ще намерят каквото трябва. В Борнео има легион туземци, готови да се съберат под моите знамена. Достатъчно да пратя хора на Ромадските острови и по бреговете на големите острови, за да пристигнат десетки прао.

– Зная, Сандокан.

– Както виждаш, Яниш, ако искам, бих могъл да разгоря войната и на бреговете на Борнео и да хвърля орди свирепи туземци срещу този отворотелен остров.

– Но ти няма да направиш това, Сандокан.

– Защо?...

– След като отвлечеш Мариана Гайлонк, ти ще забравиш Момпрацем и твоите тигри. Вярно ли е, братко?...

Сандокан не отговори, но от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка, напомняща далечен вой.

– Момичето е пълно с енергия, тя е от ония жени, които са готови да се сражават безстрашно рамо до рамо с любимия мъж, но мис Мариана никога няма да стане кралица на Момпраце. Не е ли така, Сандокан?

И този път пиратът замълча. Бе хванал главата си с две ръце, а свъсеният му поглед бе зареян надалеч, сякаш се мъчеше да прозре бъдещето.

– Лоши дни очакват Момпрацем – продължи Яниш. – След няколко месеца, а може би и по-рано, прочутият остров ще загуби своето влияние и своите свирепи тигри. Така и трябваше да стане. Имаме несметни богатства и ще отидем да се наслаждаваме на спокоен живот в някой богат град на Далечния Изток.

– Млъкни! – прекъсна го Сандокан с глух глас. – Млъкни Яниш! Ти не можеш да знаеш каква ще бъде съдбата на момпрацемските тигри.

– Но мога да се досетя.

– Може би се лъжеш.

– Впрочем какви намерения имаш?

– Не мога да ти кажа още. Да изчакаме събитията. Искаш да тръгваме?

– Рано е още.

– Нетърпелив съм да видя нашите платноходи.

- Може англичаните да ни чакат в края на гората.
- Не се страхувам вече от тях.
- Внимавай, Сандокан! Каниш се да скочиш в опасен хвойнов гъсталак. Един куршум от точна карабина може да те прати на она свят.
- Ще бъда предпазлив. Гледай, струва ми се, че ей там долу гората се разреждава. Да вървим, Яниш! Изгарям от нетърпение.
- Ще тръгнем, щом искаш.

Макар и да се страхуваше да не би англичаните да са се промъкнали в гората и да ги изненадат, португалецът също бе нетърпелив да разбере дали платноходите се бяха спасили от страшната буря, опустошила бреговете на острова.

След като утолиха жаждата си със сока от няколко буа мамплам, заловиха се за ротангите и каламусите, увили се около дървото, и се спуснаха на земята. Но не беше лесно да излязат от гората. След една малка пресека дърветата се сгъстяваха още повече от преди.

И Сандокан беше объркан и не знаеше в коя посока да върви, за да стигнат до реката.

– Ами сега, добре се наредихме, Сандокан – рече Яниш, който не можеше да види слънцето, за да се ориентира. – Накъде да тръгнем?

– Да ти кажа право, не знам дали да свием наляво, или надясно – отговори Сандокан. – Но ми се струва, че виждам ей там долу малка пътека. Обрасла е вече с трева и все пак се надявам да ни изведе от този хвойнов гъсталак и...

- Кучешки лай, нали?
- Да – отвърна пиратът, чието чело бе помръкнало.
- Кучетата са открили следите ни.
- Гонят наслуки Чуй!

В далечината, сред гъстата гора, отекна втори кучешки лай. Някое куче бе навлязло в огромната девствена джунгла и се мъчеше да настигне бегълците.

- Дали е само, или след него вървят хора? – запита се Яниш.
- Може би само някой негър. Никой войник не ще смее да се завре сред тази плетеница.
- Какво смяташ да правиш?
- Да изчакам животното на място и да го убия.
- Ще го застреляш ли?
- Гърмежът ще ни издаде, Яниш. Стисни здраво твоя крис и да чакаме. В случай на опасност ще се покачим на това помбо.

Скриха се и двамата зад дебелия дънер на дървото, опасно с

корени и ротапги, и зачакаха появяването на четириногия неприятел.

Животното бързо напредваше. Чуваше се вече отблизо шумолене на клони и листа и глух лай. Навярно бе открило вече следите на двамата пирати и бързаше да им попречи да се отдалечат. Може би на известно разстояние зад него вървяха туземци.

– Ето го – каза изведнъж Яниш.

Изад един храст бе изскочило огромно черно куче с настръхнала козина и яки челюсти, въоръжени с остри зъби. Беше от онази порода свирепи кучета, които използват плантаторите в Антилите и Южна Америка, за да хващат робите. Като видя двамата пирати то се спря за момент, гледайки ги с пламтящи очи, после скочи като леопард върху коренищата и оттам се спусна главоломно напред, ръмжейки застрашително.

Сандокан веднага бе коленичил, държейки криса хоризонтално, докато Яниш бе хванал пушката за цевта, за да си послужи с нея като с тояга.

С един последен скок кучето се хвърли върху Сандокан, който беше най-близо, и се помъчи да го захване за гърлото. Но ако това животното беше свирепо, не по-малко свиреп беше Малайския тигър. Десницата му светкавично се изнесе напред и почти цялото острие изчезна в гръкляна на животното. В същото време Яниш го удари с приклада така, че разби черепа му отведнъж.

– Струва ми се, че му стига толкова – рече Сандокан, като стана и ритна с крак гърчещото се куче. – Ако англичаните нямат други съюзници да пратят по петите ни, напразно ще си загубят времето.

– Внимавай зад кучето да не идват хора!

– Досега щяха да стрелят по нас. Да вървим, Яниш. Да хващаме пътеката.

Без да се занимават повече с друго, двамата пирати се вмъкнаха между дърветата, като се мъчеха да следват старата пътека. Туфите, корените и най-вече ротапгите и каламусите я бяха скрили но все пак бе останала доста забележима дия, която можеха да следват без много усилия. На всяка крачка удряха глава в някакви огромни, жилави паяжини или се спъваха в плъзналите сред тревите корени и често се случваше да паднат. Подплашени от поява на хора, безброй хвъркати гущери се разбягваха по всички посоки, а някое обезпокоено в съня си влечуго пропълзваше бързо, съскайки заплашително. Но твърде скоро пътеката изчезна и Сандокан и Яниш се видяха принудени да започнат пак своите в душни маневри по ротангите, гамбирите и каламусите, като

този начин разгонваха и дразнеха бигитите – маймуни с черна козина, които избилствуват в Борнео и близките острови и са невероятно пъргави и подвижни. Тези четириръки, като виждаха застрашени своите въздушни владения, не винаги отстъпваха, а понякога посрещаха двамата смутители с истински дъжд от плодове и клонки.

Около два часа продължиха така наслуки, без да могат да открият положението на слънцето, за да се ориентират, накрая видяха под себе си поточе с тъмни води и се спуснаха към земята.

– Дали няма да има водни змии в него? – запита Яниш.

– Ще намерим само пиявици – отговори Сандокан.

– Искаш ли да използваме този воден път?

– Предпочитам го пред въздушния.

– Да видим дали водата е дълбока.

– Няма да е повече от една стъпка, Яниш. Но нека проверим! Португалецът отчупи един клон и го потопа в потока.

– Не си се излъгал, Сандокан – рече. – Да слезем! Пуснаха клона, за който се държаха, и нагазиха във водата.

– Какво виждаш? – попита Сандокан.

Яниш се бе навел, и се мъчеше да различи нещо през безкрайните сводове от зеленина, надвиснали над поточето.

– Като че ли там, в дъното, виждам малко светлина – рече.

– Дали гората се разреждава?

– Възможно е, Сандокан.

– Да отидем да видим.

Тръгнаха напред, но едва се крепяха на крака, защото дъното беше тинесто и хлъзгаво, и от време на време се хващаха за клоните, които се бяха протегнали над потока.

От тези черни води се разнасяха отвратителни вони – изпарения от гниенето на листата и плодовете, заседнали в леглото на потока. Имаше опасност да хванат силна треска.

Двамата пирати бяха изгазили вече около четвърт километър, когато Яниш рязко спря и се хвана за един клон, протегнат от единия до другия бряг на потока.

– Какво ти става, Яниш? – учуди се Сандокан и свали пушката от рамо.

– Чуй!

Пиратът се наведе напред и се ослуша:

– Някой идва насам.

В същия миг под зелените сводове отекна силен рев, сякаш бе

изревал подплашен или разярен бик, и чуруликането на птичките и кресливите смехове на маймунките секнаха отведнъж.

– Пази се. Яниш – извика Сандокан. – Пред нас се намира майас.

– И още един неприятел, по-опасен от него.

– Какво искаш да кажеш?

– Погледни там, на она дебел клон, дето минава над потока. Сандокан се надигна на пръсти и хвърли бърз поглед пред себе си.

– Аха! – възкликна, без да се изплаши ни най-малко. – От едната страна майас, а от другата харимаибиптап! Ще видим дали ще успеят да ни препречат пътя. Пригответи пушката си и да бъдем нащрек!

Пред двамата пирати се намираха двама страшни неприятели – единият не по-малко опасен от другия. Но за момента те кат че ли нямаха намерение да се занимават с хората, защото, вместо да се спуснат край потока, се движеха бързо един срещу друг, сякаш искаха да премерят силите си.

Животното, наречено от Сандокан хариманбинтанг, беше една чудесна зундска пантера, а другото – една от ония маймуни наречени на малайски иайас или орангутан (което означава „горски човек“), все още многобройни в Борнео и близките остров. и всяващи страх с необикновената си сила и свирепост.

Пантерата, може би гладна, виждайки „горския човек“ да идва на отсрещния бряг, бързо се бе метнала на един дебел клон, извит над потока като мост. Тя беше колкото красив, толкова опасен звяр. Имаше тяло и вид на малък тигър, но с по-кръгла и по-неразвита глава, с къси, яки крака и тъмножълта козина, прошарена с розови и кафяви петна. Трябва да имаше метър и половина дължина, следователно беше един от най-едрите екземпляри от своя вид.

Неприятелят ѝ беше грозна маймуна, висока около метър и четиридесет, но с такива несъразмерно дълги ръце, че общо можеше да стигне до два метра. Широкото ѝ сбръчкано лице, обградено с червеникава козина, имаше ужасно свирепо изражение, малките ѝ очи бяха хлътнали, но много живи. Гръдният кош на това четириръко наистина беше необикновено развит, а възлестите мускули на ръцете и краката бяха признач на изключителна сила.

Тези големи маймуни живеят в най-гъстата част на горите и предпочитат ниските и влажни области. Правят си леговища по върховете на дърветата, като използват дебели клони, които кръстосват сръчно. Имат по-скоро зъл нрав и не обичат компания!

Обикновено избягват човека и другите животни, но когато са

застрашени или раздразнени, стават много опасни и почти винаги побеждават неприятеля с необикновената си сила.

Дочул ръмженето на пантерата, майасът се бе заковал на място. Той се намираще на острещния бряг на потока, пред един гигантски дурион, който бе разперил красивия си чадър от листа на шестдесет метра от земята

Вероятно бе изненадан в момента, когато се е канел да се покатери на дървото и да обере плодовете му. Забелязвайки опасната съседка, отначало се бе задоволил да я изгледа по-скоро с учудване, отколкото с гняв, после изведнъж бе надал два-три гърлени звука – признак, че скоро ще избухне в гняв.

– Струва ми се, че ще присъствуваме на жестока борба между тези две животни – рече Яниш, който се пазеше да не помръдне.

– Досега не са се зайли с нас – отговори Сандокан. – Страхувах се, че ще искат да ни нападнат.

– И аз, братко мой. Искаш ли да свием встрани? Сандокан погледна двата бряга и видя, че на това място бе невъзможно да се изкачат и да се скрият в гората. Потокът бе притиснат между две истински стени от дънери, листа, тръни, корени и лиани. За да си пробият път, трябваше здравата да сечат с кривоветите.

– Няма да можем да се изкачим – рече той. – При първия удар с ножа майасът и пантерата ще се хвърлят отгоре ни едновременно. Да останем тук и да гледаме да не ни забележат Борбата няма да трае дълго.

– После ще трябва да се справим с победителя.

– Вероятно ще бъде в такова лошо състояние, че няма да ни попречи да минем.

– Готово!... Пантерата изгуби търпение.

– И майасът изгаря от желание да смачка ребрата ѝ

– Зареди пушката, Сандокан. Не се знае какво може да стане.

– Готов съм да застрелям и нея, и него, ако... Страхотен лай прекъсна думите му. Орангутанът беше вече разярен. Като видя, че пантерата не се решава да слезе от клона и да отиде на брега, маймуната пристъпи застрашително, надавайки втори лай и удряйки силно гърдите си, които къртяха като барабан.

Това животно всяваше ужас. Червеникавата му козина бе настръхнала, муцуната му имаше ужасно свирепо изражение, а дългите му зъби, с които можеше да схруска като клечка дулото на пушка, скърцаха.

Като го видя да приближава, пантерата се присви, готова да скочи, но сякаш не бързаше да पुсне клона.

Орангутанът се залови с единия си крак за един дебел корен, плъзнал по земята, надвеси се над реката, хвана с две ръце клона, на който се държеше пантерата, и с херкулесовска сила така раздруса, че той изпраща Макар че бе забила в дървото острит си нокти, пантерата не устоя и падна в реката. Но това бе за миг. Едва докоснала водата, отново се метна на клона. Задържа се за момент и се хвърли решително върху маймуната, забивайки нокти в раменете и бедрата ѝ. Четириръкоко изрева от болка. Бликна кръв, която потече по космите му и закапа в реката, доволна от успеха на тази мълниеносна атака, пантерата се помъчи да се откопчи, за да се върне на клона, преди врагът да е потърсил възмездие. Преметна се презглава, използвайки за опора широкият гръден кош на маймуната, и отскочи назад. Залови се с лапи за клона, забивайки нокти в кората, но не можа да се покатери нагоре, както смяташе да направи. Въпреки жестоките рани ортуганът бе протегнал бързо ръце и бе докопал опашката на противницата. Ръцете му, надарени със страшна сила, не пускаха вече този израстък. Стегнаха се като клещи и пантерата изръмжа от болка.

– Горката пантера! – рече Яниш, който следеше с жив интерес дивата битка.

– Свършено е с нея – каза Сандокан. – Ако опашката ѝ се откъсне, което е невъзможно, няма да избяга вече от лапите майаса.

Пиратът бе отгатнал правилно. Усещайки опашката в ръцете си, орангутанът скочи напред и се покатери на клона. Събра сили, вдигна пантерата за опашката и я завъртя във въздуха като дребна мишка, след което я запрати гневно в огромния дънер на дуриоф.

Чу се тъп звук като от трошене на кости, нещастното животно изоставено от своя враг, се просна мъртво на земята, а оттам свлече в черните води на потока.

– Гръм и мълния! Какъв майсторски удар!... – възкликна Яниш. – Не предполагам, че тази маймуна ще може да се отърве така, лесно от пантерата.

– Побеждава всички горски животни, дори питоните – отговори Сандокан.

– Има ли опасност да се заяде с нас?

– Толкова е разярена, че ако ни види, няма да ни пощади.

– Но ми се струва, че е в много лошо състояние. Цялата е в кръв.

– Майасите са такива животни, че и да ги надупчиш с куршуми, пак могат да оцелеят.

– Да изчакаме ли да си отиде?

- Боя се, че няма да стане скоро.
- Вече няма какво да прави тук.
- Пък аз смятам, че гнездото му е на оня дурион. Като че зърнах между листака някаква тъмна маса и греди, сложени преко на клоните.
- Тогава трябва да се върнем.
- В никакъв случай, Яниш, защото ще трябва да обикаляме много.
- Да застреляме маймуната и ма продължим нататък по реката.
- Тъкмо това исках да ти предложа – рече Сандокан. – И двамата сме добри стрелци и умеем да си служим с криса по-добре и от малайците. Да се приближим малко, за да го улучим. Тук има толкова клонци, че куршумите ни лесно могат да се отклонят.

Докато те се готвеха да нападнат орангутана, той бе клекнал на брега на потока и промиваше раните си с ръце. Пантерата добре го беше подредила! Острите й здрави нокти бяха разкъсали толкова дълбоко кожата му, че се виждаха чак ключиците. И бедрата му бяха жестоко издрани и кървяха толкова силно, че на земята се бе образувала локва кръв. От устата на ранения от време на време излизаха почти човешки стонове, следвани от свиреп лай. Животното още не беше се успокоило и въпреки болките издаваше своята дива ярост.

Сандокан и Яниш се бяха доближили до отсрещния бряг, за да могат да избягат, в случай че не улучат орангутана. Вече бяха спрели зад един дебел клон, протегнат над потока, опирайки на него пушките си, за да се целят по-добре, когато видяха как майасът скочи изведнъж на крака и взе да се удря бясно по гърдите и да скърца със зъби.

– Какво му става? – учуди се Яниш. – Да не би да ни е забелязал вече?

- Не – рече Сандокан. – Не се сърди на нас.
- Дали някое друго животно се кани да го изненада?
- Тихо, Яниш, виждам да се разтварят клони и листа.
- Гръм и мълния!... Да не са англичаните? – Мълчи, Яниш!

Сандокан се качи безшумно на клона и криейки се зад една гранка ротапг, спуснала се отвисоко, погледна на отсрещния бряг, където се намираше орангутанът.

Някой се приближаваше, разгръщайки предпазливо листака. Без да подозира какво го застрашава, той като че ли се бе насочил право натам, където се издигаше величествения дурион.

Гигантското четириръко вече го бе чуло и се бе притаило зад ствола на дървото, готвейки се да връхлети върху новия неприятел и да го разкъса на парчета. Вече не стенеше, нито лаеше и само дрезгавото

дишане издаваше присъствието му.

– Кажи какво става? – запита нетърпеливо Яниш.

– Някой дебне майаса.

– Човек или животно?

– Още не мога да видя кой е този неразумник.

– Ако е някой нещастен туземец?

– Ние сме тук и няма да оставим маймуната да го убие. Ехе, така си и мислех – видях една ръка.

– Бяла или черна?

– Черна, Яниш. Прицели се в орангутана.

– Готов съм.

В същия миг видяха как гигантската маймуна се спусна към еДин гъсталак, надавайки страшен лай. Разкъса с яките си ръце клоните и листата и се показа човек. Чу се вик на уплаха, последван от два изстрела.

Маймуната, ударена точно в гърба, се извърна с яростен лай и като видя двамата пирати, остави непредпазливия човек, дръзнал да се доближи до нея, и се хвърли в реката.

Решен да води ръкопашен бой, Сандокан бе оставил пушката си и бе стиснал вече своя крис. Яниш обаче се бе качил на клона и бързаше да зареди оръжието си.

Въпреки новите рани, орангутанът се спусна към Сандокан. Вече протягаше косматите си лапи към него, когато от отсрещния бряг се чу вик:

– Капитане!

После отекна гръм, Орангутанът се закова на място и се хвана за главата. За миг се задържа прав, стрелна Сандокан с един последен поглед, изпълнен с дива ярост, и се сгромоляса във водата, вдигайки високи пръски.

В това време човекът, кой го за малко не попадна в лапите на маймуната, скочи в реката и извика:

– Капитане!... Сеньор Яниш!... Щастлив съм, че пръснах черепа на този майас.

Яниш и Сандокан бяха скочили вече на клона.,

– Параноа!... – възкликна радостно Тигъра.

– Жив и здрав, мой капитане – отвърна малаецът.

– Какво правиш из тази гора?

– Търсех ви, капитане.

– А отде знаеш, че сме тук?

– Като обикалях в края на този лес, видях да се навъртат англичани с много кучета и разбрах, че търсят вас.

– И се осмели да се завреш чак тук, сам? – учуди се Яниш.

– Не се боя от зверовете.

– Ама майасът за малко не те разкъса.

– Още не беше ме хванал, сеньор Яниш, и както видяхте, забих му куршума в кратуната.

– Всички платноходи ли са пристигнали? – запита Сандокан.

– Когато тръгнах да ви търся, не беше дошъл друг кораб освен моя.

– Никакъв друг? – възкликна Сандокан с тревога.

– Не, капитане.

– Кога напусна устието на реката?

– Вчера заран.

– Дали е станало някакво нещастие с другите кораби? – запита се Яниш, поглеждайки развълнувано Сандокан.

– Може би бурята ги е отнесла много на север – отговори Тигъра.

– Възможно е, капитане – добави Параноа. – Южният вятър духаше ужасно и не можеше да му се устои. Аз имах късмет, че се скрих в един малък закътан залив на шестдесет мили оттук, затова успях да се върна бързо и да се явя преди всички други на уреченото място. Пък и, както ви казах, слязох на брега вчера заран, а през това време може да са дошли и другите кораби.

– Въпреки това много се безпокоя, Параноа – рече Сандокан.; – Искан ми се час по-скоро да стигна до устието, за да се уверя. Загина ли някой от твоите хора през бурята?

– Ни го един, капитане.

– А корабът пострада ли?

– Имаше малки повреди, които вече са оправени.

– В залива ли е скрит?

– Оставих го в открито море, страхувах се от изненада.

– Сам ли слезе на брега?

– Сам, капитане.

– Край залива не видя ли някой англичанин?

– Не, но, както ви казах, видях неколцина в края на тази гора.

– Кога.

– Тази заран.

– От коя страна.

– На изток.

– Идвали са от вилата на лорд Джеймс – каза Сандокан,

поглеждайки Яниш. После се обърна към Параноа:

– Далеч ли сме от залива?

– Няма да стигнем преди залез.

– Толкова ли сме се отдалечили! – учуди се Яниш. – Сега е два часа. Голям път имаме да бием!

– Тази гора е обширна, сеньор Яниш, и трудно проходим.

Ще ни трябват най-малко четири часа, докато стигнем края ѝ.

– Да тръгваме – подкани ги Сандокан, който изглеждаше силно развълнуван.

– Бързаш да стигнеш до залива, нали, братко?...

– Да, Яниш. Боя се, че е станало нещастие и може би не се лъжа.

– Страхуваш се двата платнохода да не са се загубили?

– За съжаление, Яниш. Ако не ги намерим в залива, няма да ги видим никога вече.

– Гръм и мълния!... Каква катастрофа за нас!...

– Истинска гибел, Яниш – въздъхна Сандокан. – Не знам, но ми се струва, че съдбата започва да ни преследва, сякаш бърза да нанесе смъртен удар на момпрацемските тигри.

– Ами ако наистина е станало нещастие, какво ще правим ние, Сандокан?

– Какво ще правим? И още ме питаш, Яниш? Да не би Малайския тигър да се плаши и огъва пред съдбата?... Ще продължим борбата и на неприятелския огън ще отвърнем с огън, на куршума с куршум.

– Помисли си, че на борда на нашия платноход има само четиридесет души.

– Но това са четиридесет тигри, Яниш. Водени от нас, ще направят чудеса и никой няма да може да ги спре.

– С тях ли искаш да нападнеш вилата?

– Това ще видим. Но ти се кълна, че няма да напусна този остров, без да отведа с мен Мариана Гайлонк, дори ако трябва да се бия с целия гарнизон на Виктория. Кой знае, може би от момичето зависи спасението или падането на Момпрацем. Нашата звезда гасне, виждам я все по-бледа, но още не се отчайвам, може да дойде ден да блесне по-ярко от всякога... Ах, ако онова момиче пожелае това!... Съдбата на Момпрацем е в нейните ръце, Яниш!

– И в твоите – отвърна португалецът с усмивка. – Хайде, безполезно е да говорим за това сега! Да се помъчим да стигнем до реката, за да се уверим дали нашите два платнохода са се върнали.

– Така е, да вървим – рече Сандокан. – С такова подкрепление ще

се чувствавам способен да завзема цял Лабуан.

Водени от Параноа, изкачиха брега на потока и поеха по една стара пътека, открита от малаеца няколко часа преди това. Коренищата и растенията бяха плъзнали и по нея, но все пак бе останало достатъчно място, за да се движат без особени усилия.

Пет часа вървяха през гъстата гора, като от време на време спираха да починат, и по залез наближиха бреговете на рекичката, която се вливаше в залива.

Тъй като, не бяха забелязали никакъв неприятел, спуснаха се на запад през едно блато, чиито води се вливаха в морето.

Когато стигнаха до бреговете на малкия залив, вече от няколко часа бе паднал мрак. Параноа и Сандокан отидоха до последните рифове и разгледаха внимателно тъмния хоризонт.

– Гледайте, капитане – каза Параноа, сочейки на Тигъра една едва забележима светла точка, която можеше да бъде и звезда.

– Фенера на нашия платноход ли е това? – запита Сандокан.

– Да, капитане. Не виждате ли, че се плъзга на юг?

– Какъв сигнал трябва да дадеш, за да се доближи?

– Да запаля на брега на две места огън – отговори Параноа.

– Да отидем към носа на полуостровчето – рече Яниш. Ще сочим на платнохода верния път.

Навлязоха сред истински хаос от морски скали, покрити с купища водорасли, черупки от миди, остатъци от раци и раковини,; и стигнаха крайната точка на едно гористо островче.

– Ако запалим тук огньовете, платноходът ще може да влезе в залива, без да рискува да заседне – каза Яниш.,

– Но ще го накараме да отиде към реката – обясни Сандокан – За мене е важно да го скрием от погледа на англичаните.

– Аз ще имам грижа за това – отговори Яниш. – Ще го скрием в блатото, сред тръстиките, като свалим мачтите и платната и го покрием целия с клони и листа. Ей, Параноа, дай сигнала!

Малаецът бързо събра съчки в края на една горичка, направи два снопа, които постави на разстояние един от друг, и ги запали.

Малко след това тримата пирати видяха, че белият фенер на платнохода изчезна и на негово място се появи червен.

– Забелязаха ни – рече Параноа. – Можем да изгасим огньовете.

– Не – отсече Сандокан. – Те ще им сочат пътя. Нали никой от твоите хора не познава залива?

– Тъй вярно, капитане.

– Значи трябва да ги направляваме.

Двамата пирати седнаха на пясъка, без да откъсват очи от червена-та светлина, която бе сменила посоката си. Десет минути по-късно се показва платноходът. Огромните му платна бяха вдигнати, чуваше се дори плискането на водата пред носа. В тъмнината изглеждаше като огромна птица, която лети по морето.

С два завоя на борд стигна пред залива и влезе в протока, поемайки към устието на реката.

Яниш, Сандокан и Параноа бяха напуснали островчето и се бяха върнали на брега на блатото.

Щом видяха платнохода да хвърля котва сред гъстите тръстики веднага отидоха на борда. Сандокан даде знак на екипажа да пази тишина. Хората се канеха да поздравят двамата пиратски главатари с неуместни изблици на радост.

– Врагът е може би близо – рече той. – Затова ви заповядвам да пазите пълна тишина, за да не ни изненада, преди да съм осъществил намеренията си.

После се обърна към един от помощниците си и с треперещ от възнение глас го попита:

– Не са ли пристигнали другите два кораба?

– Не, Малайски тигре – отговори пиратът. – Докато Параноа го немаше, пребродих всички близки брегове, стигнах дори до Борнео, но не бе забелязан нито един от нашите кораби в никаква посока.

– И какво мислиш ти?...

Пиратът не отговори, колебаеше се.

– Говори! – заповяда му Сандокан.

– Аз смятам, Тигре, че нашите два кораба са се разбили в северните брегове на Борнео.

Сандокан заби нокти в гърдите си, от които се изтръгна страшна въздишка.

– Проклятие! Проклятие! – промълви той със сподавен глас – Златокосото момиче носи нещастие на момпрацемските тигри.

– Кураж, братко – рече му Яниш, като сложи ръка на рамото му. – Не бива да се отчайваме още! Може нашите кораби да са били изтласкани много далеч и да са толкова тежко повредени, та да не могат да излязат веднага в открито море. Докато не намерим някакви остатъци, не бива да мислим, че са потънали!

– Но ние не можем да чакаме, Яниш. Сигурни ли сме, че лордът ще остане още дълго във вилата си?

- Дори не бих пожелал такова нещо, приятелю.
- Какво искаш да кажеш, Яниш?
- Че ние имаме достатъчно хора, за да го нападнем, ако напусне вилата си, и да откраднем милата му племенница.
- Смяташ ли, че можем да предприемем такова нападение?
- А защо не?... Нашите тигри са до един храбреци и дори ако лордът води със себе си двойно повече войници, сигурно няма да се поколебаят да се хвърлят в бой. Обмислям голям план и се надявам, че ще има блестящ успех. Остави ме да си отспя тази нощ и утре ще почнем да действваме.
- Доверявам се на теб, Яниш.
- Не се съмнявай, Сандокан.
- Платнохода обаче не можем да го оставим тук. Може да бъде открит от някой кораб, стигнал в залива, или ловец, слязъл по реката да бие тук водни птици.
- Помислил съм за всичко, Сандокан. Дал съм на Параноа съответни нареждания. Ела, Сандокан. Да отидем да хапнем нещо и после да се изтегнем в нашите хамаци. Да ти призная, не издържам повече.
- Докато пиратите, под ръководството на Параноа, сваляха всички въжета от такелажата на кораба, Яниш и Сандокан слязоха в малката кабина под мостика и се нахвърлиха на хранителните припаси. Като заситиха глада, който ги измъчваше от толкова часове, изтегнаха се в хамаците си, без да се събличат.
- Португалецът, капнал от умора, веднага заспа дълбоко, но Сандокан не можа да затвори очи. Мрачни мисли и жестоки опасения го държаха дълго време буден. Едва призори успя да заспи, но съвсем за кратко.
- Когато излезе на палубата, пиратите вече бяха привършили своята работа по маскировката на кораба, за да бъде невидим и за кръстосвачите, и за случайните ловци. Платноходът бе тикнат в края на блатото сред гъсти тръстики. Мачтите и всички въжа от такелажата бяха свалени, а на горната палуба бяха нахвърляни снопове тръстика, клони и листа, но така умело, че да покриват целия кораб. Отстрани човек можеше да го вземе за храсталак изсъхнали растения или заседнала купчина треви и клони.
- Какво ще кажеш, Сандокан, а? – погледна Яниш, който вече се намираще на мостика под малък навес от тръстики, издигнат на кърмата.
- Отлично хрумване – отвърна Сандокан.

– Сега ела с мен.

– Къде?

– На сушата. Двадесет души вече ни чакат.

– Какво искаш да правиш, Яниш?

– После ще узнаеш!... Пуснете лодката на вода и пазете добре кораба!

През реката Яниш отведе Сандокан в една гъста горичка, където имаше скрити двадесет души, въоръжени до зъби, и всеки снабден с торба припаси и едно одеяло. Параноа и неговият помощник Икаут също бяха тук.

– Всички ли сте тук? – попита Яниш.

– Всички – бе отговорът.

– Тогава слушай ме внимателно, Икаут – рече португалецът. – Ти ще се върнеш на борда и каквото и да се случи, ще пратиш тук човек, който ще намери свой другар в очакване на заповеди. Ние ще ти предадем нашите нареждания, които ще трябва да изпълниш незабавно, без ни най-малко закъснение. Внимавай, бъди разумен, за да не те изненадат англичаните, и не забравяй, че макар и далече, всеки момент можем да бъдем осведомени какво става.

– Разчитайте на мен, сеньор Яниш.

– Сега се върни на борда и си отваряй очите!

Докато помощникът скачаше в лодката, Яниш, застанал начело на отряда, пое нагоре срещу течението на малката река.

– Къде ме водиш? – запита го Сандокан, който не проумяваше нищо.

– Чакай малко, брате. Най-напред ми кажи на какво разстояние от морето може да се намира вилата на лорд Гайлонк?

– На около две мили по права линия.

– Тогава имаме достатъчно хора.

– За какво?

– Имай малко търпение, Сандокан.

Ориентира се с един компас, който бе взел от борда на платнохода, и с бърз марш навлезе сред големите дървета.

Като изминаха четиристотин метра, спря до едно огромно Камфорово дърво, извисило се над туфа храсти, и повика един от моряците:

– Ти ще се настаниш тук и няма да напускаш поста си без наша заповед. Реката е само на четиристотин метра значи лесно можеш да се свържеш с платнохода; на същото разстояние на изток ще има друг твой другар. Каквато и заповед да ти бъде предадена от платнохода, ще я

съобщиш на най-близкия си другар. Разбра ли ме?

– Тъй вярно, сеньор Яниш.

Докато малаецът си подготвяше малък навес в подножието на дървото, отрядът пое отново, оставяйки друг човек на посоченото разстояние.

– Сега разбираш ли? – запита Яниш.

– Да – отговори Сандокан, – и се възхищавам на хитростта ти. С тези постове, разпределени в гората, ще можем лесно да се свържем с платнохода, дори и от околностите на вилата.

– Да, Сандокан, и да предупредим Икаут да пригответи веднага платнохода, за да излезе в морето или да ни прати помощ.

– А ние къде ще се разположим?

– По пътеката, която води към Виктория. Оттам ще можем да следим кой влиза и излиза от вилата и да вземем навреме мерки, за да попречим на лорда да избяга тайно от нас. Ако иска да си върви, най-напред ще трябва да си уреди сметките с нашите тигри и ще видиш, че не ние ще претърпим поражение.

– Ами ако лордът не се реши да тръгне?

– Гръм и мълния!... Ще нападнем вилата или ще потърсим друг начин да откраднем момичето.

– Но да не стигаме до крайности, Яниш. Лорд Джеймс е способен да убие племенницата си, нежели да я види попаднала в моите ръце.

– Да го вземат дяволите!

– Този човек е решен на всичко, Яниш.

– Тогава ще действваме с хитрост.

– Имаш ли някакъв план?

– Ще го намислим, Сандокан. Не бих се утешил никога, ако оня стар хитрец убие това прелесно същество.

– А аз? Това би означавало смърт и за Малайския тигър, защото не бих могъл да живея без златокосото момиче.

– Уви, знам това – въздъхна Яниш. – Тази жена те омагьоса.

– По-точно, прокле ме, Яниш. Кой би казал, че аз, дето сърцето ми не бе трепвало и знаех да обичам само морето, жестоките битки и кланетата, един ден ще бъда обуздан от едно момиче, дъщеря на оная раса, която се бях заклел да изстребя?... Само като си помисля, кръвта ми кипва, силите ми се бунтуват и сърцето ми прелива от гняв!... И въпреки това не мога да разкъсам веригата, с която тя ме окова, Яниш. Никога няма да мога да изтрия от паметта си спомена за онези лазурни очи, които ме очароваха... Хайде да не говорим повече за това и да оставим да

се изпълни каквото ми е писано!

– Което ще бъде пагубно за славата на Момпрацем, нали, Сандокан.

– Може би – отвърна Малайския тигър с глух глас.

Бяха стигнали вече в края на една гора, зад която се простираше малка равнина, осеяна с храсти, арекови палми и гамбир, виждаше се широка пътека, по която, изглежда, рядко минаваха хора, защото бе обрасла с млада трева.

– Това ли е пътят за Виктория? – попита Яниш.

– Да – отговори Сандокан.

– Вилата на лорд Джеймс сигурно не е далеч.

– Ей там долу, зад ония дървета съзирам оградата на парка.

– Чудесно – рече Яниш. После се обърна към Параноа, който ги следваше с шестима души, и му каза: – Иди да разпънеш палатките, в края на гората на някое място, защитено от гъст храсталак.

Пиратът не чака да му повторят заповедта. Намери подходящо място и накара да разпънат палатката, като я оградят наоколо с клони и бананови листа. Постави в нея припасите, които бяха донесли чак дотук и които се състояха от консерви, пушено месо, сухари и няколко бутилки испанско вино, после разпрати своите шестима души да пребродят гората, за да е сигурен, че не се крие някой съгледвач.

Сандокан и Яниш, след като стигнаха на двеста метра от оградата на парка, се върнаха обратно в гората и легнаха в палатката.

– Доволен ли си от плана, Сандокан? – попита португалецът.

– Да, брате – отвърна Малайския тигър.

– Намираме се на няколко крачки от парка по пътя за Виктория. Ако лордът реши да напусне вилата, ще бъде принуден да мине на един хвърлей от нас. За по-малко от половин час можем да съберем двадесет души, решени на всичко, а за един час целия екипаж на кораба. Само да мръдне и ще връхлетим отгоре му.

– Да – съгласи се Сандокан. – Готов съм на всичко, дори да хвърля моите хора срещу цял полк.

– Тогава да закусим, братко – подкани го Яниш със смях. – Тази сутрешна разходка съвсем изостри апетита ми.

Вече бяха излапали закуската, когато в палатката нахлу Параноа. Добрият малаец беше силно развълнуван, с променено лице.

– Какво има? – запита Сандокан и скочи, като протегна ръка към пушката.

– Някой идва насам, капитане – отговори Параноа. – Чух конски галоп.

- Дали някой англичанин не отива във Виктория?
- Не, Малайски тигре, трябва да идва откъм Виктория.
- Далече ли е още? – попита Яниш.
- Така мисля.
- Ела, Сандокан.

Грабнаха карабините и се втурнаха навън, а през това време, хората от охраната им се скриха сред храстите и заредиха бързо оръжието си.

Сандокан отиде до пътеката, коленичи и опря ухо на земята. По повърхността отчетливо се предаваше забързаният галоп на коня.

- Да, приближава конник – каза той, като се изправи пъргаво.
- Съветвам те да го пуснем да мине, без да го закачаме – рече Яниш.

- Така ли мислиш? Ще го пленим, драги мой.
- С каква цел?
- Може да носи важно известие във вилата.
- Ако го нападнем, той ще се отбранява, ще стреля с пушката или с пистолета си и гърмежите ще бъдат чути от войниците във вилата.
- Ще го хванем, преди да е успял да употреби оръжие.
- Тази работа е малко трудна, Сандокан.
- Напротив, по-лесна, отколкото си мислиш.
- Обясни ми.
- Конят идва в галоп, значи няма да може да избегне някакво препятствие. Ездачът ще бъде изхвърлен внезапно от седлото, ние ще връхлетим отгоре му и ще му попречим да се отбранява.
- И какво препятствие ще приготвиш?
- Параноа, иди да вземеш едно въже и ме настигни незабавно.
- Разбирам – рече Яниш. – Чудесна идея!... Да, ще го хванем, Сандокан... Гръм и мълния, как ще го използваме!... Не бях се сетил за това...

- За каква идея говориш, Яниш?
- По-късно ще разбереш. Ах, какъв хубав номер!
- Защо се смееш?
- Имам повод да се смея, Сандокан. Ще видиш какъв номер ще скроим на лорда... Параноа, по-бързо!

С помощта на още двама малаецът обтегна едно здраво въже през пътеката, но толкова ниско, че да се скрие сред тревата. След това се притаи зад един храст, стискайки здраво своя крис, докато другарите му се пръснаха по-нататък, за да попречат на конника да продължи пътя си, в случай че избегне клопката. Галопът бързо приближаваше. Още

няколко секунди и конникът трябваше да се появи на завоя на пътеката.

– Ето го! – прошепна Сандокан, който се бе скрил заедно с Яниш.

Миг след това един кон мина край гъсталака и се впусна по пътека-та. Яздеше го красив момък на двадесет и две или двадесет и три години, облечен в униформата на индийските сипаи. Изглеждаше много спокоен, защото пришпорваше силно коня и се озърташе плахо.

– Внимавай, Яниш – изшептя Сандокан. Пришпореният кон пре-пускаше напред, приближавайки бързо въжето. Изведнъж се сгромоляса на земята и навири крака.

Пиратите бяха там. Преди сипаят да успее да се измъкне изпод ко-ня, Сандокан се хвърли отгоре му и му взе сабята, а Параноа го повали на земята и опря криса в гърдите му.

– Не се съпротивлявай, ако ти е мил животът – изсъска му Сандокан.

– Негодници! – извика войникът и се опита да се бори.

С помощта на другите пирати Параноа го върза здраво и го завлече до един храст, докато Яниш преглеждаше коня, защото се страхуваше, че при падането си е счупил крак.

– Бре, да му се не види! – възкликна добрият португалец, който изг-леждаше предоволен. – Ще се представя отлично във вилата. Яниш, сер-жант от Сипайския полк!. Ето един чин, който съвсем не очаквах.

Завърза животното за едно дърво и отиде при Сандокан, който пре-бъркваше внимателно сержанта

– Има ли нещо? – запита.

– Никакво писмо – отговори Сандокан.

– Поне ще говориш – рече Яниш, като втренчи очи в сержанта.

– Не! – отговори той.

– Внимавай! – кресна му Сандокан. – За къде беше тръгнал?

– Разхождах се.

– Говори!...

– Казах вече – отвърна сержантът, който се правеше на спокоен.

– Почакай малко!

Малайския тигър извади криса от пояса си и го опря в гръкляна на войника.

– Говори или ще те убия! – изсъска му с такъв тон, та да не остави съмнение, че ще изпълни закана.

– Не! – упорствуваше войникът.

– Говори! – повтори Сандокан и натисна оръжието.

– Ще говоря – изхриптя сипаят, пребледнял като мъртвец.

– Къде отиваше? – запита Сандокан.

– При лорд Джеймс Гайлонк.

– За какво?

Войникът се поколеба, но като видя, че пиратът доближава отново криса, продължи.

– Да занеса писмо от баронет Уилям Розентал.

В очите на Сандокан блесна гневна мълния.

– Дай ми писмото! – викна той с дрезгав глас.

– В каската ми е скрито, под хастара.

Яниш грабна каската на сипая, дръпна хастара и писмото изскочи.

– Хм! Стари работи – каза той, след като го прочете.

– Какво пише онова куче баронетът? – попита Сандокан.

– Предупреждава лорда за нашето скорошно дебаркиране в Лабуан. Пише, че един кръстосвач видял наш кораб да плава към тези брегове, и го съветва да си отваря очите на четири.

– Нищо друго ли?

– Ех, глупости! Изпраща хиляди почтителни поздрави на твоята скъпа Мариана, с клетва за вярна любов.

– Гръм да го поразят този проклетник! Тежко му в деня, в който го срещна на пътя си!

– Параноа – рече португалецът, който сякаш разглеждаше внимателно почерка, – прати човек на кораба да ми донесе хартия, пера и мастило.

– Какво ще правиш с тях? – запита Сандокан.

– Трябват ми за моя план.

– За какъв план говориш?

– За този, който обмислям от половин час.

– Обясни ми най-сетне!

– Щом искаш, каня се да отида във вилата на лорд Джеймс!

– Ти?

– Аз, именно аз – отвърна Яниш с олимпийско спокойствие.

– По какъв начин?

– В кожата на този сипай. Гръм и мълния! Ще видиш какъв хубав войник съм.

– Започвам да разбирам. Обличаш дрехите на сипая, преструваш се, че идваш от Виктория и...

– Съветвам лорда да тръгне за там, за да попадне в засадата, която ти ще му поставиш.

– Ах, Яниш! – възкликна Сандокан и го притисна до гърдите си.

- Кротко, братле, ще ми счупиш ребрата!
- Ще ти бъда безкрайно задължен, ако успееш.
- Надявам се да успея.
- Но ти се излагаш на голяма опасност.
- Ами! Ще изляза от затрудненията с чест и невредим.
- А защо ти е мастило?
- За да напиша писмо на лорда.

– Съветвам те да се откажеш, Яниш. Той е подозрителен човек и ако забележи, че почеркът не е същият, може да даде заповед да те разстрелят.

– Имаш право, Сандокан. По-добре да му кажа това, което исках да му пиша. Хайде, накарай да съблекат сипая.

По даден знак от Сандокан двама пирати развързаха войника и го съблякоха. Клетият войник помисли, че с него е свършено.

– Ще ме убие ли?

– Не – отговори Сандокан. – Нямам никаква полза от твоята смърт, затова ти подарявам живота. Но ще останеш пленник в моя кораб, докато сме тук.

– Благодаря, господине.

През това време Яниш се обличаше. Униформата му беше малко тясна, но успя за кратко време да изглежда наред.

– Я виж, брате, какъв хубав войник съм! – възкликна той, запасвайки сабята. – Не вярвах, че ще изглеждам толкова добре.

– Да, наистина си хубав сипай – отвърна Сандокан със смях. – Сега ми дай последните си наставления.

– Ти ще останеш в засада по тази пътека с всички хора и няма да мърдаш. Аз ще отида при лорда, ще му кажа, че сте били нападнати и разбити, но че са забелязани други пиратски кораби, и го съветвам да се възползува от удобния момент и да се скрие във Виктория.

– Чудесно!

– Когато минем, вие ще нападнете конвоя, аз ще грабна Мариана и ще я отнеса на платнохода. Разбрахме ли се?

– Върви, мой храбри приятелю, ще кажеш на Мариана, че я обичам все така и да не губи вяра в мен.

– Сбогом, братко – отговори Яниш и го прегърна. Метна се на коня на сипая, хвана юздите, извади сабята и препусна в галоп, подсвирквайки си весело.

Мисията на португалеца беше една от най-опасните и най-дръзките в живота на този неустрашим човек, защото би била достатъчна една

дума, едно подозрение, за да увисне на върха на някоя мачта с дебело въже на шията. Въпреки това съвсем спокойно и с голям кураж пиратът се готвеше да заложи на тази рискована карта, разчитайки на своето хладнокръвие и на щастливата си звезда, която винаги го закриляше.

Изпъна се гордо на седлото, засука мустаци, кривна фуражката на главата си и препусна карьер, без да щади коня.

След около един час бясно препускане неочаквано се озова пред една желязна врата, зад която се издигаше кокетната вила на лорд Джеймс.

– Кой е там? – извика часовоят пред вратата, скрит зад дънера на едно дърво.

– Ей, момче, я свали пушката, защото аз не съм тигър, нито диво прасе – отвърна португалецът, като задържа коня. – Гръм и мълния! Не виждаш ли, че съм военен като теб, дори твой началник?

– Прощавайте, но имам заповед да не пускам никого, без да знам от кого е пратен и какво иска.

– Говедо! Аз идвам тук по заповед на баронета Уилям Розентал и отивам при лорда.

– Минавайте!

Войникът отвори вратата, повика няколко свои другари, които се навъртаха из парка, за да ги осведоми какво става, и се дръпна от входа.

– Хм, каква предпазливост и какъв страх цари тук! – рече португалецът, като сви рамене и подкара коня.

Спря пред вилата и скочи от седлото, заобиколен от шестима войника с пушки в ръце.

– Къде е лордът? – запита той.

– В кабинета си – отговори сержантът, командуваш отделението.

– Заведете ме веднага при него, трябва да му кажа нещо много важно.

– От Виктория ли идвате?

– Точно оттам.

– А не срещнахте ли момпрацемските пирати?

– Нито един, друже. Тези разбойници си имат друга работа сега, а не да се въртят тук. Хайде, заведете ме при лорда.

– Елате.

Португалецът призова всичката си смелост, за да застане пред този опасен човек, и последва сержанта със спокойствието и твърдостта на истински англосаксонец.

– Почакайте тук – каза сержантът, след като го въведе в един салон.

Останал сам, португалецът започна да разглежда внимателно обстановката, за да види дали ще е възможно внезапно нападение. Но трябваше да се убеди, че всеки опит би бил безполезен, понеже прозорците бяха много високи, зидовете и вратите – много солидни.

– Няма значение – измърмори той, – нападението ще го извършим в гората.

В този момент се върна сержантът.

– Лордът ви очаква – рече и му посочи една отворена врата.

Португалецът усети тръпки по тялото си и леко пребледня. „Драги Яниш, бъди разумен и твърд“ – измърмори сам на себе си.

Влезе, козирувайки, и се намери в приятен, изящно обзаведен кабинет. В един ъгъл до работната маса седеше лордът, облечен в бяло, но с мрачно лице и свъсен поглед.

Той прие мълчаливо Яниш, като втренчи очи в него, сякаш искаше да отгатне мислите му, после запита сухо:

– От Виктория ли идвате?

– Да, милорд – отвърна Яниш с твърд глас.

– От името на баронета?

– Да.

– Даде ли ви някакво писмо за мен?

– Никакво.

– Имате ли да ми казвате нещо?

– Да, милорд.

– Говорете!

– Прати ме да ви кажа, че Малайския тигър е обграден от войските в един залив на юг.

Лордът скочи на крака с пламнали очи и сияещо лице:

– Тигъра обграден от нашите войници!

– Да, и изглежда, че този разбойник ще бъде унищожен окончателно, защото няма откъде да избяга.

– Сигурен ли сте в това, което говорите?

– Съвсем сигурен, милорд.

– Кой сте вие?

– Роднина на баронета – смело отговори Яниш.

– А откога сте в Лабуан?

– От петнадесет дни.

– Следователно трябва да знаете, че моята племенница...

– Е годеница на братовчед ми Уилям – добави Яниш усмихнат.

– Много ми е приятно да се запозная с вас, господине – каза лордът

и му протегна ръка. – Но кажете ми, кога бе нападнат Сандокан?

– Днес призори, когато прекосяваше една гора, начело на голяма банда пирати.

– Този човек е истински демон! Снощи беше тук! Възможно ли е за седем-осем часа да е изминал толкова път?

– Казват, че водел коне със себе си.

– Сега разбирам. А къде се намира моят добър приятел Уилям?

– Начело на войските.

– Вие заедно с него ли бяхте?

– Да, милорд.

– Далече ли са пиратите?

– На около десетина мили.

– Не ви ли заръча нещо друго?

– Помоли ме да ви кажа да напуснете незабавно вилата и да отидете веднага във Виктория.

– Защо?

– Вие знаете, милорд, какъв човек е Малайския тигър. Води със себе си осемдесет души, осемдесет тигри, и би могъл да надвие нашите войски, да прекоси светкавично горите и да нападне вилата.

Лордът го погледна мълчаливо, поразен от това разсъждение, после каза като че ли на себе си.

– Това наистина може да се случи. Във Виктория, под защитата на фортовете и корабите ще се чувствавам по-сигурен, отколкото тук. Скъпият Уилям има право, още повече, че за момента пътят е свободен. Ах, уважаема племенницо, ще изтръгна от вас любовта, която изпитвате към онзи обесник! Ще ви нарежа на парчета, ако не ми се подчините и не се омъжите за човека, който съм ви избрал!

Яниш неволно хвана дръжката на сабята, но се въздържа, разбирайки много добре, че от смъртта на жестокия старец няма никаква полза, тъй като във вилата имаше доста войници. Вместо това каза:

– Милорд, ще ми разрешите ли да посетя моята бъдеща роднина?

– Имате ли да й казвате нещо от името на Уилям?

– Да, милорд.

– Ще ви приеме зле.

– Няма значение, милорд – отвърна Яниш с усмивка. – Ще й предам това, което ми каза Уилям, и веднага ще се върна тук.

Старият капитан натисна едно копче. Веднага влезе един слуга.

– Отведете господина при леди Мариана!

– Благодаря ви – каза Яниш.

– Помъчете се да я убедите и после елате при мен, ще вечеряме заедно.

Яниш се поклони и последва слугата, който го въведе в един салон, тапициран в небесносиньо и декориран с множество растения, излъчващи приятни ухания.

Португалецът изчака слугата да излезе, после бавно пристъпи навътре и през цветята, превърнали салона в оранжерия, зърна женска фигура в снежнобяла дреха. Макар и подготвен за всякаква изненада, той не можа да се сдържи и възкликна от удивление пред тази изящна девойка.

Тя бе полегнала в прелестна поза, потънала в тъжна забрава върху една ориенталска отоманка, чиято атлазена материя хвърляше златисти отблясъци. Бе подпряла главницата си с ръка и прекрасните ѝ коси се спускаха като златен дъжд, с другата ръка късаше нервно цветята край себе си. Беше мрачна, бледа, в лазурните ѝ очи, обикновено така спокойни, проблясваше едва сподавен гняв.

Като видя Яниш да пристъпва, тя трепна, разтърка с длан челото си, сякаш се събуждаше от сън, и го стрелна с поглед.

– Кой сте вие? – запита с треперещ глас. – Кой ви позволи да влезете тук?

– Лордът, миледи – отговори Яниш, гледайки ненаситно девойката, която намираще много по-красива, отколкото му я бе описал Сандокан.

– И какво искате от мен?

– Преди всичко един въпрос – рече Яниш, като се огледа наоколо, за да се увери, че наистина са сами.

– Говорете!

– Смятате ли, че няма да ни чуе някой?

Тя сбърчи чело и го загледа втренчено, сякаш искаше да отгатне чувствата му, после отговори:

– Сами сме.

– И така, миледи, аз идвам отдалеч...

– Откъде?

– От Момпрацем!

Мариана скоочи на крака като изхвърлена от пружина и бледнината ѝ изчезна като по чудо.

– От Момпрацем! – възкликна и цялата порумения. – Вие... един бял, един англичанин?

– Заблуждавате се, леди Мариана, аз не съм англичанин, аз съм Яниш!

– Яниш, приятелят, побратимът на Сандокан! Ах, сеньор, колко сте смел да влезете в тази вила! Кажете ми къде е Сандокан? Какво прави той? Спасил ли се е, или е ранен? Говорете ми за него, защото иначе ще умра.

– Говорете по-тихо, миледи, и стените имат уши.

– Говорете ми за него, храбри приятелю, говорете ми за моя Сандокан.

– Той е жив и здрав, миледи. Избягахме от хайката на войниците без особени трудности и без рани. Сега Сандокан се намира скрит по пътя за Виктория, готов да ви отвлече.

– Ах, боже мой, благодаря ви, че го закриляте! – възкликна девойката със сълзи на очи.

– Сега чуйте ме, миледи!

– Говорете, мой храбри приятелю!

– Дойдох тук, за да убедя лорда да напусне вилата и да се оттегли във Виктория.

– Във Виктория? Но като отидем там, как ще ме вземете?

– Сандокан няма да чака дотам, миледи – усмихна се Яниш. – Той е скрит с хората си, ще напада, конвоя и ще ви грабне, щом излезете от вилата.

– А чичо ми?

– Ще го пощадим, уверявам ви.

– А мене ще откраднете?

– Да, миледи.

– И къде ще ме отведе Сандокан?

– На своя остров.

Мариана оброни глава и замълча.

– Миледи – рече Яниш със сериозен тон, – не се страхувайте, Сандокан е от ония мъже, които умеят да направят щастлива любимата жена. Той беше страшен, жесток човек, но любовта го преобрази, миледи, и ви се кълна, че никога няма да се разкайвате, задето сте станали съпруга на Малайския тигър.

– Вярвам ви – отвърна Мариана. – Какво от туй, че той има ужасно минало, че е избил стотици хора, че е извършил жестоки отмъщения? Той ме обожаваше, ще изпълни молбите ми и аз ще направя от него друг човек. Аз ще напусна моя остров, той ще остави своя Момпрацем и ще отидем далеч от тези зловещи морета, толкова далеч, че да не чуваме никога за тях. Ще заживеем в някое кътче на света, забравени от всички, но щастливи, и никой никога няма да узнае, че съпругът на Перлата на

Лабуан е някогашният Малайски тигър, човекът с легендарни подвизи, човекът, който е карал да треперят толкова царства и е пролял толкова кръв. Да, ще стана негова съпруга и ще го обичам винаги!

– Ах, божествена леди – възкликна Яниш и се хвърли в краката ѝ, – кажете ми какво мога да направя за вас, само и само да ви освободя и да ви отведа при Сандокан, при моя най-добър приятел, когото обичам като брат.

– Направили сте вече много, като сте дошли тук, и аз ще ви бъда признателна до гроб.

– Но това не е достатъчно, трябва да убедя лорда да се оттегли във Виктория, за да дам възможност на Сандокан да действа.

– Ако аз говоря с чичо ми, който е станал крайно подозрителен, ще се усъмни в някакво предателство и няма да напусне вилата.

– Имате право, очарователна миледи. Но ми се струва, че вече е решил да остави вилата и да се оттегли във Виктория. Ако все още има някакво колебание, аз ще се помъча да го склоня.

– Пазете се, сеньор Яниш, защото той е много недоверчив и може да подуши нещо. Вярно, вие сте бял, но той може би знае, че Сандокан има приятел от бялата раса.

– Ще бъда предпазлив.

– Чака ли ви лордът?

– Да, миледи, покани ме на вечеря.

– Идете, за да не будите подозрение.

– И вие ли ще дойдете?

– Да, ще се видим по-късно.

– Сбогом, миледи – рече Яниш, като ѝ целуна ръка.

– Вървете, благородни приятелю, никога няма да ви забравя.

Португалецът излезе като пиан, заслепен от красотата на това същество.

– Небеса! възкликна той, отправяйки се към кабинета на лорда. – Никога не съм виждал толкова красива жена и започвам наистина да завиждам на оня дявол Сандокан.

Лордът го очакваше, като се разхождаше нервно напред-назад, със сил чело и кръстосал ръце на гърдите си.

– Е, млади човече, как ви прие моята племенница? – запита с твърд и ироничен тон.

– Като че ли не обича да ѝ говорят за братовчед ми Уилям – отвърна Яниш. – За малко не ме изпъди.

Лордът поклати глава и бръчките на челото му станаха още по-

дълбоки.

– Все така! Все така! – процеди през зъби. И пак започна да се разхожда, движейки нервно пръсти, после спря пред Яниш, който го гледаше, без да помръдне, и го попита: – Какво ме съветвате да направя?

– Казах ви вече, милорд, че е най-добре да отидете във Виктория.

– Вярно е. Мислите ли, че някога племенницата ми може да заобича Уилям?

– Надявам се, милорд, но преди това трябва да умре Малайския тигър – отговори Яниш.

– Ще успеят ли да го убият?

– Бандата е обкръжена от нашите войски, командувани от Уилям.

– Да, вярно е, той или ще го убие, или ще падне убит от, Сандокан.

Познаваме умениято и смелостта на този младеж.

Замълча пак и застана до прозореца, гледайки слънцето, което залязваше бавно. След няколко минути се обърна и каза:

– Значи, вие ме съветвате да замина?

– Да, милорд – отговори Яниш. – Възползвайте се от случая, за да напуснете вилата и да се приютите във Виктория.

– А ако Сандокан е оставил в засада някого близо до парка? Казаха ми, че с него бил оня бял човек, наречен Яниш, смелчага, който не отстъпва на Малайския тигър.

„Благодаря за комплиментата“ – отвърна мислено Яниш, като направи върховни усилия да съдържи смеха си. После погледна лорда и каза:

– Имате достатъчно охрана, за да отблъснете една атака.

– По-рано беше многобройна, но вече не е. Трябваше да върна много хора на губернатора на Виктория, защото имаше голяма нужда от тях. Знаете, че гарнизонът на острова е много малък.

– Това е вярно, милорд.

Старият капитан пак бе започнал да се разхожда възбудено, сякаш го измъчваше някаква мисъл, по вида му личеше, че е объркан. Изведнъж рязко спря пред Яниш и го запита:

– Като идвахте насам, не срещнахте никого, нали?

– Никого, милорд.

– И не сте забелязали нещо подозрително?

– Нищо, милорд.

– Значи, може да се предприеме оттеглянето?

– Така мисля.

– И все пак се съмнявам.

– Какво, милорд?

– Че всички пирати са заминали.

– Аз не се страхувам от тези разбойници, милорд. Искате ли да отида на разузнаване из околността?

– Ще ви бъда благодарен. Искате ли конвой?

– Не, милорд. Предпочитам да отида сам. Сам човек може да навлезе в горите, без да привлече вниманието на неприятеля, докато повече хора трудно биха избегнали някой бдителен пост.

– Имате право, млади човече. Кога ще тръгнете?

– Веднага. За два часа може да се измени много път.

– Слънцето скоро ще залезе.

– Ще бъде по-добре, милорд.

– Не се ли страхувате?

– Като съм въоръжен, не се страхувам от никого.

– Буйна кръв имат тези Розенталовци – измърмори лордът. – Вървете, млади човече, аз ще ви чакам на вечеря.

– Ах, милорд, един войник...

– Но нали сте джентълмен! Пък и скоро може да станем роднина.

– Благодаря, милорд – отвърна Яниш. – След два часа сигурно ще се върна.

Козирува, хвана сабята си и слезе бавно по стълбите. Когато беше вече в парка, се усмихна доволно:

– Да вървим да търсим Сандокан! По дяволите! Трябва да изпълня желанието на лорда. Ще видиш, драги мой, какво разузнаване ще направя! Отсега можеш да бъдеш сигурен, че няма да видя и следа от пирати. Гръм и мълния, ама го скроих много хитро! Не вярвах, че ще има такъв блестящ успех. Ех, може би всичко няма да мине така леко, но, така или иначе, моят побратим ще се ожени за златокосото момиче. Дявол да го вземе, няма лош вкус приятелят! Никога не съм виждал толкова красиво и толкова мило момиче. Но какво ще стане после? Нещастен Момпрацем, виждам те в опасност! Хайде да не мислим сега за това! Ако всичко завърши зле, ще отида да изкарам живота си в някой град на Далечния Изток, в Кантон или в Макао, и ще се простя с тези места.

Говорейки така сам на себе си, португалецът бе прекосил вече парка и спря пред една от градинските врати. Имаше пост.

– Отворете, приятелю – рече Яниш.

– Отивате ли си, сержанте?

– Не, отивам да разузная околността.

– Ами пиратите?

– Няма ги вече по тия места.

– Искате ли да ви придружа, сержанте?

– Няма нужда. Ще се върна след два часа.

Щом излезе от вратата, Яниш се насочи към пътеката за Виктория и докато беше под погледа на войника, се движеше бавно. Но като се видя защитен от гъстата растителност, ускори ход и навлезе в гората.

Беше изминал едва хиляда крачки, когато от един храст изскочи някой и му препречи пътя, като насочи пушката си в него и викна заплашително:

– Предай се или ще те застрелям!

– Не ме ли познаваш вече? – възкликна Яниш и свали фуражката си. – Нямах набито око, драги Параноа.

– Сеньор Яниш! – учуди се малаецът.

– От плът и кръв, драги мой! Какво правиш тук, толкова близо до вилата на лорд Гайлонк?

– Наблюдавам оградата.

– Къде е Сандокан?

– На една миля оттук. Добри новини ли носите, сеньор Яниш?

– По-добри не могат и да бъдат.

– Какво трябва да направя, сеньор?

– Тичай при Сандокан и му кажи, че го чакам тук. Същевременно предай заповед на Икаут да въоръжи платнохода.

– Потегляме ли?

– Може би тази нощ.

– Тичам веднага.

– Чакай малко! Пристигнаха ли другите два платнохода?

– Не, сеньор Яниш, и започвам да се страхувам, че са се загубили.

– Гръм и мълния, нямаме късмет с нашите експедиции! И все пак ще имаме достатъчно хора да разбием конвоя на лорда. Тичай бързо, Параноа!

– Аз съм по-бърз и от кон!

Пиратът полетя като стрела. Яниш запали пура и се изтегна под една величествена арекова палма да пуши спокойно. И ето че след двадесетина минути се зададе Сандокан, придружен от Параноа и четирима други пирати, въоръжени до зъби.

– Яниш, приятелю мой! – възкликна Сандокан и се втурна към него. – Толкова се страхувах за теб!... Видя ли я? Говори ми за нея, братко!... Разкажи ми всичко, изгарям от любопитство!

– Ама и ти цепиш направо като кръстосвач! – засмя се португалецът. – Както виждаш, изпълних мисията си като истински англичанин,

дори като истински роднина на оня шмекер баронета.! Как само ме приеха, драги! Никои не се усъмни в мен нито за миг.

– Дори лордът?

– О, той най-малко от всички! Достатъчно е да знаеш, че ме чака за вечеря.

– А Мариана?

– Говорих с нея, главата ми се замая от красотата ѝ, братко Но като я видях да плаче...

– Видял си я да плаче? – извика сърцераздирателно Сандокан. – Кажи ми кой я накара да пролива сълзи?... Кажи ми кой е и ще отида да изтръгна сърцето на този злодей, дето е разплакал божествените ѝ очи...

– Побесня ли, Сандокан?... Та тя плака за теб!

– Ах, милото момиче! – възкликна пиратът. – Моля ти се Яниш, разкажи ми всичко.

Португалецът му разказа набързо за срещата си с лорда и после с момичето.

– Стариият изглежда вече решен да тръгне – каза в заключение той, – следователно можеш да бъдеш сигурен, че няма да се върнеш сам в Момпрацем. Бъди разумен, брате, защото в парка има не малко войници и ще трябва да се биеш здравата, за да пометем конвоя. Пък и не вярвам много на оня старец, който по-скоро би убил племенницата си, отколкото да остави да му я откраднеш.

– Ще я видиш ли тази вечер?

– Сигурно.

– Ах, да можех и аз да вляза във вилата!...

– Това е истинска лудост!

– Кога ще потегли лордът?

– Още не знам, но мисля, че тази вечер ще вземе някакво решение.

– Дали ще тръгне тази нощ?

– Предполагам.

– Как може да се знае със сигурност?

– Има само един начин.

– Какъв?

– Да се изпрати някой от нашите хора в китайската беседка или в оранжерията, за да чака там моите заповеди.

– Има ли постове из парка?

– Видях само при вратите – отговори Яниш.

– Ако отида аз в оранжерията?

– Не, Сандокан. Ти не трябва да напускаш тази пътека. Лордът

може да ускори заминаването и присъствието ти е необходимо, за да водиш нашите хора. Добре знаеш, че ти струваш за десет души.

– Ще изпратя Параноа, че е съобразителен и ловък и ще стигне до оранжерията, без да го забележат. Щом залезе слънцето, ще се прехвърли през оградата и ще отиде там да чака твоите заповеди – Сандокан се позамисли малко и каза: – Ами ако лордът се разколебае и остане във вилата?

– Дявол да го вземе, тогава ще стане лошо!

– Ти не можеш ли да отвориш вратата през нощта и да ни пуснеш във вилата? И защо не?... Това ми се струва осъществимо.

– А на мене много трудно, Сандокан. Гарнизонът е многоброен, може да се барикадира в стаите и да се съпротивява дълго. Пък и лордът, като се види натясно, може да се поддаде на гнева и да изпразни пистолета си в момичето. Нямай вяра на този човек, Сандокан.

– Така е – рече Сандокан с въздишка. – Лорд Джеймс е способен да убие момичето.

– Ще чакаш ли?

– Да, Яниш. Но ако не се реши да тръгне скоро, ще предприема отчаян удар. Ние не можем да останем тук дълго. Трябва да открадна момичето, преди във Виктория да са узнали, че съм тук и че в Момпрацем има малко хора. Страхувам се за моя остров. Ако го загубим, какво ще стане с нас?... Там са нашите съкровища.

– Ще се помъча да убедя лорда да тръгне по-скоро. През това време ти трябва да заповядаш да въоръжат платнохода и да събереш тук целия екипаж. Конвойт трябва да се унищожи изведнъж, иначе лордът наистина ще извърши отчаяна постъпка.

– Има ли много войници във вилата?

– Около десетина и още толкова туземци.

– Тогава победата ни е сигурна. Яниш се бе надигнал вече.

– Връщаш ли се? – попита го Сандокан.

– Един сержант, поканен от капитан на вечеря, не бива да кара да го чакат – отвърна португалецът с усмивка.

– Как ти завиждам, Яниш!

– Но не за вечерята, нали, Сандокан?... Момичето ще го видиш утре.

– Надявам се – въздъхна Тигъра. – На добър час, приятелю, върви и го убеди!

Стиснаха си ръка и се разделиха.

Докато Сандокан и хората му се затулиха сред растенията, Яниш,

запалил пура, се отправи към парка със спокойна крачка, сякаш се връщаше от разходка, а не от разузнаване. Мина край часовоя и тръгна из парка – беше още много рано да се яви пред лорда.

На завоя на една пътечка срещна леди Мариана, която сякаш го търсеше.

– Ах, миледи, какво щастие! – възкликна португалецът, като се поклони.

– Тъкмо вас търсех – отвърна девойката и му подаде ръка.

– Нещо важно ли имате да ми казвате?

– Да, че след пет часа заминаваме за Виктория.

– Лордът ли ви го каза?

– Да.

– Сандокан е готов, миледи. Пиратите са предупредени и очакват конвоя.

– Боже мой! – изхлипа тя и закри лицето си с ръце.

– В такива моменти, миледи, трябва да бъдем силни и решителни.

– А чичо ми... ще ме прокълне завинаги...

– Но Сандокан ще ви направи щастлива, най-щастливата жена.

Две сълзи се стичаха бавно по нежните бузи на девойката.

– Плачете ли?... О, не плачете, леди Мариана!

– Страхувам се, Яниш.

– За Сандокан ли?

– Не, за бъдещето.

– Ще бъде светло, защото Сандокан ще направи онова, което вие искате. Той е готов да изгори корабите си, да разпръсне ордите си, да забрави отмъщенията и да се прости завинаги със своя остров. Достатъчно е да кажете само една дума, за да го убедите.

– Толкова много ли ме обича?

– До полуда, миледи.

– Но в същност кой е този човек? Защо е тази кръв и тези отмъщениа? Откъде е дошъл той?

– Чуйте ме, миледи – рече Яниш, като ѝ предложи ръката си и я отведе към една сенчеста пътека. – Повечето смятат, че Сандокан е само жесток пират, излязъл от горите на Борнео, жаден за кръв и плячка, но се лъжат. Той е от царско потекло и не е пират, а отмъстител. На двадесет години се възкачил на престола на Мулудер, царство, което се намира към северните брегове на Борнео. Силен като лъв, горд като древен герой, смел като тигър, за кратко време той победил всички близки народи, простирайки границите си чак до царството Варауни и до реката

Боти, Но тези подвизи били съдбоносни за него. Англичани и холандци, завиждайки на новата сила, която като че ли искала да покори целия, остров, се съюзили със султана на Варауни, за да сломят смелия воин. Отначало със злато, а после с оръжие довели до гибел новото царство. Предатели разбунтували различните народи, скъпо платени убийци унищожили майката, братята и сестрите на Сандокан, силни орди нахлули в страната, като подкупили военачалниците и войските, грабили, клали, извършили нечувани жестокости. Сандокан напразно се борил с отчаяна ярост, като потушил бунтовете и водил сражения с враговете. Предателствата го настигнали в самия му дворец, всичките му роднини загинали от ножа на наемни убийци, платени от белите. И в една нощ на огън и сеч той едва успял да се спаси със шепа смелчаци. Дълги години скитал по северните брегове на Борнео, преследван като див звяр, без храна, изпаднал в неопишуема мизерия, надявайки се да си възвърне изгубения трон и да отмъсти за семейството си, докато една нощ, вече отчаян от всичко и от всички, се качил на един малайски кораб и се заклел да води жестока война с бялата раса и със султана на Варауни. Той бил силен, храбър, ловък и жаден за мъст. Опустошил бреговете на султана, непрестанно и безпощадно нападал английски и холандски кораби. И така станал страшилище по моретата, станал непобедимият Малайски тигър. Останалото вие го знаете.

– Значи той отмъщава за своето семейство! – възкликна Мариана, като изтри сълзите си.

– Да, миледи, той е отмъстител, който често оплаква майка си, братята и сестрите си, паднали под ножа на убийците, отмъстител, който не се е опетнил с безчестни дела, който винаги е зачитал слабите, щадил е жените и децата и който ограбва неприятелите си не от жажда за богатства, а за да може един ден да вдигне армия от смелчаци и да си възвърне изгубеното царство.

– Ах, как ме успокояват тези ваши думи, Яниш – рече девойката.

– Сега решена ли сте да следвате Малайския тигър?

– Да, обичам го до такава степен, че без него животът ми би бил мъчение.

– Да се върнем във вилата, миледи.

Яниш отведе момичето във вилата и се качиха заедно в столовата. Лордът беше вече там и се разхождаше напред-назад с гордата осанка на истински англичанин, роден на брега на Темза. Беше мрачен и сърдит както преди.

– А, вие тук ли сте вече? Помислих, че ви се е случило някакво

нешастието, след като решихте да излезете навън от парка.

– Исках да се убедя с очите си, че няма никаква опасност, милорд – отговори Яниш спокойно.

– Не видяхте ли някое от онези момпрацемски кучета?

– Никой, милорд. Можем да отидем във Виктория съвсем спокойно.

Лордът помълча малко, после се обърна към Мариана, която бе засанала до един прозорец, и я запита:

– Разбрахте ли, че отиваме във Виктория?

– Да – отвърна тя сухо.

– Ще дойдете ли?

– Много добре знаете, че всякаква съпротива от моя страна би била безполезна.

– Мислех, че ще трябва да ви завлека там насила.

– Господине!

Португалецът долови заплашителен пламък в очите на девойката, но замълча, макар че изпитваше неудържимо желание да прободее със сабята си стария капитан.

– Я виж ти! – възкликна лордът още по-иронично. – Да не би случайно да сте разлюбили вече онзи обесник, че сте съгласна да дойдете във Виктория? Приемете моите поздравления, госпожице!

– Спрете! – извика девойката с такъв глас, че накара да потрепери дори самия лорд.

Няколко мига се гледаха мълчаливо един друг като зверове, които се предизвикват, преди да се разкъсат.

– Или ще отстъпиш, или ще те насека на парчета! – извика лордът с яростен глас. – По-скоро ще те убия, отколкото да станеш съпруга на онова куче Сандокан!

– Направете го – отвърна тя и пристъпи към него заплашително.

– Няма защо да ми правиш сцени! Знаеш, че съм непреклонен. Вместо това, иди да се приготвиш за заминаването!

Момичето се бе спряло. Размени бърз поглед с Яниш и излезе от стаята, като затръшна силно вратата.

– Видяхте ли я? – обърна се лордът към Яниш. – Тя мисли да ме предизвика, но се лъже. Ей богу, ще я прекърша.

Вместо да отговори, Яниш избърса студената пот от челото си и скръсти ръце, за да не се поддаде на изкушението да развърти сабята. Би дал половината от живота си, за да се освободи от този ужасен старец, който бе способен на всичко.

Лордът се разтърпка няколко минути из стаята, после направи знак

на Яниш да седне на масата.

Вечерята премина в мълчание. Лордът почти не докосна храната, затова пък португалецът се натъпка здравата, защото не знаеше кога и къде ще може да яде пак.

Едва Бяха привършили, когато влезе един ефрейтор:

– Викали сте ме, ваше благородие?

– Кажете на войниците да имат готовност за тръгване.

– За кой час?

– Ще напуснем вилата в полунощ.

– На коне?

– Да, и нареди на всички да подменят патроните в пушките.

– Слушам, ваше благородие.

– Всички ли ще заминем, милорд? – попита Яниш.

– Ще оставя тук четирима души.

– Многоброен ли е конвоят?

– Ще взема дванадесет предани войници и десет туземци.

– С такива сили няма от какво да се страхуваме.

– Вие не познавате момпрацемските пирати, млади човече. Ако трябва да ги срещнем, не знам кой ще победи.

– Разрешете да сляза в парка, милорд.

– Какво искате да правите?

– Да наблюдавам приготовленията на войниците.

– Вървете, момко!

Като излезе, португалецът се спусна бързо по стълбите, мърморейки сам на себе си:

– Надявам се, че ще успея да предупредя навреме Параноа. Сандокан ще подготви голяма засада.

Мина край войниците, без да спре, и се упъти по алеята, която трябваше да го отведе до оранжерията. След пет минути се озова сред банановата туфа, където беше пленил английския войник. Огледа се наоколо, за да е сигурен, че не го следят, доближи се до оранжерията и блъсна вратата.

Отпреде му се изпречи черна сянка и една ръка опря пистолет в гърдите му.

– Аз съм, Параноа.

– Ах, вие ли сте, сеньор Яниш.

– Тръгвай веднага, за да предупредиш Сандокан, че след няколко часа ще напуснем вилата.

– Къде трябва да ви причакаме?

– По пътеката за Виктория.

– Много ли сте?

– Всичко двадесетина души.

– Тичам веднага. До скоро виждане, сеньор Яниш. Малаецът се спусна встрани от алеята и изчезна в тъмната сянка на дърветата.

Когато Яниш се върна във вилата, лордът вече слизаше по стълбите с пушка на рамо и сабя на кръста.

Конвойт, съставен от двадесет и двама души – дванадесет бели и десет туземци, всичките въоръжени до зъби, – бе вече на крак. Конете чакаха при градинската врата.

– Къде е племенницата ми?

– Ето я – отговори сержантът, командувач конвоя. Наистина в този момент леди Мариана слизаше по каменната стълба. Бе облечена като амазонка, с небесносино кадифено елече и дълга рокля от същия плат – този кос гюм и цвета му подчертаваха още повече бледността на лицето ѝ, – на главата си носеше изящна баретка, украсена с пера, кривната леко върху златистите ѝ коси.

Португалецът, който я наблюдаваше внимателно, видя да трепкат две сълзи на клепките ѝ, на лицето ѝ бе изразена силна тревога.

Тя не беше вече енергичното момиче от преди няколко часа, отговорило така пламенно и гордо на лорда. Мисълта, че ще бъде отвлечена по този начин, че ще трябва да остави завинаги своя чичо, единственият ѝ роднина, който не я обичаше, вярно е, но бе положил не малко грижи за нея в детството ѝ, че ще се раздели завинаги с тези места, за да се впусне в едно неясно и несигурно бъдеще, в прегръдките на един мъж, наречен Малайския тигър, всичко това я изпълваше с ужас.

Когато се качи на коня, от очите ѝ рукнаха сълзи и тя се разрида неудържимо.

Яниш гласна коня си към нея и се помъчи да я успокои:

– Кураж, миледи, Перлата на Лабуан ще има светло бъдеще.

При командата на лорда отрядът потегли и като излезе от парка, тръгна по пътеката, която водеше към мястото, където тигрите бяха поставени в засада,

Начело яздеха шестима войника, които стискаха здраво пушките и сезираха напрегнато вляво и вдясно на пътеката, за да не бъдат изненадани; след тях беше лордът, после Яниш и младата леди, заградени от двете страни от други четирима войника, и накрая останалите в стегната група, поставили оръжието отпред на седлото.

Въпреки сведенията на Яниш, всички се съмняваха и оглеждаха

внимателно околните гори. Лордът като че ли не се занимаваше с това, но от време на време се обръщаше и хвърляше заплашителен поглед към Мариана. Разбира се, този човек бе готов да убие племенницата си още при първия опит на пиратите да я грабнат.

За щастие Яниш, който не го изпускаше от очи, бе доловил злите му намерения и седеше нащрек, за да спаси момичето.

Бяха изминали вече около два километра в дълбока тишина, когато отдажно на пътеката се чу леко изсвирване.

Яниш, очакващ нападението всеки момент, изтегли сабята си и заста тана между лорда и леди Мариана.

Лордът се извърна рязко и запита:

– Какво правите?

– Не чухте ли сигнала? Това означава, че моите приятели ни обкръжават – заяви хладнокръвно Яниш.

– Ах ти, предател мръсен – изрева лордът, като издърпа сабята си и се спусна към португалеца.

– Късно е, господине! – извика Яниш и се хвърли да закрие Мариана.

И наистина в същия момент от двете страни на пътеката проехтяха смъртоносни пушечни залпове, които повалиха четирима войника и седем коня, от гората изскочиха със страшни викове тридесет мъже, тридесет тигри от Момпрацем, обстрелвайки бясно отряда Сандокан, който ги водеше, се спусна към конете, зад които се бяха скупчили хората от конвоя, и като замахна с ятагана, повали първия, изпречил се отпреде му.

Лордът изрева като звяр. Стиснал пистолета в лявата си ръка и сабята в дясната, той се хвърли срещу Мариана, която се бе хванала за гривата на своята кобила, но Яниш бе скочил вече на земята. Грабна девойката от седлото и като я притисна здраво до гърдите си, помъчи се да се провере между войниците и туземците, които се отбраняваха с отчаяна ярост, прикривайки се зад конете.

– Път. дайте път! – крещеше той, за да заглуши пукота на мускетите и дрънкането на оръжията.

Но никой не му обръщаше внимание освен лордът, който се готвеше да го нападне. За нещастие или за нейно щастие, девойката припадна в ръцете му. Яниш я постави зад един убит кон и в същото време лордът, побеснял от яд, стреля срещу него. С един скок той избегна куршума и размаха сабята си:

– Почакай малко, стар морски вълк, сега ще те набода на

оръжието си!

– Предател, ще те убия! – изсъска гневно лордът.

Спуснаха се един срещу друг – Яниш, решен да се пожертвува, за да спаси момичето, а лордът, готов на всичко, само и само да я измъкне от Малайския тигър. Докато те се дуелираха с несравнимо ожесточение, англичани и пирати се биеха с еднаква ярост, като се опитваха да се отблъснат едни други.

Англичаните бяха останали шепа хора, но, здраво укрепени зад мъртвите коне, се отбраняваха смело, подпомагани от туземците, които се биеха слепешката, смесвайки своите дивашки викове със страшния рев на тигрите. Те мушкаха, режеха, размахваха пушките като боздугани, ту отстъпваха, ту напредваха, но се държаха.

Сандокан, с ятагана в ръка, напразно се опитваше да пробие тази стена от хора, за да помогне на португалеца, който се задъхваше под вихрените напади на морския вълк. Малайския тигър ревеше като звяр, сечеше наляво и надясно, хвърляше се лудешката срещу щиковете, увличайки със себе си своята страшна банда.

Англичаните не можеха да устоят дълго. С една решителна атака Тигъра успя най-сетне да отблъсне защитниците, които се оттеглиха без всякакъв ред един връз друг.

– Дръж се, Яниш! – викна Сандокан, докато налагаше с ятагана врага, който се бе опитал да го спре. – Дръж се, аз идвам.

Но точно тогава сабята на португалеца се счупи на две. Като се видя обезоръжен, с припадналото момиче от едната страна и лорда от другата, той извика:

– Помощ, Сандокан!

Лордът се хвърли отгоре му с победоносен вик, но Яниш успя да избегне сабята и го блъсна с глава. Паднаха и двамата на земята, вкопчени един в друг, и започнаха да се душат, търкаляйки се сред мъртви и ранени.

– Джон, убий леди Мариана! – изсъска лордът, като видя, че наблизо падна един войник с разсечено от брадва лице. – Убий я, заповядвам ти!

С отчаяни усилия войникът се надигна на колене, стиснал войнишкия нож в ръка, готов да изпълни заповедта. Но не успя.

С неудържим гласък Сандокан повали всички наоколо и стовари ятагана си върху войника.

– Моя е, моя, моя! – възкликна пиратът, грабна девойката и я притисна до гърдите си.

Докато неговите хора се биеха с последните англичани. Тигъра се измъкна от схватката и с момичето на ръце избяга в близката гора.

Лордът, кой го бе блъснат от Яниш в дънера на едно дърво, остана сам и полужив сред трупове по пътеката.

Нощта беше чудесна. На небето нямаше нито едно облаче, огромната ярка луна къпеше в мека синкава светлина тъмните тайнствени лесовете и ромонливите води на рекичката, по кротките вълни на Малайско море потрепваха нежни отблясъци.

Лек ветрец, наситен с благоуханията на екзотични цветя, поклащаше с шепот листата, галеше спокойния морски бряг и отминаваше към далечните хоризонти на запад. Навред цареше тишина, покой и тайнственост. Само от време на време се чуваше монотонният плясък на прибой, който обливаше пустите пясъци на брега, а на палубата на корсарския кораб свистенето на нощния бриз. Платноходът се бе измъкнал от устието и летеше вече на запад, оставяйки зад себе си Лабуан, който постепенно чезнеше в мрак. На палубата бяха само трима души: мъчлив и тъжен, Яниш бе седнал на кърмата, с ръка на руля; Сандокан и златокосото момиче седяха на носа под сянката на големите корабни платна, галени от нощния бриз.

Пиратът притискаше девойката до гърдите си и бършеше сълзите ѝ, блеснали на клепаците.

– Не плачи, любов моя – говореше ѝ той. – аз ще те направя щастлива, безкрайно щастлива. Ще отидем далеч от тези острови, ще погребем моето жестоко минало и няма да чуваме вече нито за пиратите, нито за моя див Момпрацем. Ще забравя заради теб слава, мощ, кървави отмъщения, всичко, всичко, дори моето страшно име, защото искам да стана съвсем друг човек. Чуй ме, обожаемо момиче! До днес бях страшният пират от Момпрацем, до днес бях убиец, жесток, свиреп и страшен, бях Тигъра... но сега ще обуздая поривите на моята дива природа, ще пожертвувам моето могъщество, ще изоставя това море, което някога с гордост наричах мое, и ще разпусна страшната си банда. Не плачи, Мариана, бъдещето, което ни очаква, няма да бъде мрачно, тъжно, а радостно и светло. Ще отидем далеч от нашите острови, в които сме израдли, живели, обичали и страдали, ще загубим отечество, приятели, роднини, но какво от това? Ще ти даря нов остров, по-слънчев и по-весел, където няма да чувам грохота на оръдията, нито ще виждам вече жестоките призраци на моите жертви. Не, няма да има вече нищо от това! И винаги ще ти повтарям: обичам те, Мариана! О, кажи ми и ти тези сладки думи, които никога не са галили ухото ми през моя бурен живот!

Девојката се отпусна в ръцете на пирата и промълви през сълзи:

– Обичам те. Сандокан, обичам те, както не е обичала никоя жена на земята!

Сандокан пак я притисна до гърдите си и докосна с устни златистите ѝ коси и снежнобялото чело.

– Днес сме в това море, но утре ще бъдем на сигурно място, в моето непристъпно гнездо, където не ще посмее да дойде никој, за да ни нападе. После, когато изчезне всякаква опасност, ще отидем където искаш, мое любимо момиче.

– Да, ще отидем далече... – промълви Мариана, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка, подобна на стон, и тя припадна в ръцете на Сандокан. Почти в същия миг един глас каза:

– Неприятелят ни преследва, братко!

Пиратът се извърна с момичето на ръце и видя пред себе си Яниш, който му сочеше една светла точка в морето.

– Току-що забелязах онази светлина, идва от изток. Може би по следите ни е пратен кораб, за да ни отнеме откраднатата от лорда плячка.

– Но ние ще я браним, Яниш! – заяви Сандокан. – Тежко на всеки, който се опита да ни препречи пътя, тежко им! Пред очите на Мариана съм готов да се боря с цял свят! – Погледна внимателно посочената светлина и изтегли ятагана си.

В това време Мариана се бе съвзела и като видя пирата с ятаган в ръка, извика ужасена.

– Защо си извадил оръжие, Сандокан? – попита го тя преbledняла.

Пиратът я погледна с безкрайна нежност и се поколеба, но после я заведе на кърмата и ѝ посочи светлата точка в морето.

– Звезда ли е това?

– Не, любов моя, кораб, който ни преследва; това око шари жадно из морето, за да ни търси.

– Боже мой, значи ни преследват?

– Вероятно, но ще ги срещнем с картеч и гюлета.

– А ако те убият?

– Да ме убият? – възкликна той и изпъчи гордо гърди. – Все още се смятам неуязвим! Кръстосвачът – защото наистина това беше кръстосвач – не беше вече обикновен силует. На фона на ясното небе се открояваха мачтите му, издигаше се гъст стълб дим, сред който летяха рояци искри. Носът му пореше бързо вълните, проблясващи на лунната светлина, а вятърът донасяше до платнохода шума на витлата му.

– Ела, ела, проклетнико! – викна Сандокан, заканвайки се с ятагана, докато с другата ръка притискаше до себе си момичето. – Ела да премериш силите си с Малайския тигър, нека екнат оръдията ти, хвърли хората си на абордаж, аз те зова на бой!

После се обърна към Мариана, която гледаше с тревога приближаващия вражески параход:

– Любов моя. ела да те отведе в гнездото ти, където ще бъдеш защитена от ударите на тези хора, до вчера твои сънародници, а днес твои врагове! – Изглежда враждебно парахода, който форсираше машините си, и поведе Мариана към каютата.

Малкото помещение беше богат обзаведено: стените бяха покрити със скъпи дамаски, а подът – с пухкав индийски килим, в ъглите бяха подредени красиви махагонови и абаносови мебели, инкрустирани със седеф, от тавана висеше голяма позлатена лампа.

– Тук няма да стигнат куршумите. Мариана – рече ѝ Сандокан. – Железните брони, с които е обкована кърмата на моя кораб, са достатъчни да ги спрат.

– А ти, Сандокан!

– Аз ще се кача на палубата, за да командувам моите хора. Присъствието ми е необходимо, за да ръководя битката, ако кръстосвачът ни нападне.

– А ако те улучи куршум?

– Не се страхувай за това, Мариана! Още при първия залп ще хвърля във витлата на вражеския кораб такива гранати, че ще го спра завинаги.

– Треперя от страх за теб, Сандокан.

– Смъртта се бои от Малайския тигър – отвърна гордо пиратът.

– А ако тези хора се хвърлят на абордаж?

– Не ме е страх от тях, мое момиче. Всичките ми пирати са храбrecи, истински тигри, готови да умрат за своя главатар и за теб. Нека твоите сънародници се хвърлят на абордаж!... Ще ги, изтребим до един и ще ги хвърлим в морето.

– Вярвам ти, Сандокан, и все пак се страхувам. Те толкова те мразят, че са способни на всякакво безумство, за да те заловят. Пази се от тях, мой храбри приятелю, защото са дали клетва да те убият.

– Да ме убият! – презрително възкликна Сандокан. – Да убият Малайския тигър!... Нека се опитат, ако смеят. Сега се чувствавам толкова силен, че мога да спра с ръце снарядите им. Не, не се страхувай за мен, мое момиче. Отивам да накажа нахалника, който идва да ме

предизвиква, после ще се върна при теб.

– А през това време аз ще се моля за теб, мой храбри Сандокан.

Пиратът я погледна с дълбоко умиление, хвана главата ѝ с две ръце и я целуна нежно по косите.

После изпъчи гордо гърди и излезе с думите:

– Тежко на ония, които идват да смушават моето щастие!

– Боже, закрилияй го! – промълви момичето и падна на колене.

Събуден от тревожния вик на Яниш и от първия залп, екипажът светкавично се бе качил на палубата, готов за бой.

Като видяха кръстосвача на такова близко разстояние, пиратите се хвърлиха решително към топовете и бомбардите, за да отговорят на предизвикателството.

Когато се появи Сандокан, артилеристите бяха запалили вече фитилите и се канеха да ги допрат до топовете. Щом го зърнаха на палубата, пиратите ревноха в един глас:

– Да живее Тигъра!...

– Направете ми място! – извика Сандокан и разбута артилеристите.
– Аз сам ще накажа този нахалник. Не ще може проклетникът да стигне до Лабуан, за да разказва, че е обстрелвал флага на Момпрацем.

Като рече това, той застана гордо на кърмата, стъпвайки на колесника на единия от двата топа. Този човек като Че ли пак бе станал страшният Малайски тигър: очите му святкаха като запалени въглени, лицето му бе добило съвсем свирепо изражение. Личеше, че в гърдите му кипи силен гняв.

– Предизвикваш ме, нали? Ела и ще ти покажа моята съпруга! Ела да ми я отнемеш, ако можеш! Момпрацемските тигри те чакат! – изрева с цяло гърло Сандокан. После се обърна към Параноа, който държеше руля, и му каза: – Прати десет души в трюма да донесат на палубата мортирата, която бях заповядал да вземете.

Миг след това десет пирати с големи усилия вдигаха на палубата една голяма мортира, завързана с въжета за гротмачтата. Топчията я зареди с двадесет килограмова бомба, дълга осем дюйма, която при избухването трябваше да се пръсне на двадесет и осем железни парчета.

– Сега ще чакаме зората – рече Сандокан. – Тогава ще ти покажа, проклет параход, и знамето си, и съпругата си!

Качи се на кърмовия парапет, скръсти ръце и седна да наблюдава кръстосвача.

– Какво смяташ да правиш? – попита го Яниш. – Параходът скоро ще дойде близо и ще открие огън срещу нас.

– Толкова по-зле за него.

– Да чакаме, щом искаш.

И наистина десет минути по-късно параходът беше вече само на две хиляди метра от тях, макар че платноходът се движеше с голяма бързина. Изведнъж откъм носа на парахода проблесна светкавица и силен гръм разтърси въздушните пластове, но не се чу острото свистене на снаряда.

– Аха! – подсмихна се Сандокан. – Приканваш ме да се предам и искаш да видиш флага ми, нали? Яниш, развей пиратското знаме. Каквато ясна луна е огряла, с далекогледите ще го видят.

Португалецът се подчини.

Параходът, който сякаш чакаше само сигнал, веднага удвои скоростта си и като стигна на хиляда метра, даде вече истински залп, защото снарядаът изсвистя над пиратския кораб.

Сандокан не трепна. Хората му заеха бойните си места, но не отговориха нито на предизвикателството, нито на заканата.

Параходът продължи напред, ала по-бавно и по-предпазливо. Това мълчание навярно го безпокоеше, и то не малко, защото, добре знаеше, че корсарските кораби са винаги въоръжени и със, смел екипаж.

На осемстотин метра прати втори снаряд, който се удари в кърмовата броня на пиратския кораб и рикошира в морето. След малко профуча трети снаряд и проби двете платна – на гротмачтага и на фокмачтата, а четвъртият се разби в единия от двата топа на кърмата и едно парче отхвъркна до парапета, на който седеше Сандокан. Той скочи, изправи се гордо и като вдигна десница към вражеския кораб, викна заплашително:

– Стреляй, стреляй, проклет параход, не ме е страх от теб! Когато видиш кой съм, ще разбия витлата ти и ще те спра завинаги!

На носа на кръстосвача блеснаха нови две светкавици, последвани от силен грохот. Единият снаряд разби част от кърмовия парапет само на две крачки от Сандокан, а другият отнесе главата на пирата, който в това време завързваше един шкот на задния мостик.

Сред екипажа се надигна гневен рев:

– Да отмъстим, Малайски тигре!

Сандокан се извърна към хората си и ги стрелна сърдито с очи.

– Тишина! Тук командувам аз!

– Параходът не ни щади, Сандокан – обади се Яниш.

– Остави го да стреля.

– Какво още чакаш?

– Да съмне.

– Това е лудост, Сандокан. Ако те улучи някой снаряд...

– Аз съм неуязвим! – извика Малайския тигър. – Гледай, не се боя от огъня на този параход.

С един скок той се хвърли на кърмовия парапет, залавяйки се за флагшока.

Яниш потръпна от страх. Луната беше високо на хоризонта и от неприятелския кораб с далекоглед можеше ясно да се различи този безумец, който се излагаше на оръдейната стрелба.

– Слизай, Сандокан! – извика Яниш. – Искаш да те убият... Безстрашният мъж отвърна с презрителна усмивка.

– Помисли за Мариана! – помъчи се да го стресне Яниш.

– Тя знае, че не се страхувам. Тишина! По местата си!

По-лесно би било човек да спре парахода, отколкото да накара Сандокан да се махне оттам. Яниш, който познаваше упоритостта на своя другар, се отказа да настоява и се отдръпна зад единия от двата топа.

След неуспешните залпове кръстосвачът бе прекратил огъня. Капитанът му навярно искаше да скъси разстоянието, за да не си хаби напразно мунициите.

В продължение на четвърт час двата кораба следваха своя курс и като стигнаха на петстотин метра един от друг, канонадата бе подновена още по-яростно.

Снарядите се сипеха като дъжд над малкия платноход – едни фучаха през платната, късаха въжетата на такелажа и чупеха рейте, други се удряха в металните брони и рикошираха. Един снаряд прекоси палубата и едва не закачи главната мачта. Ако беше минал десет сантиметра понаясно, платноходът щеше да спре изведнъж.

Въпреки опасната градушка Сандокан не помръдваше от мястото си. Гледаше хладнокръвно вражеския параход, който форсираше машините си, за да скъси разстоянието, и се усмихваше иронично всеки път, когато край ушите му профучаваше снаряд.

После Яниш го видя, че в един Момент скочи и се запъти към мортирата, но в следващия миг се отказа и се върна на мястото си, като измърмори:

– Още не! Искам добре да видиш съпругата ми. Параходът продължи да обстрелва още десет минути малкия платноход, който не правеше никаква маневра, за да се измъкне от тази желязна градушка, после пъкът постепенно се разреди, докато секна съвсем.

Оглеждайки внимателно мачтите на вражеския кораб, Сандокан

видя да се развява голямо бяло знаме.

– Аха! – възкликна безстрашният мъж. – Приканваш ме да се предам!... Яниш!

– Какво искаш, братко?

– Издигни моето знаме!

– Луд ли си? Тези негодници ще подновят стрелбата.

– Нека се знае, че Малайския тигър води този платноход!

– И ще те поздравят с дъжд от гранати.

– Вятърът се позасили, Яниш. След десет минути ще бъдем, извън обсега на неговите оръдия.

– Така да бъде!

Яниш даде знак на един пират, който закачи знамето на кърмовия фал и го издигна до върха на гротмачтата. Вятърът го изду и на ярката лунна светлина се открие кървавочервеният флаг.

– Сега стреляй, стреляй! – извика Сандокан и се закани с юмрук на врага. – Нека гръмнат топовете ти, въоръжи хората си, заради котлите си с въглища, аз те чакам! Искам да ти покажа придобивката си при блясъка на моя картечен огън!

Отговориха му с два оръдейни залпа. Екипажът на кръстосвача бе забелязал флага на момпрацемските тигри и подемаше стрелбата с още по-голяма сила.

Кръстосвачът ускоряваше ход, за да догони платнохода и да се опита да го вземе на абордаж. Коминът му димеше като вулкан, витлата загребваха шумно водите. Когато заглъхваха гърмежите, чуваше се дори глухото боботене на машината.

Но екипажът му твърде скоро трябваше да се убеди, че никак не е лесно да се надпреварва с това дяволско прао. Вятърът се бе засилил и малката шлюпка, която досега не можеше да стигне и десет възела, се плъзгаше бързо по вълните с издути като балони платна. Дори направо летеше като птица и от време на време, сякаш се издигаше над водата.

Кръстосвачът стреляше яростно, но сега всичките му снаряди падаха в килватера на платнохода.

Сандокан не се беше помръднал. Седнал до своето кърваво червено знаме, наблюдаваше внимателно небето и сякаш не се интересуваше вече от кръстосвача, който го преследваше така упорито.

Португалецът, недоумяващ какви са намеренията на Сандокан, се приближи към него и го запитва:

– Е, какво смяташ да правиш, брате? Ако не спре вятърът, след един час ще бъдем съвсем далеч от парахода.

– Почакай още малко, Яниш – отвърна Сандокан. – Погледни на изток – звездите вече бледнеят и по небето се пръскат първите зари на утрото.

– Да не искаш да завлечеш кръстосвача чак до Момпрацем, за да го вземеш на абордаж?

– Нямам такова намерение.

– Не те разбирам.

– Щом блесне утрото, екипажът ще може да ме види кой съм и тогава ще накажа този нахалник.

– Ти си достатъчно опитен мерач, за да чакаш слънчевата светлина. Мортирата е готова.

– Искам да видят кой точно ще открие огън.

– Може би вече знаят.

– Наистина, може би подозират, но това не ми е достатъчно. Искам да им покажа и съпругата на Малайския тигър.

– Мариана?

– Да, Яниш.

– Какво безумие!

– Нека научат в Лабуан, че Малайския тигър е дръзнал да слезе на острова и да се бие с войниците на лорд Гайлонк.

– Във Виктория навярно вече знаят за щастливия край на твоята, смела експедиция.

– Няма значение. Готова ли е мортирата?

– Заредена е, Сандокан.

– След няколко минути ще накажа този любопитен капитан. Ще разбия витлата му, ще видиш.

Докато те говореха, от изток нахлуваше дрезгава светлина, обагрена в розови отблясъци, луната залязваше в морето, звездите бледнееха съвсем. Още няколко минути и слънцето трябваше да се появи.

Военият кораб беше останал на хиляда и петстотин метра назад. Непрекъснато форсираше машината си, но с всяка минута изоставаше още повече. А платноходът летеше надалеч, защото с пукването на зората вятърът наистина се засили.

– Хайде, брате – рече изведнъж Яниш, – удари го, та да те помни!

– Да се зарифоват платната с по три рифа – заповяда Сандокан. – Като дойде на петстотин метра, ще стрелям с мортирата.

Яниш веднага даде команда. Десет пирати се покатериха по въжещите стълбици, спуснаха платната на гротмачтата и на фокмачтата и бързо изпълниха нареждането. С намалена площ на платната, корабът

започна да забавя ход.

Като забеляза това, кръстосвачът поднови канонадата, макар че беше още много далеч, за да се надява на успех. Трябваше му още половин час, за да стигне на желаното от Сандокан разстояние.

Когато снарядите му почнаха да падат на палубата на платнохода, Сандокан скочи от парапета и застана зад мортирата. Един слънчев лъч, изплувал от морето, огря платната на пиратския кораб.

– Ха сега да те видя! – викна Сандокан със зла усмивка. – Яниш, постави кораба на дрейф!

Миг след това малкият платноход застана почти неподвижен.

Сандокан поиска фитил от Параноа, който му го подаде запален, и се наведе над оръдието, премервайки разстоянието на око.

Военият кораб, щом видя платнохода да спира, се опита да го настигне. Движеше се с пълна пара, като бълваше кълба дим и пуфтеше, продължавайки да сипе снаряди и гранати. Шрапнелите отскачаха по пиратската палуба, дупчеха платната, прерязваха въжетата, плъзгаха се по металните обкови и мачкаха флоровега. Тежко и горко им, ако тази градушка бе продължила само десет минути!

Невъзмутим, Сандокан продължаваше да се цели.

– Огън! – извика той изведнъж и отскочи назад. Наведен, над димящото оръдие, затаил дъх, свил устни и вперил очи напред, сякаш искаше да проследи невидимата траектория на бомбата.

След няколко мига в морето отекна втори гръм. Бомбата избухнала между спиците на барабана на бакборда, изхвърляйки във въздуха с нечувана сила железата и витлата на колелото.

Параходът, тежко ударен, се наклони на пробития борд, после! започна да се върти на едно място под напора на другото колело, което още работеше.

– Да живее Тигъра! – ревяха пиратите, възседнали топовете.

– Мариана! – извика Сандокан, докато в наклонения параход нахлуваше вода с тонове.

Девојката се появи на палубата. Сандокан я грабна и я вдигна високо, за да я покаже на екипажа на вражеския кораб:

– Ето моята съпруга!

После, докато пиратите сипеха върху парахода ураган от картеч, платноходът изви на борд и бързо се отдалечи на запад.

След като наказва неприятелския кораб, който бе принуден да спре, за да поправи тежката повреда, причинена от бомбата, изстреляна така умело от Сандокан, пиратското прао отплава надалеч – тласкано от

своите огромни платна, то се движеше с неимоверна скорост, характерна за този вид платноходи, които надминават и най-бързите клипери в света.

Мариана, съкрушена от толкова много вълнения, се бе осамотила в своята разкошна каюта, голяма част от екипажа също бе напуснала палубата, тъй като за момента корабът не бе застрашен от нищо.

Яниш и Сандокан обаче не бяха се прибрали. Седнали на кърмовия хакаборд, те разговаряха помежду си и от време на време поглеждаха на изток, където все още се виждаше тънка струя дим.

– Голям зор ще види този параход, докато се завлече до Виктория – рече Яниш. – Бомбата гака яко го удари, че няма да може да ни преследва. Мислиш ли, че лорд Гайлонк го е пратил подире ни?

– Не, Яниш – отвърна Сандокан. – Лордът не е имал време да стигне до Виктория и да извести губернатора за събитието. Този кораб, изглежда, ни е търсил от няколко дни. На острова вече са знаели за нашето дебаркиране.

– Смяташ ли, че лордът ще ни остави на мира?

– Много се съмнявам, Яниш. Познавам лично този човек и знам колко е упорит и отмъстителен. Ние трябва да очакваме, и то много скоро, нападение с огромни сили.

– На нашия остров ли ще дойде да ни нападне?

– Сигурен съм; Яниш. Лордът е човек с голямо влияние и при това много богат. За него ще бъде съвсем лесно да наеме всички кораби, да събере моряци и да получи помощ от губернатора. Не след дълго край Момпрацем ще се появи цяла флотилия.

– Какво ще правим тогава?

– Ще водим последната си битка.

– Последната?... Защо говориш така, Сандокан?

– Защото Момпрацем ще загуби своите главатари – въздъхна Малайския тигър. – Моята кариера залазва, Яниш. Това море, театър на моите подвизи, няма да види никога вече корабите на Тигъра да браздят вълните му.

– Ех, Сандокан!...

– Какво искаш, Яниш? Така ми било писано! Любовта на златокосото момиче трябваше да погуби пирата от Момпрацем. Тежко, много ми е тежко, Яниш, да се простя завинаги с тези места, да загубя слава и мощ. И все пак трябва да се примиря.; Няма да има вече битки, нито грохот на оръдия, нито димящи корпуси, потъващи в морските бездни, нито жестоки абордажи!... Ах!... Само като си помисля, че Тигъра ще

изчезне завинаги и че това море и моят остров ще минат в чужди ръце, сърцето ми се къса, Яниш.

– А какво ще стане с низшите хора?

– Ако искат, ще последват примера на своя главатар и ще се просят завинаги с Момпрацем – отвърна Сандокан с печален глас.

– И след толкова блясък нашият остров ще остане пуст, какъвто беше преди твоето идване?

– Да, Яниш.

– Нещастният Момпрацем! – възкликна Яниш с дълбоко огорчение. – А аз го обичах като мое отечество, като моя родна земя!...

– Да не мислиш, че аз не съм го обичал?... Сърцето ме боли, като си помисля, че няма да го видя никога вече, и ако можех да плача, бих се облял в сълзи. Но така е пожелала съдбата! Да се примирим, Яниш, и да не мислим повече за миналото.

– Но аз не мога да се примиря, Сандокан, не мога да се примиря, че нашето могъщество, което ни струваше огромни жертви и жестоки битки, изведнъж ще изчезне.

– Така е пожелала съдбата – каза Сандокан с глух глас.

– Или по-право любовта на златокосото момиче – Яниш. – Ако не беше тази жена, мощният рев на Малайския тигър още дълги години щеше да стига до Лабуан и да кара англичаните и султанът на Варауни да треперят.

– Вярно е, приятелю мой. Това момиче нанесе смъртен удар на Момпрацем. Ако не бях я срещнал, кой знае още колко години нашите победоносни флагове щяха да кръстосват из това море. Но вече е много късно да се освободя от нея. Ако беше някоя друга жена, при мисълта за нашата застрашена мощ щях да я избягвам или да я върна обратно в Лабуан... Но аз чувствавам, че ако не я видя повече, ще сложа край на живота си. В сърцето ми гори такава силна любов, че не мога да я угася. Ех, да би поискала... Ако тя не се ужасяваше от военния занаят, от кръвта и грохота на оръдията, как щеше да блесне звездата на Момпрацем! Бих могъл да ѝ даря трон тук или на брега на Борнео, но сега... Така ни било писано! Ще отидем в Момпрацем, ще се сражаваме за последен път, а после ще напуснем острова и ще вдигнем платна.....

– Накъде, Сандокан?

– Не зная, Яниш. Ще отидем там, където иска тя, далеч от тези морета и земи, толкова далеч, че да не чуваме никога за тях. Ако остана наблизо, не бих могъл да устоя на изкушението да се върна в Момпрацем.

– Така да бъде! Да отидем да започнем последната битка, а после да вървим далеч – каза Яниш примирено. – Но борбата ще бъде жестока, Сандокан. Лордът ще предприеме отчаян шурм.

– И ще намери бърлогата на Тигъра непревземаема. Досега никой не е посмял да пристъпи бреговете на моя остров и той няма да успее да ги докосне. Ще видиш какво ще направим, за да не може да ни смаже флотилията, която ще прати срещу нас. Така ще укрепим селището, че да устои и на най-страшната бомбардировка. Тигъра още не е укротен, ще реве силно и ще всява страх сред неприятелските редици.

– А ако са по-многобройни от нас? Знаеш, че холандците са в съюз с англичаните, за да изтребят пиратите. Двете флоти може да се съединят, за да нанесат смъртен удар на Момпрацем.

– Ако трябва да се видя победен, ще подпаля барутните погребни и всички ще хвъркнем във въздуха, заедно със селището и корабите. Не бих могъл да се примиря със загубата на момичето. По-скоро предпочитам и двамата да умрем, отколкото да ми я отнемат.

– Да се надяваме, че това няма да се случи, Сандокан. Малайския тигър сведе глава и въздъхна.

– Но аз имам лошо предчувствие – каза той след кратко мълчание.

– Какво? – попита Яниш с тревога.

Сандокан не отговори. Остави португалеца и отиде на носа, където се облегна на парапета, излагайки пламналото си лице на нощния бриз. Беше неспокоен, дълбоки бръчки браздяха челото му и от време на време въздишаше тежко.

– Съдба!... всичко заради онова неземно същество. Заради нея трябва да загубя всичко, всичко, дори това море, което обичах и наричах мое! Ще го завладеят ония, с които от дванадесет години воювам непрекъснато, ония, които ме свалиха от трона и ме захвърлиха в калта, ония, които избиха всичките ми близки – майка, братя и сестри!... Ах, ти се оплакваш – продължи той, гледайки морето което клокочеше пред носа на платнохода, – ти стенеш, ти не искаш да те владеят англичаните, не искаш да станеш пак спокойно, както беше преди аз да дойда тук. И на мен не ми е леко! Ако можех да плача, бих пролял потоци сълзи. Но какъв смисъл има да се оплакваме сега? Божественото момиче ще ме възнагради за всички загуби.

Той сложи ръце на челото си, сякаш искаше да прогони всички мисли, които се рояха в главата му, после се изправи и с бавни стъпки слезе в каютата.

Спря се, защото чу Мариана да говори.

– Не, не, оставете ме – казваше девойката задъхано, – аз не съм вече ваша... Аз принадлежа на Малайския тигър... Защо искате да ме разделите от него?... Махнете Уилям, мразя го, махнете го, махнете го!...

– Сънува – прошепна Сандокан. – Спи спокойно, мила, тук няма никаква опасност за теб! Аз бдя и за да те изтръгнат от мен, трябва да минат през трупа ми.

Отвори вратата на каютата и погледна. Мариана спеше, дишайки тежко, и размахваше ръце, сякаш се мъчеше да отблъсне някакво видение. Изпълнен с нежност, пиратът ѝ се любува няколко мига, после се отдръпна безшумно и влезе в своята каюта.

На другия ден платноходът, който цяла нощ бе пътувал с не малка скорост, се намираще само на шестдесет мили от Момпрацем.

Вече всички се смятаха на сигурно място. Но ето че португалецът, който наблюдаваше внимателно хоризонта, съзря тънък стълб дим.

– Охо! – възкликна той. – Друг кръстосвач ли се задава? Доколкото знам, в тази част на морето няма вулкани.

Взе далекоглед и се покатери до върха на гротмачтата, наблюдавайки напрегнато дима, който значително бе наближил. Когато, слезе, челото му бе свъсено.

– Какво има, Яниш? – попита го Сандокан, който се бе върнал на палубата

– Открих една канонерка, брате.

– Не е голяма беда.

– Знам, че няма да посмее да ни закачи, защото тези кораби обикновено са въоръжени само с един топ. Безпокои ме друго.

– Какво?

– Корабът идва от запад, може би от Момпрасем.

– Аха!

– Ако в наше отсъствие неприятелска флота е бомбардирала гнездото ни...

– Момпрасем бомбардиран? – възкликна един звънлив глас зад тях.

Сандокан се обърна бързо и видя пред себе си Мариана.

– Ах, ти ли си, моя приятелко! Мислех, че още спиш.

– Току-що станах. А вие за какво си говорите? Да не ни дебне нова опасност?

– Не, Мариана – успокои я Сандокан. – Но се безпокоим, че една канонерка идва от запад, сиреч откъм Момпрацем.

– Страхуваш се да не е обстрелвала твоето гнездо?

– Да, и че не е била сама, защото само един залп на нашите топове

би бил достатъчен да я потопа.

– Ай! – възкликна Яниш и пристъпи напред.

– Какво виждаш?

– Канонерката ни забеляза и зави на борд, отправяйки се към нас.

– Ще дойде да ни следи – рече Сандокан.

Наистина канонерката – една от най-малките, с вместимост сто тона и само едно оръдие на кърмата – наближи на хиляда метра, после зави на борд, но не се отдалечи съвсем – на десетина мили на изток непрекъснато се виждаше дима от комина ѝ. Пиратите не се тревожеха от това, защото добре знаеха, че малкото корабче няма да посмее да се хвърли срещу платнохода, който бе така въоръжен, че можеше да излезе на глава с четирима такива неприятели.

Към обед един пират, който се бе качил на фокреята да оправя някакво въже, посочи Момпрацем – непристъпното гнездо на Малайския тигър.

Там, където небето и морето се сливаха, се мяркаше тънка ивица с неопределен цвят, която постепенно зеленееше.

– Бързо, бързо! – викна Сандокан, обзет от силна тревога.

– От какво се страхуваш? – попита Мариана.

– Не знам, но сърцето ми подсказва, че там е станало нещо. Канонерката още ли ни следи?

– Да, виждам дим на изток – отвърна Яниш.

– Лош знак.

– И аз се боя, Сандокан.

– Ти не виждаш ли нещо?

Яниш насочи далекогледа и няколко минути се визира в далечината.

– Виждам закотвените в залива прао. Сандокан си отдъхна и радост озари очите му:

– Да се надяваме...

Тласкано от благоприятен вятър, пиратското прао за един час стигна на няколко мили от острова и се насочи към залива, който се простираше пред селището.

Вече бяха толкова близко, че можеха да различат ясно укрепленията, складовете и колибите. Пиратското знаме се развяваше на върха на голямата колиба, кацнала на скалата, но корабите в залива не бяха вече така многобройни. Виждаха се срутени бастиони, полуизгорени колиби, селището беше почти опустошено.

– Ах, станало е това, което подозирах – възкликна с болка Сандокан. – Неприятелят е нападнал нашето убежище.

– Така е – въздъхна Яниш опечален Мариана бе покрусена от мъката на Сандокан:

– Клетя приятелю, врагът е използвал твоето отсъствие

– Да – поклати тъжно глава Сандокан, – моят страшен и непристъпен остров е осквернен, славата ми – помрачена завинаги!

XXVI.

Страшният остров Момпрацем, при вида на който трепереха и най-смелите, уви, беше не само засегнат, а за малко не падна в ръцете на неприятеля.

Англичаните, навярно осведомени за заминаването на Сандокан и уверени, че ще намерят слаб гарнизон, най-неочаквано бяха нападнали острова, като бяха бомбардирани укрепленията, потопили много кораби и опожарили част от селището. Бяха се осмелили дори да стоварят войски, за да се опитат да го превземат, но храбрият Джиро-Батол със своите тигри накрая успял да ги отблъсне. Врагът бил принуден да се оттегли, страхувайки се да не бъде изненадан в гръб от платноходите на Сандокан.

Когато Сандокан с хората си слезе на брега, пиратите от Момпрацем, останали наполовина, се втурнаха да го посрещнат с възторжени викове „да живее“, призовавайки за мъст срещу нашествениците.

– Да вървим в Лабуай, Малайски тигре! – ревяха всички в един глас. – Да им върнем гюлетата, които изстреляха върху нас!

– Капитане – рече Джиро-Батол, като излезе напред, – направихме всичко възможно, за да абордираме ескадрата, която ни нападна, но не успяхме. Отведете ни в Лабуан, за да съсипем този остров до последното дърво, до последния храст.

Вместо да отговори, Сандокан хвана Мариана за ръка и я отведе пред ордите:

– Там е нейната родина, родината на моята съпруга!

Щом видяха девойката, която дотогава бе останала скрита зад Яниш, пиратите нададоха вик на изненада и възторг.

– Перлата на Лабуан! Да живее Перлата!... – възкликнаха те и паднаха на колене пред нея.

– Нейната родина е свята за мен – заяви Сандокан. – Но скоро ще имате възможност да върнете на врага гюлетата, които е сипал по тези брегове.

– Ново нападение ли да очакваме? – запитаха всички.

– Храбреци мои, врагът е близо, можете да видите авангарда му в онази канонерка, която снове дръзко край нашите брегове. Англичаните искат да отмъстят за хората, които избихме в гората на Лабуан, и да ми отнемат тази девойка. Бъдете готови, решителният бой не е далеч!

– Малайски тигре – рече един от главатарите, като излезе напред, – докато и последният човек от нас е жив, никой няма да грабне Перлата на Лабуан, закрияна от пиратското знаме. Дайте само заповед, готови сме Да пролеем кръвта си за нея!

Дълбоко развълнуван, Сандокан огледа тези смелчаци, посрещнали думите му с въодушевление. Макар и да бяха загубили толкова свои другари, те предлагаха живота си, за да спасят онази, която бе главната причина за нещастията им.

– Благодаря ви, приятели – отвърна той със задавен глас. Разтърка с длан челото си, въздъхна дълбоко и като подаде ръка на младата леди, тръгна с наведена глава.

– Свърши се – отрони Янищ с печален глас. Съпровотени от погледите на всички пирати, които ги гледаха с възхита и с тъга, Сандокан и девойката се качиха по тясната стълба в скалата и спряха пред голямата колиба.

– Ето твоят дом – каза той, влизайки. – Това грозно гнездо, свидетел на брачни драми, беше мой дом... Това убежище е недостойно да приюти Перлата на Лабуан, но е сигурно и недостъпно за врага, който може би никога няма да стигне дотук. Ако ти бе станала кралица на Момпрацем, щях да го разкрася, да го превърна в царски дворец... Но защо да говорим за невъзможни неща? Тук всичко е мъртво или обречено на гибел.

Сандокан сложи ръце на сърцето си и лицето му се сгърчи болезнено. Мариана веднага го прегърна:

– Ти страдаш, Сандокан, а криеш мъката си от мен.

– Не, любов моя, развълнуван съм, но нищо повече. Мога ли да не се вълнувам, когато намирам острова си опустошен, хората избити, пък и при мисълта, че скоро ще трябва да загубя...

– Значи, ти съжаляваш за миналото си могъщество, Сандокан, и страдаш, че ще напуснеш своя остров. Чуй ме, храбрецо мой, искаш ли да остана на този остров при твоите тигри, да хвана и аз ятагана и да се сражавам рамо до рамо с теб?

– Ти, ти! – възкликна той. – Не, не искам това от теб. Чудовишно би било от моя страна да те принудя да останеш тук, сред грохота на оръдията и бойните викове на пиратите, да бъдеш винаги в опасност. Стига ми щастieto да живея завинаги с теб.

– Значи, ти ме обичаш повече от всичко?

– Да, любов моя. Тази вечер ще събера хората си, за да им кажа, че след последната битка ще спуснем знамето си завинаги и ще оставим

Момпрацем.

– А как ще посрещнат твоите тигри това? Те ще ме намразят, като разберат, че аз съм причината.

– Никой няма да смее да вдигне глас срещу теб. Аз все още съм Малайския тигър, който винаги ги е смразявал само с един жест. Пък и те ме обичат твърде много, за да не ми се подчинят.

Сандокан сподави въздишката си и с горчиво съжаление каза.

– Твоята любов ще ме накара да забравя миналото си, а може би и Момпрацем.

Целуна девойката по косите, после повика двамата малайци, определени да прислужват в дома му.

– Ето вашата господарка – рече им той, като посочи Мариана. – Подчинявайте ѝ се, както се подчинявате на мен самия.

След тези думи той размени нежен поглед с Мариана и с бързи крачки излезе от колибата.

Когато слезе на пясъчната ивица, видя, че канонерката все още сно-ве край острова. Отиваше на север, после се връщаше на юг, сякаш търсеше нещо – вероятно някоя друга канонерка или кръстосвач, идващ от Лабуан.

През това време пиратите, очаквайки близка атака, работеха треска-во под командата на Яниш: подсилваха бастионите, копаеха ровове в средата на селището.

– Появи ли се някакъв друг параход?

– Не – отговори Яниш, – но канонерката се върти все в наши води и това е лош знак. Ако вятърът беше по-силен, с удоволствие щях да изля-за да я чукна.

– Трябва да сложим на сигурно място нашите съкровища и да под-готвим оттеглянето си в случай на поражение.

– Боиш се, че няма да можеш да дадеш отпор на врага?

– Имам лоши предчувствия, Яниш, усещам, че ще загубя този остров.

– Ех, сега или след месец, не е ли все едно, след като си решил да го изоставиш. Нашите пирати знаят ли за това?

– Не, но тази вечер ще доведеш отрядите в колибата ми и там ще научат моите решения.

– Това ще бъде жесток удар за тях, братко.

– Знам, но ако искат да продължат на своя глава пиратството, няма да им преча.

– Не мисли такова нещо, Сандокан. Никой няма да изостави

Малайския тигър, всички ще те последват където искаш.

– Знам, тези смелчаци ме обичат много. Да вървим да работим, Яниш, да направим нашата крепост силна и непрестъпна!

Отидоха при хората си, които работеха упорито: издигаха нови насипи и окопи, забиваха огромни палисади пред бомбардите, групаха високи пирамиди от гюллета, и гранати, а оръдията заграждаха с барикади от дървета камъни и железни плочи, задигнати от плячкосаните кораби при многобройните им набези.

Привечер крепостта имаше внушителен вид и можеше да се нарече непрестъпна, Пиратите, останали само сто и петдесет след атаката на ескадрата и загубата на двата безследно изчезнали екипажа, бяха свършили работа за петстотин дути.

Като падна нощта, Сандокан даде заповед да натоварят съкровищата му на един голям платноход и заедно с други два ги изпрати към западните брегове, за да може да отплува, ако бягството се наложи.

В полунощ Яниш, с главатарите и всички отряди, се качи в колибата на Сандокан.

Обширната зала, която можеше да побере повече от двеста души, бе подредена необичайно пишно. Големи позлатени лампи сипеха потоци светлина, отблясващи по златотканите гоблени и килими, по седефените украшения на скъпите мебели в индийски стил

Сандокан, в празнично облекло от червен атлаз, бе сложил на главата си зелен тюрбан със сноп пера, обсипани с брилянти. На пояса си носеше два криса – отличителен знак на велик вожд, и красив ятаган със сребърна ножница и златна дръжка.

А Мариана бе облечена в черна туника от кадифе, везана със сребро, удивителните ѝ руси коси падаха като златен дъжд върху голите рамене, на ръцете си имаше тежки гривни, обсипани с безценни перли, а на глава да – брилянтена диадема, която я правеше още по-красива и по-пленителна.

Пиратите не можаха да се сдържат и възкликнаха от удивление пред това прелестно момиче, което те почитаха като божество.

– Приятели, мои верни тигри – рече Сандокан, като свика около себе си страшната орда, – събрах ви тук, за да решим съдбата на Момпрацем Дълги години вие ме виждахте да се бия неуморно и безпощадно с омразната раса, която отне живота на цялото ми семейство, с предателство ме свали от трона и ме прокуди от родината, а сега се стреми да изтреби малайското племе. Виждахте ме да се боря като тигър и винаги да отблъсвам нашествениците застрашаващи нашия див остров. Но стига

вече. Съдбата иска да спра. Тигъра не може да реве страшно, нито да се сражава както някога, Тигъра е уморен. Ще водя последната битка с неприятеля, който може би утре ще дойде да ни нападне, а после ще се простя с Момпрацем и ще отида да живея далеч с тази жена, която обичам и която ще стане моя съпруга. Ако искате да продължите подвизите на Тигъра, оставям ви моите кораби и оръдия. Но ако желаете да ме последвате в новата ми родина, пак ще ви обичам като мои чеда.

Пиратите, смаяни от това неочаквано откровение, не отговориха, ала почернелите им от барута и морските ветрове лица бяха облени в сълзи.

– Плачете ли? – възкликна Сандокан със задавен от вълнение глас.
– Да, разбирам ви, храбреци мои. Смятате ли, че и аз не страдам при мисълта, че може би никога вече няма да видя моя остров, моето море, че ще загубя могъществото си и ще се отдръпна в сянка, след като прославих моето страшно име? Но такава е повелята на съдбата, да се примириш! Сега принадлежа само на Перлата на Лабуан.

– Капитане, мой капитане – обади се Джиро-Батол, който плачеше като дете, – останете при нас, не изоставяйте нашия остров. Ние ще го браним от всички, ще съберем хора и ако искате, ще разрушим Лабуан, Варауни и Саравак, за да не дръзва вече никой да нарушава щастието на Перлата на Лабуан.

– Миледи – възкликна Параноа. – останете и вие при нас, ние ще ви браним от всички, с телата си ще направим щит срещу ударите на врага, ако искате, царство ще завземем, за да ви дадем трон.

Всички пирати бяха крайно развълнувани – младите умоляваха, по-възрастните плачеха.

– Останете, миледи, останете в Момпрацем – викаха те и се тълпяха пред момичето.

Мариана решително пристъпи към тях и с жест въдвори тишина.

– Сандокан – рече с твърд глас, – ако аз ти кажа: „Откажи се от отмъщенията и от пиратството“, а от своя страна скъсам слабите връзки, които все още ме свързват с моите сънародници, и прегърна като родина този остров, ти би ли приел?

– Мариана, ти да останеш на моя остров?

– Искаш ли това?

– Да, и ти се кълна, че никога няма да вдигна оръжие, освен да браня моята земя.

– Тогава нека Момпрацем бъде моя родина!

Сто ръце издигнаха оръжия и се кръстосаха над гърдите на

девойката, припаднала в ръцете на Сандокан. докато пиратите в един глас извикаха:

– Да живее кралицата на Момпрацем! Тежко на враговете й!

На другия ден пиратите на Момпрацем сякаш бяха обзети от треска. Това не бяха хора, а титани, които работеха със свръхчовешка енергия, за да укрепят своя остров, защото не искаха да го изоставят сега, когато Перлата на Лабуан се бе заклела да остане при тях.

Подреждаха батареите, издигаха нови окопи, къртеха от скалите огромни камъни, за да подсилят редутите, пълнеха фортификационните кошове, за да ги поставят пред оръдията, поваляха дървета, за да издигнат нови палисади, строяха нови бастиони, където нареждаха оръдията, свалени от платноходите, копаеха ями, подготвяха мини, пълнеха рововете с купища тръни и на дъното забиваха железни шипове, намазани с отровен сок от упас, лееха гюллета и куршуми, точеха оръжията си.

Кралицата на Момпрацем, още по-красива и очарователна, потънала в злато и перли, бе дошла да ги насърчава с приятния, си глас и с усмивките си.

Сандокан беше начело на всички и работеше трескаво: тичаше там, където бе необходима неговата намеса, помагаше на хората си да подредят батареите, къртеше камъни, ръководеше укрепителните работи във всички пунктове с вещата помощ на Яниш, който сякаш бе изгубил обичайното си спокойствие.

Канонерката продължаваше да се върти все край острова, следейки подготвителните работи, и пиратите вече бяха убедени, че чака мощна ескадра, за да бомбардират крепостта на Тигъра.

Към обед в селището пристигнаха много пирати, отплували предната вечер с трите платнохода, и вестите, които донесоха, не бяха обезпокоителни. Една канонерка, май че испанска, се появила сутринта, държейки курс на изток, но по западните брегове не се видял никакъв неприятел.

– Очаквам голяма атака – рече Сандокан на Яниш. – Ще видиш, че англичаните няма да дойдат да ме нападнат сами.

– Смяташ, че са се съюзили с испанците и холандците ли?

– Да, Яниш, и сърцето ми подсказва, че не се лъжа.

– Ще си намерят белята. Нашето гнездо стана непревземаемо.

– Може би, Яниш. Да не се отчайваме! Така или иначе, в случай на разгром, платноходите са готови да излязат в открито море.

И се заловиха пак за работа, докато неколцина пирати обикаляха

селата, пръснати из вътрешността на острова, за да събират годните за бой мъже.

Привечер селището бе готово да издържи борбата и наистина представляваше внушителен пояс от укрепления.

Три реда бастиони, разположени в полукръг, едни от други по-яки, закриваха напълно селището. Палисади и широки ровове правеха почти невъзможно шурмуването на тези фортове.

Четиридесет и шест тежкокалибрени оръдия, разположени на главния редут, половин дузина мортири и шестдесет бомбарди защитаваха крепостта, готови да бълват гюллета, гранати и картеч срещу неприятелските кораби.

През нощта Сандокан даде заповед да свалят мачтите и да опразнят платноходите, след което ги спусна на дъното на залива, за да не може неприятелят да ги завземе или разбие, и изпрати множество лодки в откритото море да наблюдават движението на канонерката, която обаче не се помръдна.

Призори Сандокан, Мариана и Яниш, които от няколко часа спяха в голямата колиба, изведнъж бяха събудени от силна врява.

– Неприятелят! Неприятелят! – викаха из селището.

И тримата се втурнаха навън и изтичаха на върха на гигантската скала.

Неприятелят беше на шест-седем мили от острова и напредваше бавно в боен ред. Като го видяха, дълбока бръчка проряза челото на Сандокан, а лицето на Яниш помрачня.

– Но това е цяла флота! – възкликна Яниш. – Откъде тези кучета, англичаните, събраха толкова сили?

Наистина настъпващата ескадра се състоеше от три тежкотонажни кръстосвача, плаващи под английски флаг, от две мощно въоръжени холандски корвети, четири испански канонерки и един катер и осем платнохода на султана на Варауни. Общо навярно разполагаха със сто и петдесет или сто и шестдесет оръдия и хиляда и петстотин души.

– Много са, дявол да ги вземе! – рече Яниш. – Но ние сме храбреци и крепостта ни е силна.

– Ще надвиеш ли, Сандокан? – попита Мариана с треперещ глас.

– Надявам се, любов моя – отвърна пиратът. – Моите хора са герои.

– Страхувам се, Сандокан.

– От какво?

– Да не те улучи куршум.

– Моята щастлива звезда, която ме закриля толкова години, няма да

ме изостави и днес, когато се боря за теб. Ела, Мариана, защото минутите са ценни.

Слязоха по каменната стълба и отидоха в селището, където пиратите вече бяха заели местата си при оръдията, готови да започнат смело титаничната борба. Бяха дошли и двеста туземци, хора обучени, ако не да издържат напора, поне да стрелят с аркебузи и топове, и бяха застанали на посочените им от пиратските главатарии места.

– Добре – рече Яниш. – Събираме се общо триста и петдесет души да посрещнем удара.

Сандокан извика шест души измежду най-смелите и им повери Мариана, да я отведат на сигурно място в горите на острова.

– Върви, моя любима – рече ѝ той, като я притисна до сърцето си. – Ако победя, ти пак ще бъдеш кралица на Момпрацем, но ако съдбата пожелае да загубя, ще напуснем този остров и ще отидем да търсим щастието си в други земи.

– Ах, Сандокан, страх ме е – изхлипа тя.

– Ще се върна при теб, моя любима, не се бой. И в тази битка куршумите ще пощадят Малайския тигър.

Целуна я по челото и изтича към бастионите, викайки гръмогласно:

– Смело, тигри мои, Малайския тигър е с вас! Неприятелят е силен, но нали ние, сме тигрите от страшния Момпрацем!

– Да живее Сандокан! Да живее нашата кралица! – отговориха всички в един глас.

Неприятелската флота бе спряла на шест мили от острова и множество десантни лодки, пълни с офицери, се отделяха от корабите. Несъмнено на флагманския кораб имаше военен съвет.

В десет часа цялата ескадра в боен ред се придвижваше към залива.

– Тигри на Момпрацем! – викна Сандокан, изправен зад едно тежко оръдие на главния редут. – Помнете, че защищавате Перлата на Лабуан и че тия, които идват да ни нападнат, избиха нашите братя по бреговете на Лабуан!

– Отмъщение! Кръв! – изреваха пиратите.

В същия момент откъм канонерката, която от два дни следеше острова, проехтя залп и като по чудо свали пиратското знаме, което се вееше на главния бастион.

Сандокан трепна и на лицето му се изписа силна болка.

– Сърцето ми подсказва, че ти ще победиш, проклети неприятелю! – възкликна той с печален глас.

Флотата напредваше в права редица, в средата на която плаваха

кръстосвачите, а във фланговете – платноходите на султана.

Сандокан ги изчака да наближат на хиляда стъпки, вдигна ятагана си и викна:

– Тигри, на оръдията! Не ви задържам вече – очистете моето море от тези сатрапи! Огън!...

При командата на Малайския тигър редутите, бастионите и насипите пламнаха едновременно и мощният им залп отекна чак до Ромадските острови. Сякаш цялото селище бе хвъркнало във въздуха и земята се разтресе чак до морето. Гъсти облаци дим обвиха батареите, нараствайки от новите яростни залпове, и се разпростряха надясно и наляво, където стреляха бомбардите.

Ескадрата, макар и тежко засегната от този внезапен и страшен залп, не закъсна да отговори.

Кръстосвачите, корветите, канонерките и платноходите на свой ред се покриха с дим, обсипвайки укрепленията с гюллета и гранати, докато голям брой опитни стрелци откриха силен пушечен огън срещу артилеристите на Момпрацем.

И от двете страни биеха право в целта, стреляха бързо и точно, решени да се изтребят най-напред отдалеч, а после отблизо.

Макар че флотата имаше далеч по-голям брой огнени гърла и хора и можеше да се движи, за да избягва неприятелския огън, не успяваше да вземе надмощие.

Красива гледка, представляваше това селище, защищавано от шепа смелчаци, което пламтеше от всички страни, отвръщаше на залпа със залп, бълваше потоци гюллета и гранати, и урагани от картеч, като разбиваше бордовете на корабите, късаше въжетата и косеше екипажите. Намираще джепане за всички, тътнеше по-страховито от оръдията на флотата, наказваше нахалниците, дръзнали да наближат на няколкостотин метра непристъпните брегове, обръщаше в бягство най-смелите, които се мъчеха да стоварят войски. На три мили околоръст морето кипеше от неговите залпове.

Сандокан, с пламтящи очи, застанал зад едно тежко оръдие, чието огнено гърло бълваше огромни снаряди, непрекъснато викаше:

– Огън, храбреци мои! Очистете морето, разбийте на пух и прах тези кораби, дошли да грабнат нашата кралица!

И наистина пиратите, запазвайки удивително хладнокръвие сред този непрестанен дъжд от гюллета, който поваляше палисади, пробиваше насипи, рушеше бастиони, смело насочваха своите оръдия, поощрявайки се с адски кръсци.

Един платноход на султана бе подпален и хвърлен във въздуха, докато най-нахално се опитваше да спре в подножието на отвесната скала. Отломките му хвъркнаха чак до предните палисади на селището, а оцелелите от експлозията седем-осем души бяха повалени с картечен откос.

Една испанска канонерка, която се мъчеше да наближи, за да стовари хората си, остана без мачти и заседна пред селището, защото машината ѝ избухна. Не се спаси нито един от хората ѝ. – Елате! – реवेशе с цяло гърло Сандокан. – Елате да премерите силите си с момпрацемските тигри, ако смеете! Вие сте пигмеи, а ние гиганти!

Беше ясно, че докато издържаха бастионите и не се свършеше бару-тът, нито един кораб нямаше да успее да стигне до бреговете на страшния остров.

За нещастие на пиратите към шест часа следобед, когато почти разбитата флота вече се канеше да се оттегли, във водите на острова най-неочаквано пристигна помощ, посрещната с бурно „ура“ от екипажите.

Това бяха два други английски кръстосвача и една голяма холандска корвета, следвани на разстояние от една бригантина, снабдена обаче с множество леки оръдия.

Като видяха новите неприятели, Сандокан и Яниш преbledняха и разбраха много добре, че падането на крепостта е вече въпрос на часове; и все пак не се предаваха, а обърнаха част от оръдията си срещу ново-дошлите кораби.

Така подсилена, ескадрата доби смелост и наближи към плаца, обстрелвайки яростно укрепителните съоръжения, които и без това бяха вече тежко засегнати.

Стотици гранати се сипеха върху селището, пред бастионите и редутите, разбиваха палисадите, промъкваха се през процеците, предизвиквайки силни експлозии, които рушаха укрепленията.

След един час първият ред бастиони се превърна в купчина развалини. Седемнадесет оръдия бяха в негодно състояние, дузина бомбарди лежах сред руини и трупове.

Сандокан предприе решителен удар: насочи огъня на тежките оръдия върху флагманския кораб, като остави на бомбардите да се справят с другите кораби.

В продължение на двадесет минути кръстосвачът устоя на този дъжд от снаряди, които фучаха над палубата, късаха въжетата на такелажата и косяха екипажа, но ето че в следващия миг една двадесет килограмова граната, изстреляна от мортирата на Джиро-Батол, отвори огромна

пробойна на носа му.

Корабът се наклони на борд и бързо започна да потъва. Вниманието на другите кораби бе насочено за спасяване на крушенците, множество лодки забраздиха вълните, ала малцина се спасиха от картечния огън на пиратите.

За три минути кръстосвачът потъна заедно с хората, останали все още на палубата.

Ескадрата прекрати огъня за малко, но после го поде с още по-голяма сила и стигна на четиристотин метра от острова.

Батареите отдясно и отляво много скоро бяха принудени да замлъкнат, а пиратите – да се отдръпнат зад втория ред бастиони, после зад третия, който беше вече полуразрушен. Все още се държеше само главният редут, който беше най-як и най-добре въоръжен.

Сандокан неуморно насърчаваше хората си, но предчувствуваше, че моментът на оттеглянето приближава.

Половин час по-късно избухна един барутен погреб, мощната експлозия срина рухналите траншеи, под чиито развалини останаха затрупани дванадесет пирати и двадесетина туземци.

Сандокан направи последни усилия да спре настъплението на врага, като съсредоточи огъня върху друг кръстосвач, но топовете бяха твърде малко, защото повечето, бяха запушени или прекатурени.

В осем часа и десет минути рухна и главният редут, затрупвайки множество хора и най-големите оръдия.

– Сандокан – извика Яниш и се втурна към пирата, който в този момент насочваше своето оръдие, – битката е загубена.

– Така е – отвърна Тигъра със задавен глас.

– Дай заповед за отстъпление или ще загинем!

Сандокан хвърли отчаян поглед към развалините, сред които все още стреляха само седемнадесет топа и двадесет бомбарди, после видя, че ескадрата спуска вече десантните лодки. Един платноход бе хвърлил котва в подножието на отвесната скала и хората му се готвеха да заемат позиция.

Битката беше окончателно загубена. След няколко минути нападателите, тридесет или четиридесет пъти по-многобройни, щяха да слязат на брега, за да шурмуват траншеите и да избият последните защитници.

Едно закъснение само от няколко мига можеше да се окаже гибелно и да осуети бягството към западните брегове.

Сандокан събра сили, за да произнесе онази дума, която никога не бе излизала от устата му, и даде команда за оттегляне.

В момента когато тигрите на Момпрацем, със сълзи на очи и свито сърце, бягаха през горите, а туземците се криеха кой където сvari, неприятелят стоварваше войски на брега. Войниците се втурваха към траншеите с насочени щикове, надявайки се да намерят все още защитниците.

Звездата на Момпрацем бе угаснала!

Пиратите, останали само седемдесет души, повечето от които бяха ранени, но все още жадни за мъст и готови да подновят борбата, се оттегляха, водени от двама да смели главатарии – Малайския тигър и Яниш, които по чудо бяха успели да се спасят от неприятелските гюлле-та и куршуми.

Макар да бе загубил завинаги своята мощ, своя остров и своето море, при това оттегляне Сандокан запазваше удивително спокойствие. Предвидил близкия край на пиратството и свикнал с мисълта, че ще трябва да се прости с тези брегове, сега той се утешаваше само с това, че след разгрома все пак му бе останала неговата скъпа Мариана. Но на лицето му бе изписано силно вълнение, което той напразно се мъчеше да скрие.

Като ускори крачките си, пиратите бързо стигнаха до бреговете на един пресъхнал поток, където намери Мариана и шестимата, останени да я вардят. Девојката се хвърли в прегръдките на Сандокан, който я притисна нежно до сърцето си.

– Благодаря на бога, че се връщаш жив
 – Да, жив, но разгромен – отвърна той с печален глас.
 – Такава е била волята на съдбата, храбрецо мой.
 – Да тръгваме, Мариана, защото неприятелят не е далеч. Хайде, тигри, да не оставяме победителите да ни настигнат, Може би ще трябва да се бием още, и то жестоко.

В далечината се чуваха виковете на победителите и се виждаше яркo сияние, което показваше, че селището е подпалено.

Сандокан помогна на Мариана да се качи на коня, доведен тук от предишния ден, и малкият отряд потегли бързо, за да стигне до западния бряг, преди неприятелят да му е отрязал пътя за отстъпление.

Към единадесет часа през нощта стигнаха до малко селце на брега, където се виждаха трите закотвени платнохода.

– Качвай се бързо! – даде заповед Сандокан. – Всяка минута е ценна!

– Дали ще ни нападнат? – запита Мариана.

– Може би, но моят ятаган ще те закриля и гърдите ми ще ти бъдат щит срещу ударите на онези проклетници, които ме победиха, защото бяха по-многобройни.

Той слезе на пясъчната ивица и огледа морето, станало черно като мастило.

– Не виждам никаква светлина – каза на Мариана. – Може би ще успеем да напуснем моя злощастен остров, без да ни безпокоят – Въздъхна дълбоко и избърса оросеното си с пот чело. Накрая заповяда: – Качвай се!

Пиратите се качиха на корабите със сълзи на очи – тридесет души се настанаха на по-малкия платноход, а останалите се разпределиха между кораба на Сандокан и този, който бе командуван от Яниш и който носеше несметните богатства на главатаря.

В момента когато вдигаха котва, Сандокан с дълбока мъка сложи ръце на гърдите си.

– Приятелю мой – изхлипа Мариана и го прегърна.

– Ах, сърцето ми се къса – възкликна той с болка.

– Сандокан, ти жалиш за своя остров и за някогашната си мощ.

– Вярно е, любов моя.

– Може би някой ден ще си го възвърнеш и пак ще дойдем тук.

– Не, за Малайския тигър всичко е свършено. Пък и чувствавам, че не съм вече предишния човек – Наведе глава и изхлипа сподавено, но в следващия миг се ободри и викна енергично: – В открито море!...

Трите кораба отвързаха въжетата и се отдалечиха от острова, отнасяйки последните останали живи пирати от страшната банда, която цели дванадесет години бе всявала ужас из Малайско море.

Бяха изминали шест мили, когато на борда избухнаха яростни виковете. От мрака изведнъж бяха изплували две светли точки, които преследваха флотилията с глухо боботене.

– Кръстосвачи!... – чу се един глас. – Внимавайте, приятели! Сандокан, който до тогава седеше на кърмата и не откъсваше очи от чезнещия в мрака остров, скочи разярен и изрева с нечовешки глас:

– Пак ли неприятел? И в морето ли идвате да ме преследвате, проклетници? – И като стисна момичето до гърдите си, викна на своите хора: – Тигри, Леопардите продължават да ни преследват! Бързо всички на оръжие!

Това беше достатъчно, за да въодушеви пиратите, които горяха от желание да си отмъстят и си въобразяваха, че с една отчаяна битка ще могат да си възвърнат загубения остров. Всички размахаха оръжия,

готови да се хвърлят на абордаж при командата на главатарите.

– Мариана – каза Сандокан на девойката, която гледаше ужасена двете светли точки, проблясващи в тъмнината, – прибери се в каютата си, любов моя!

– Велики боже, ние сме загубени! – промълви тя.

– Още не. Тигрите на Момпрацем жадуват за възмездие.

– Но това са може би два мощни кръстосвача, Сандокан.

– И хиляда души да има на тях, пак ще ги нападнем.

– Не се хвърляй в нова битка, мой храбри приятелю! Може би не са ни забелязали още и ще можем да ги заблудим.

– Вярно е, леди Мариана – обади се един от малайските водачи. – Сигурен съм, че търсят нас, но в тази тъмна нощ и както не сме запалили никакъв фенер на борда, едва ли са ни забелязали. Бъди разумен, Малайски тигре! Ако можем да избегнем нова битка, само ще спечелим.

– Така да бъде – отвърна Сандокан, след като поразмисли малко. – За момента ще обуздая гнева, който кипи в гърдите ми, и ще се помъча да избегна техния абордаж, но тежко им, ако тръгнат да ме преследват в новия ни курс!... Решен съм на всичко, дори да ги нападна!

– Да не жертвуваме напразно последните тигри на Момпрацем – рече малайският водач. – Да бъдем разумни засега!

Тъмнината улесняваше оттеглянето. Под командата на Сандокан платноходът зави на борд и се насочи към южните брегове на острова, където имаше достатъчно дълбок залив, за да приюти малката флотилия. Другите два кораба побързаха да направят същата маневра, досещайки се какъв е планът на Малайския тигър.

От североизток духаше свеж попътен вятър, така че платноходите можеха да стигнат в залива преди изгрев слънце.

– И кръстосвачите ли смениха курса си? – запита Мариана, загледа на тревожно в морето.

– Не мога още да разбера – отговори Сандокан, който се бе качил на кърмовия парапет, за да наблюдава по-добре двете светли точки.

– Струва ми се, че още се движат в открито море, нали?

– Лъжеш се, Мариана – отвърна след няколко мига пиратът. – И двете светлини направиха завой.

– И се движат към нас?

– Така ми изглежда.

– Ще успеем ли да избягаме от тях? – запита девойката изплашена.

– Как да се боря с техните машини? Вятърът е още слаб, за да придаде скорост на нашите кораби. Но кой знае, утрото приближава, а при

изгрев слънце по тия места вятърът винаги се засилва.

– Сандокан, имам лоши предчувствия!

– Не се бой, мое момиче. Тигрите на Момпрацем са готови да умрат за теб.

– Зная, Сандокан, но аз се страхувам за тебе.

– За мен! – възкликна гордо пиратът. – Не се плаша от тези два Лепарда, които ни търсят, за да се бият с нас. Тигъра претърпя поражение, но още не е укротен!

– На нашите кораби няма никаква светлина и ако в тъмнината някой куршум...

– Братко! – обади се един глас откъм втория платноход и прекъсна думите й.

– Какво има, Яниш? – запита Сандокан, познал гласа на португалеца.

– Парходите като че ли се готвят да ни пресекат пътя. Светлините бяха червени, а сега станаха зелени, което показва, че са сменили курса си.

– Значи англичаните са усетили нашето присъствие.

– Точно от това се страхувам, Сандокан.

– Какво ме съветваш да направя?

– Да излезем смело в открито море и да се опитаме да минем между неприятелите. Гледай, отдалечават се един от друг, за да ни препречат пътя от две страни.

Португалецът не беше се излъгал. Двамата неприятелски кораба, които от известно време като че ли правеха някаква загадъчна маневра, изведнъж се бяха отдалечили един от друг. Докато единият се насочи към северните брегове на Момпрацем, другият се движеше бързо към южните. Вече нямаше съмнение, че искаха да застанат между платноходите и брега, за да им попречат да търсят убежище в някой залив или извивка, да ги принудят да излязат в открито море и там да ги нападнат.

Като отгатна намеренията им, Сандокан изрева гневно:

– Аха! Искате да започнем бой! Добре, ще се бием!

– Не сега, братко – извика Яниш, който се бе качил на носа на своя кораб. – Да излезем в открито море и да се помъчим да минем между тях.

– Ще ни настигнат, Яниш. Вятърът е още слаб.

– Да опитаме, Сандокан. Хайде, вие на шкотовете и да завием на запад! Артилеристите по места!

Миг след това трите платнохода промениха курса си, отправяйки се

смело на запад.

Якаш забелязали тази решителна маневра, двата парахода също бяха сменили посоката и се движеха в открито море. Сигурно искаха да заградят платноходите, преди да могат да се насочат към някой друг остров.

Сандокан и Яниш обаче сметнаха, че ония случайно се движат в същата посока, и не промениха курса си, напротив, наредиха на екипажите да освободят по няколко рифа, за да увеличат скоростта. Трите платнохода продължиха напред, опитвайки се да се изскубнат от двата военни кораба, които се стремяха да се сближат.

Пиратите не откъсваха очи от светлините и се мъчеха да отгатнат противниковата маневра. Но бяха готови при командата на главатарите да стрелят с оръдията и пушките. Бяха отишли вече доста навътре в морето, когато забелязаха, че светлините отново завиват на борд. В следващия миг Яниш извика:

– Хей, не виждате ли, че ни преследват?

– Ах, негодници! – изрева Сандокан. – И в морето ли идвате да ме нападате? Имаме гранати и куршуми за всички!

– Загубени сме вече, нали, Сандокан? – изхлипа Мариана и се притисна в него.

– Още не, мое момиче. Прибери се в каютата си, бързо! След малко тук ще завалят куршуми.

– Искам да остана до теб, храбрецо мой. Ако те убият, и аз ще загина.

– Не, Мариана. Като те гледам до мен, ще треперя за живота ти и няма да имам смелост. Трябва да бъда свободен, за да се почувствувам отново Малайския тигър

– Почакай поне докато наблизат. Може би още не са ни видели.

– С пълна пара идват към нас. Различавам ги вече.

– Мощни кораби ли са?

– Корвета и канонерка.

– Няма да можеш да ги победиш.

– Ние всички сме храбреци и ще се хвърлим срещу по-големия. Хайде, прибирай се в каютата!

– Страх ме е, Сандокан! – пак изхлипа девойката.

– Не се бой, тигрите на Момпрацем ще се бият до последна капка кръв.

В същия миг откъм морето отекна топовен залп. Гюллето изсвистя над палубата и прониза две платна.

– Чуваш ли? Открили са ни и се готвят за жесток бой. Гледай ги, движат се едновременно срещу нас, за да ни ударят с тараните си.

Наистина двата неприятелски парахода напредваха с пълна пара, сякаш се канеха да връхлетят отгоре им отведнъж. Корветата форсираше машините си, бълвайки гъсти облаци дим и искри, и се насочи към кораба на Сандокан, докато канонерката се мъчеше да връхлети върху платнохода на Яниш.

– В каютата! – извика Сандокан в мига, когато проехтя втори залп – Тук витае смъртта! – Грабна девойката на ръце и я отнесе в каютата.

В това време картечен ураган метеше вече палубата, шибаше корпуса и мачтите. Мариана отчаяно се вкопчи в Сандокан.

– Не ме оставяй, храбрецо мой – промълви тя със задавен от ридаания глас. – Не се отделяй от мен, страх ме е, Сандокан!

Пиратът я отстрани нежно:

– Не се страхувай за мен! Остави ме да се хвърля в бой за последен път, да чуя пак грохота на оръдията, да поведе към победа моите тигри!

– Измъчват ме лоши мисли, Сандокан. Нека да остана до теб, ще те пазя от оръжията на моите сънародници.

– Сам ще изхвърлям в морето всичките си врагове!

Топът вече стреляше бясно. На палубата се чуваха дивите викове на тигрите и риданията на първите ранени. Сандокан се отскубна от прегръдката на Мариана и се втурна по стълбата, викайки:

– Напред, храбреци мои! Малайския тигър е с вас!

Битката се бе разразила от две страни. Канонерката бе нападнала платнохода на португалеца, опитвайки се да го абордира, но веднага претърпя поражение. Артилеристите на Яниш добре я бяха подредили, бяха разбили витлата, фалшбордовете и повалили мачтата. От тази страна победата беше сигурна, но от другата страна беше корветата – мощен кораб с много оръдия и голям екипаж. Тя се бе нахвърлила върху двата платнохода на Сандокан, като ги обсипваше с желязо и косеше пиратите.

Появяването на Малайския тигър вдъхна смелост на пиратите, които бяха започнали да се чувствуват безсилни срещу такъв страшен противник. Легендарният главатар се спусна към единия от двата топа, без да престава да вика:

– Напред, храбреци мои! Малайския тигър иска възмездие! Да очистим морето от тези кучета, които идват да ни предизвикват!...

Но неговото присъствие не можеше да промени изхода на неравната борба. Макар че биеше право в целта и с картеч прочистваше

фалшбордовете на корветата, върху пиратския кораб непрекъснато валяха гюллета и гранати и избиваха хората. Невъзможно беше да устои на тази буря. Само след няколко минути двата злощастни платнохода щяха да се превърнат в два разбити сала.

Само португалецът все още успешно оспорваше победата на канонерката със страшни бордови залпове.

Сандокан само с един поглед схвана тежкото положение. Като видя, че другият платноход е вече разбит и ще потъне, абордира го и прехвърли оцелелите на своя кораб. После хвана ятагана и ревна:

– Хайде, тигри, на абордаж!

Отчаянието умножаваше силите на пиратите. С един общ залп На топове и бомбардите прочистиха фалшбордовете от стрелците, после тези тридесет смелчаци хвърлиха абордажните куки.

– Не се страхувай, Мариана! – извика за последен път Сандокан, като чу, че девойката го зове.

През това време Яниш улучи с една граната барутния погреб на канонерката и я хвърли във въздуха. Той излезе най-късметлия от всички.

Сандокан, начело на своите храбреци, се втурна на неприятелската палуба като разярен бик. Размахваше ятагана на всички страни и ревеше:

– Назад! Аз съм Тигъра!...

Моряците излязоха срещу него със секири в ръце, но скоро бяха изтикани чак до кърмата. Откъм носа нахлу друга лавина от хора, водени от един офицер, когото Сандокан веднага позна.

– А, ти ли си, баронете! – възкликна Тигъра и се хвърли отгоре му.

– Къде е Мариана? – изсъска гневно офицерът.

– Ето я, вземи я! – отговори Сандокан и с един удар на ятагана го повали, скочи отгоре му и го промуши с криса право в сърцето. Но в следващия мик самият той се просна на палубата, ударен в главата с тъпата страна на една секира.

Когато се съвзе, все още зашеметен от жестокия удар, Сандокан видя, че вече не се намира на палубата на своя кораб, а в трюма на корвета, окован във вериги. Отначало помисли, че това е кошмарен сън, но болката в главата, множеството рани от щикове по тялото му и най-вече безелниците, които стягаха китките му, много скоро го върнаха към действителността. Надигна се, като раздрънка гневно веригите, и се озърна наоколо слисан, сякаш още не можеше да повярва, че не е на своя кораб; тогава изрева като ранен звяр.

– Пленник! – процеди през зъби и се опита да огъне веригите.

– Какво се е случило?... Пак ли сме победени от англичаните?... Смърт и проклятие!... Какво ужасно събуждане!... А Мариана? Какво е станало с нещастното момиче? Може би е мъртва...

При тази мисъл сърцето му се сви от болка.

– Мариана! – извика той и се помъчи да скъса веригите.

– Къде си, момиче мое?... Яниш! Параноа! Тигри!... Никой не отговаря!... Значи, всички сте мъртви... Но това не е вярно, аз сънувам или съм луд, луд...

Човекът, който не познаваше страх, в този момент изпита чувство на ужас. Стори му се, че губи разсъдъка си и се огледа наоколо изплашен.

– Мъртви!... Всички са мъртви! – възкликна той с дълбока мъка. – Само аз съм оцелял от жестоката сеч, за да ме завлекат в Лабуан!... Мариана!... Яниш, приятелю мой! И ти ли, храбрецо, си паднал от куршумите на убийците!... По-добре да бях умрял и аз, да бях отишъл с кораба си на морското дъно! Боже, какво нещастие!

Обезумял от отчаяние, той се хвърли към междинната палуба, като разтърси силно веригите и завика:

– Убийте ме, убийте ме!... Малайския тигър не може вече да живее!

Но изведнъж спря, защото чу някакъв глас:

– Малайския тигър? Жив ли е още капитанът?

Сандокан се огледа наоколо. На една кука бе закачен фенер, който хвърляше мъждива светлина на междинната палуба. Отначало той успя да различи само бурета, но като се взря по-силно, забеляза човешка фигура, сгушена до гнездото на гротмачтата.

– Кой си ти? – викна.

– Кой говори за Малайския тигър? – отвърна предишният глас.

Сандокан трепна и очите му блеснаха радостно – този глас му беше познат.

– Някой от моите хора ли е тук? – запита. – Може би Джоко?

– Джоко! Значи ме познахте? Значи още съм жив! Човекът се надигна и излезе напред – веригите му издрънчаха зловещо.

– Джоко! – възкликна Сандокан.

– Капитане! – на свой ред възкликна другият и се хвърли в краката на Малайския тигър, повтаряйки: – Капитане! Мой капитане!... А аз ви оплаквах като мъртъв!...

Другият пленник беше един смел даяк, прочут сред ордите на Момпрацем с безстрашието и моряшкото си умение. Той беше висок на ръст,

с хубаво телосложение, каквито са обикновено борнейците от вътрешността на острова, с големи, умни очи и златистожълта кожа. Като всички даяки, носеше дълг и коси и множество медни и пиринчени гривни на ръцете и краката. Виждайки Малайския тигър пред себе си, добрият човек плачеше и се смееше едновременно и само повтаряше:

– Жив!... Още жив! О, какво щастие!... Поне вие сте се отървали от жестоката сеч.

– Сеч? – извика Сандокан. – Нима всички храбреци, които поведох на абордаж на този параход, са мъртви?

– Уви, всички – отвърна паякът със задавен глас.

– А Мариана? С кораба ли потъна? Кажете ми, Джоко, кажете ми!

– Не, жива е още.

– Жива!... Моето момиче е живо! – извика Сандокан, обезумял от радост. – Сигурен ли си в това, което говориш?

– Да, капитане мой. Вие бяхте повален, а аз, с още четирима мои другари, все още се държах, когато златокосото момиче бе донесено на палубата на парахода.

– От кого?

– От англичаните, капитане. Момичето, изплашено от нахлулата в каютата вода, се бе качило на горната палуба и ви зовеше.

Щом я видяха, няколко моряци бяха готови да хвърлят лодка в морето и да я приберат. Ако бяха закъснели още малко, морето щеше да погълне момичето заедно с платнохода.

– И беше още жива?

– Да, капитане. Когато я донесоха на палубата, тя още викаше.

– Проклятие! А аз не можах да ѝ се притека на помощ...

– Опитахме се ние, капитане. Бяхме само четирима и наоколо ни петдесет души ни заплашваха да се предадем, ала ние се хвърлихме върху моряците, които откъсваха кралицата на Момпрацем. Но бяхме малко хора, за да можем да се борим с тях. Мене ме повалиха, тъпкаха ме по гърдите, а после ме вързаха и ме довякоха тук.

– А другите?

– Загинаха, след като избиха всички, които ги бяха обградили.

– И Мариана се намира на борда на този кораб?

– Да, Малайски тигре.

– Не я ли прехвърлиха на канонерката?

– Канонерката вече плава под вода.

– Какво искаш да кажеш?

– Че е изпратена на дъното.

– От Яниш?

– Да, капитане.

– Тогава Яниш е още жив.

– Малко преди да ме довлечат тук, видях, че платноходът му бяга надалеч с издути платна. По време на битката той успя да извади от строя канонерката, като ѝ разби витлата, а после я подпали. Видях пламъците над морето, а после чух тътен. Трябва да беше избухнал барутният погреб.

– А от нашите никой ли не успя да се спаси?

– Никой, капитане – каза Джоко и дълбоко въздъхна.

– Всички мъртви! – промълви Сандокан с голяма болка и се хвана за челото с две ръце. – Каква кървава баня!... Горките момчета! Ах, каква зла участ сполетя последните тигри на Момпрацен!

Сандокан замълча и потъна в тъжни размисления. Колкото и да се смяташе силен, чувствуваше се вече сломен от това поражение, в което бе загубил своя остров и почти всички храбреци, следвали го досега в стотици битки. А сега му бяха изтръгнали и любимото момиче!...

Но такъв човек не можеше да седи отпуснат и унил дълго време. Не бяха минали и десет минути, когато Джоко го видя да скача на крака с пламнали очи.

– Как мислиш ти? Дали Яниш ни следи?

– Сигурен съм, капитане мой. Сеньор Яниш няма да ни изостави в беда. Навярно с голяма предпазливост следи курса на този параход и търси начин да ни помогне.

– И аз се надявам – рече Сандокан. – Друг на негово място би използвал нещастieto ми, за да избяга с несметните богатства, натоварени на неговия платноход. Но той няма да го направи, много ме обичаше, за да ми измени.

– В края на краищата какво смятате, капитане?

– Че ще избягаме.

Паякът го погледна смаян, питайки се дали Малайския тигър не е изгубил ума си.

– Ще избягаме, но как? Нямаме никакво оръжие, а на това отгоре сме и с вериги.

– Имам начин да ги накарам да ни хвърлят в морето.

– Не ви разбирам, капитане. Кой ще ни хвърли във водата?

– Когато умре някой на борда на кораб, какво правят с него?

– Слагат го в един хамак, вързват на крака му гюлле и го пращат да прави компания на рибите.

- И с нас ще направят същото – рече Сандокан.
- Да не искате да се самоубиете?
- Да, но гака, че после да мога да се съживя.
- Хм, много се съмнявам, капитане.
- Казвам ти, че ще се събудим живи и в свободно море.
- Щом го казвате вие, трябва да ви вярвам.
- Всичко зависи от Яниш.
- Той трябва да е вече много далеч.
- Но ако следи корветата, рано или късно ще ни прибере.
- А после?
- После ще се върнем да освободим Мариана.
- Питам се дали не сънувам.
- Съмняваш ли се в това, което ти казвам?
- Малко, признавам, капитане мой. Само като си помисля, че нямаме дори един крис...

– Няма да ни трябва.

– И че сме оковани във вериги...

– Оковани ли? – възкликна Сандокан. – Малайския тигър може да строши оковите, които го държат пленник. Гледай!... – Усука яростно халките, дръпна ги със страшна сила и отметна веригата далеч от себе си. – Ето ти го Тигъра свободен! – извика той.

Почти в същия миг се отвори кърмовият люк и стълбата изскърца под стъпките на няколко души.

– Идват!... – изшептя паякът.

– Сега ще ги убия всичките! – ревна Сандокан, който беше изпаднал в страшна ярост. Видя на пода един строшен лост, грабна го и понечи да се втурне към стълбата. Паякът бе готов да го задържи.

– Искате да ви убият ли, капитане? Не забравяйте, че на палубата има още двеста души, въоръжени до зъби.

– Вярно – съгласи се Сандокан, като хвърли лоста настрани. – Тигъра е укротен!...

Към тях идваха трима души. Първият беше капитанлейтенант, вероятно комендант на корветата, другите двама бяха обикновени моряци. Началникът им даде знак и двамата затъкнаха щиковете, насочвайки карабините си срещу пиратите. По устните на Малайския тигър пробягна презрителна усмивка.

– Страхувате ли се? – възкликна той. – Или сте слезли да ми представите тези двама въоръжени моряци, господин лейтенант?... Предупреждавам ви, че пушките им не ме плашат. Следователно, можехте да

минете и без това комично зрелище.

– Знам, че Малайския тигър не се страхува от нищо – отговори лейтенантът. – Просто взех предохранителни мерки.

– Но аз съм без оръжие, господине.

– Но не и с вериги, както виждам.

– Не съм човек, който може да търпи дълго вериги на ръцете си.

– Голяма ви е силата, честна дума!

– Оставете приказките, господине, и ми кажете какво искате.

– Пратен съм тук да разбере имате ли нужда от лечение.

– Не съм ранен, господине.

– Но вие бяхте ударен в главата?

– Тюрбанът бе достатъчен да ме запази!

– Какъв човек! – възкликна лейтенантът с искрено възхищение.

– Свършихте ли?

– Не още, Малайски тигре.

– Хайде, какво искате?

– Тук ме прати една жена.

– Мариана? – викна Сандокан.

– Да, леди Гайлонк – поде отново лейтенантът.

– Жива е, нали? – запита Сандокан и всичката му кръв нахлу в главата.

– Да, Малайски тигре. Спасих я в момента, когато вашето прао потъваше.

– О, моля ви, говорете ми за нея!...

– Защо? Аз бих ви посъветвал да я забравите.

– Да я забравя? О, никога!... – заяви Сандокан.

– За вас леди Гайлонк е загубена. Какви надежди храните още?

– Да – въздъхна Сандокан. – Аз вече съм осъден на смърт, нали?

Лейтенантът не отговори, но мълчанието му означаваше потвърждение.

– Така ми било писано – каза след няколко секунди Сандокан. – Моите победи трябваше да ми донесат позорна смърт. Къде ме водите?

– В Лабуан.

– За да ме обесите, нали?

И този път лейтенантът замълча.

– Можете да ми го кажете откровено – рече Сандокан. – Малайския тигър никога не е треперил пред смъртта.

– Знам това. Вие сте я предизвиквали в стотици абордажи и на всички е известно, че сте най-смелият човек в Борнео.

- Тогава ми кажете всичко.
- Така е, ще бъдете обесен.
- Бих предпочел войнишка смърт.
- Разстрел, нали?
- Да – отговори Сандокан.

– А пък аз бих ви пощадил живота и бих ви дал чин в Индийската армия – каза лейтенантът. – Смели и безстрашни хора като вас днес са рядкост.

– Благодаря ви за доброто намерение, но то няма да ме спаси от смъртта.

– За съжаление, Тигре. Какво искате? Моите съотечественици, макар и да се възхищават от изключителната ви смелост, непрекъснато се страхуват от вас и дори да ви видят далеч оттук, пак няма да бъдат спокойни.

– И все пак, лейтенант, когато ме нападнахте, аз вече се прощавах с пиратския си живот и с Момпрацем. Искях да се махна далеч от тези морета, не от страх от вашите съотечественици, защото, ако бях поискал, можех да събера на моя остров хиляди пирати и да въоръжа стотици прао, а само защото, победен от любовта на Мариана, след толкова години кървави борби исках да водя вече спокоен живот с нея. Съдбата не пожела да осъществя тази моя мечта. Така да бъде, убийте ме, ще посрещна смъртта, без да трепна.

– Какво означава това, нима не обичате вече леди Гайлонк?

– Дали я обичам? – възкликна Сандокан сърцераздирателно. – Не можете да си представите каква силна любов изпитвам към това момиче! Ако ми кажете да избирам между нея и Момпрацем, бих избрал нея. Ако ми дадете свобода при условие да не я виждам повече, бих ви отказал. Какво искате повече? Вижте! Аз съм без оръжие, почти сам и все пак, ако имах и най-малка надежда, че ще спася Мариана, бих направил какво ли не, бих разпрал бордовете на този параход, за да ви пратя на дъното!

– Ние сме по-многобройни, отколкото смятате – каза лейтенантът с недоверчива усмивка. – Знаем колко струвате и на какво сте способен и вземем предохранителни мерки, за да ви обезвредим. Не опитвайте нищо – всичко ще бъде безполезно. Един куршум може да убие и най-смелия човек на света.

– Предпочитам го пред смъртта, която ме очаква в Лабуан – отговори Сандокан с дълбоко отчаяние.

– Вярвам ви, Малайски тигре.

– Но ние още не сме стигнали в Лабуан и преди това може да се случи нещо.

– Какво искате да кажете? – попита лейтенантът, като го погледна разтревожен. – Да не мислите да се самоубиете?

– Вас какво ви интересува? Дали ще умра по един или по друг начин, резултатът ще бъде все същият.

– Не бих ви попречил – рече лейтенантът. – Трябва да призная, че много ще съжалявам, ако ви видя обесен.

Сандокан замълча, гледайки изпитателно лейтенанта, сякаш се съмняваше в истинността на думите му, после запита:

– Няма ли да се противопоставите, ако посегна на живота си?

– Не – отговори лейтенантът. – На храбрец като вас не бих отказал подобна услуга.

– Тогава смятайте ме за мъртъв.

– Аз обаче не ви предлагам средство, с което да сложите край на живота си.

– Имам необходимото.

– Някаква отрова?

– Мълниеносна. Но преди да отида на оня свят, искам да ви помоля за нещо.

– На човек пред прага на смъртта не се отказва нищо.

– Искам да видя за последен път Мариана. Лейтенантът онемя.

– Много ви моля – настоя Сандокан.

– Получих заповед да ви държа разделени, в случай че имам щастието да ви заловя. Освен това смятам, че би било по-добре за вас и за леди Мариана да не се виждате. Защо трябва да я разплаквате?

– Проявявате изтънчена жестокост. Не мислех, че един смел моряк може да стане мъчител. Лейтенантът пребледня.

– Кълна ви се, че получих заповед. Жалко, че не ми вярвате.

– Простете – каза Сандокан.

– Не ви се сърдя и за да ви покажа, че не мога да мразя храбрец като вас, обещавам да ви доведем тук леди Гайлонк. Но ще ѝ причините голяма мъка.

– Няма да ѝ кажа нито дума за самоубийството.

– Тогава какво искате да ѝ кажете?

– Оставих скрити на едно място несметни богатства и никой не знае къде са.

– Искате да и ги подарите?

– Да, нека разполага с тях както намери за добре. Лейтенант, кога

ще мога да я видя

– Преди да се свечери.

– Благодаря ви, господине.

– Обещайте ми да не ѝ говорите за вашето самоубийство.

– Давам ви дума. Но, повярвайте, много е жестоко, че трябва да умра, когато вече се надявах да се радвам на щастлив живот с това момиче.

– Вярвам ви.

– По-добре да бях потопил кораба си. Щях да слеза на морското дъно прегърнат с моята годеница.

– А къде отивахте, когато ви нападнаха нашите параходи?

– Далеч, много далеч, може би в Индия или на някой остров във Великия океан. Но вече всичко е свършено. Нека участта ми се сбъдне!

– Сбогом, Малайски тигре – каза лейтенантът.

– Чакам да изпълните обещанието си.

– След няколко часа ще видите леди Мариана. Лейтенантът повика войниците, които бяха освободили Джоко от веригите, и се качи бавно на палубата. Скръстил ръце на гърдите си, Сандокан остана неподвижен и го изгледа със странна усмивка на устните.

– Добри новини ли ви донесе? – запита Джоко, като се приближи.

– Тази нощ ще бъдем свободни – отговори Сандокан.

– А ако не успеем да избягаме?

– Тогава ще разсечем бордовете на този параход и ще умрем всички, ние и те заедно. Но да се надяваме Мариана да ни помогне.

XXX.

След като лейтенантът си отиде, Сандокан седна на последното стъпало на стълбата, стиснал главата си с две ръце, и потъна в дълбоки размишления. На лицето му бе изписана силна мъка. Ако този суров човек можеше да плаче, сигурно би се разридал неудържимо.

Джоко се бе свил настрана, поглеждайки с тревога своя главатар. Като го виждаше толкова замислен, не смееше да го разпитва за бъдещите планове.

Не бяха минали повече от петнадесет-двадесет минути, когато люкът се отвори отново и в трюма нахлу сноп светлина. Сандокан веднага скочи и погледна към стълбата. Надолу слизаше златокосата девойка, смъртно бледа и разплакана. Придружаваше я лейтенантът, сложил десница на пистолета, който бе запасан на кръста му.

Устремен поривисто към годеницата си, Сандокан извика от изненада и буйно я притисна до гърдите си.

– Любов моя! – възкликна той, като я придърпа нежно към другия край на трюма, а комендантът седна на средата на стълбата и остана там със скръстени ръце и свъсено чело. – Най-сетне да те видя пак!

– Сандокан – промълви тя и избухна в ридания, – мислех, че няма да те видя никога вече.

– Кураж, Мариана! Не плачи, изтрий сълзите си!

– Сърцето ми е разбито от мъка, мой храбри приятелю. Не искам да умреш, не искам да те отделят от мен. Аз ще те браня от всички, ще те освободя, искам пак да бъдеш мой.

– Твой!... – тъжно въздъхна Сандокан. – Да, ще бъда пак твой, но кога?

– Защо кога?

– Клето момиче, нима не знаеш, че ме водят в Лабуан, за да ме обесят?

– Но аз ще те спася.

– Ти, да, може би, ако ми помогнеш.

– Значи си замислил нещо? – зарадва се тя.

– Да, чуй ме, любов моя – Той хвърли подозрителен поглед към лейтенанта, който не се бе помръднал от мястото си, отведе я по-навътре и каза: – Замислил съм бягство и се надявам да успея, но ти няма да можеш да дойдеш с мен.

– Защо, Сандокан? Мислиш, че не съм способна да те следвам, че ми липсва смелост да посрещам опасностите? Аз съм енергична и не се страхувам от никого вече, ако искаш, ще убия с нож твоите пазачи, ако трябва, ще хвърля във въздуха този параход с целия му екипаж!

– Невъзможно е, Мариана. Бих дал половината от живота си, да те отведа с мен, но не мога. Необходима ми е твоята помощ, за да избягам, иначе всичко ще отиде по дяволите. Но ти се кълна, че няма да останеш дълго при твоите сънародници, дори ако трябва с несметните си богатства да откупи войска и да я поведе срещу Лабуан.

Мариана се разрида и закри лицето си с ръце.

– Да остана тук, без теб – промълви тя с пресекав глас.

– Необходимо е, мое клето момиче. Сега слушай! – Той извади от пазвата си една микроскопична кутийка и като я отвори, показа на Мариана няколко червеникави хапчета, които издаваха остра миризма. – Виждаш ли тези хапчета? Съдържат силна, но не смъртоносна отрова, която има свойство да прекъсва живота на един здрав човек за шест часа. Този сън съвсем прилича на смърт и може да заблуди и най-опитните лекари

– И какво смяташ да правиш?

– Аз и Джоко ще глътнем по едно хапче, ще ни помислят за умрели и ще ни хвърлят в морето. А после ще се съживим, свободни в открито море.

– Няма ли да се удавите?

– Не, защото разчитам на теб.

– Какво трябва да направя? Говори, нареди ми, Сандокан, готова съм на всичко, само и само да те видя свободен.

– Сега часът е шест – каза пиратът, като извади часовника си. – След един час аз и Джоко ще глътнем хапчетата и ще нададем силен вик. Ти ще засечеш времето по твоя часовник и ще изчакаш шест часа и две минути, преди да накараш да ни хвърлят в морето. Направи така, че да ни оставят без хамак и без гюлле на краката и се постарай да хвърлиш някакъв пояс в морето, за да можем после да си послужим с него. Гледай да скриеш и някакво оръжие под дрехите ни. Разбра ли ме добре?

– Запомних всичко, Сандокан. Но къде ще отидеш после?

– Сигурен съм, че Яниш ни следва и той ще ни прибере. После ще събере оръжие и пирати и ще дойда да те освободя, дори ако трябва да подложам на огън и сеч цял Лабуан... Ах, проклет да бъде деня, в който приех името Малайски тигър и станах отмъстител и пират!... И ето го

страшният главатар на тигрите, окован във вериги, разделен от любимата жена, воден към бесилото!

– Сандокан, не говори така!...

– Да, имаш право мое момиче... Остани да те погледам за последен път – каза той, като видя, че лейтенантът стана и се приближи към тях. Повдигна русата главица на Мариана и я целуна по лицето като обезумял. – Ах, колкото те обичам, скъпа Мариана, а трябва да се разделим! – възкликна със задавен от ридание глас и изтри една сълза от бузата си. – Тръгвай, Мариана, тръгвай, защото, ако останеш още малко, ще се разплача като дете!

– Сандокан! Сандокан!

Пиратът закри лицето си с ръце и се отдръпна.

– Ах, Сандокан! – изхлипа Мариана и се устреми към него, но силите ѝ я напуснаха и се свлече отмаляла.

– Тръгвайте! – извика Малайския тигър и оброни глава. Когато отново вдигна очи, люкът беше вече затворен.

– Всичко е свършено! – въздъхна печално. – Не ми остава друго, освен да заспя, за да се събудя по-късно сред вълните на Малайско море. Но дали някога ще видя щастлива тази, която обичам?

Отпусна се безсилен в подножието на стълбата и остана така в безмълвно отчаяние почти цял час.

– Кураж, капитане, да не се отчайваме още – обади се по едно време Джоко и го изтръгна от това вцепенение.

Сандокан се сепна и скочи енергично:

– Да бягаме!

– Само това чакам.

Тигъра извади кутийката и взе две хапчета, като подаде едното на даяка.

– Трябва да го глътнеш, когато ти дам знак.

– Готов съм.

Сандокан извади часовника си и го погледна:

– Сега е седем без две минути. След шест часа ще се събудим в свободно море – Затвори очи и глътна хапчето, докато и Джоко направи същото.

Скоро двамата бяха обзети от силни спазми и рухнаха на пода, надавайки страшни викове. На палубата всички чуха тези викове, отекващи сред боботенето на машината и шума на вълните, надигнати от мощните витла. Чу ги и Мариана, която вече ги очакваше с тревога.

Лейтенантът веднага се спусна в трюма, следван от няколко

офицери и бордовия лекар. В подножието на стълбата се спъна в два трупа.

– Това, от кое го се страхувах, е станало вече, и двамата са мъртви – каза той.

Бордовият лекар ги прегледа, но бе безсилен да направи друго освен да констатира смъртта на двамата пленника. Докато моряците вдигаха труповите, лейтенантът се върна на палубата и се приближи към Мариана, която се бе облегнала на парапета на бакборда и се стараше да прикрие мъката си.

– Миледи, с Тигъра и другаря му се е случило нещастие – заяви лейтенантът.

– Разбирам... мъртви са, нали!

– Вярно е, миледи.

– Господине – рече тя с пресеклив, но решителен глас, – като живи принадлежаха на вас, но като мъртви принадлежат на мен.

– Давам ви свобода да правите с тях каквото искате. Мога само да ви дам един съвет...

– Какъв?

– Накарайте да ги хвърлят в морето, преди да сме стигнали в Лабунан. Чичо ви може да окачи на бесилото Сандокан дори мъртъв.

– Приемам съвета ви, нека донесат двата трупа на кърмата и ме оставете сама с тях.

Лейтенантът се поклонил и даде необходимите разпореждания, за да се изпълни волята на младата леди.

Малко след това пиратите бяха поставени върху две дъски и донесени на кърмата, за да бъдат хвърлени в морето.

Мариана коленичи до главата на вцепенения Сандокан и мълчаливо загледа това лице, сковано от действието на наркотика, но все още запазило мъжествената си гордост.

Изчака докато падне мрак, за да не я види никой, извади от пазвата си две ками и ги скри под дрехите на пиратите.

– Да можете поне да се браните, храбреци мои – промълви тя с дълбоко вълнение

После седна при краката им и с безкрайно търпение започна да брои по часовника часовете, минутите и секундите. Точно в един без две минути стана и решително отиде до парапета на бакборда, откачи два спасителни пояса, без да я види никой, и ги хвърли в морето.

Когато отиде при коменданта, който я чакаше на бака, каза отривисто:

– Господине, да се изпълни последното желание на Малайския тигър!

По негова заповед четирима моряци отидоха до кърмата и вдигнаха дъските с трупове до ръба на борда.

– Още не – извика Мариана и се разрида. Приблужи се до Сандокан и го целуна за последен път. При този допир сякаш долови гопло дишане и лека тръпка. Но в следващия миг всичко изчезна. Тя се отдръпна бързо и със задавен глас каза: – Пускайте!

Моряците вдигнаха дъските и изсипаха трупове в морето. Двамата пира ги потънаха сред тъмните вълни. А параходът побърза да се отдалечи, отнасяйки нещастната девойка към бреговете на проклетия остров.

Както бе казал Сандокан, този сън подобен на смърт трябваше да трае точно шест часа. И наистина, щом паднаха във водата, двамата пирати веднага се съживиха, без да се чувствуват ни най-малко отпаднали. Със силен тласък на петите изплуваха на повърхността и се огледаха наоколо. Тогава видяха корветата, която се бе отдалечила на около един кабелт и плаваше бавно на изток. В първия миг Сандокан се впусна да я следва, докато Джоко, все още зашеметен от това странно и необяснимо за него съживяване, предпазливо заплува в открито море.

После Тигъра изведнъж спря и се остави да го люшкат вълните, без да откъсва очи от този параход, който му бе отнел годеницата. От гърдите му се изтръгна сподавен вик, който замря на устните.

– Загубена е! – възкликна той с прегракнал от мъка глас. Но, обзет от нов порив, пак се спусна след парахода, борейки се бясно с вълните. И отново спря, безсилен, гледайки го как чезне бавно в мрака.

– Ти бягаш, проклет параход, отнасяйки моята божествена Мариана, но колкото и да е голям океанът, ще те настигна някой ден и ще те разбия!

Отпусна се по гръб на вълните и настигна Джоко, който го чакаше разтревожен.

– Да се махаме оттук, вече всичко е свършено!

– Кураж, капитане, ще я спасим, и то по-скоро, отколкото си мислите.

– Млъкни, не човъркай раната ми!...

– Да потърсим сенър Яниш, капитане.

– Да го потърсим, защото само той може да ни спаси. Пред тях се простираше обширното Малайско море, над което бе легнал гъст мрак – не се виждаше нито островче, нито платно или някаква светлина, която

да сочи присъствието на кораб, само пенливите гребени на вълните, които се блъскаха едни в други, надигнати от нощния бриз.

Двамата плувци, за да пестят силите си, плуваха бавно, на разстояние един от друг, оглеждайки внимателно водната шир. От време на време Сандокан спираше и се обръщаше на изток, сякаш търсеше да зърне пак светлините на парахода.

Бяха изминали вече около една миля, когато започнаха да свалят дрехите си, за да се движат по-свободно, и Джоко се блъсна в някакъв плаващ предмет.

– Акула! – извика той, настръхнал от страх, и вдигна камата.

– Къде е? – попита Сандокан.

– Не, не било акула, струва ми се, че е шамандура – отговори паякът.

– А-а, това е спасителен пояс, хвърлен от Мариана! Ах, милото момиче!... – възкликна Сандокан.

– Дано не е само един.

– Да потърсим, приятелю!

Заплуваха наоколо и скоро успяха да намерят и другия пояс.

– Такъв късмет не очаквах – каза Джоко зарадван. – А сега накъде?

– Корветата идваше от северозапад, значи в същата посока трябва да търсим Яниш.

– Но дали ще го срещнем?

– Надявам се.

– Но ще ни трябват много часове. Вятърът е слаб за праото на сеньор Яниш.

– Няма значение, бих останал цяло денонощие във водата, стига да го намеря.

– Ами акулите, капитане? Нали знаете, че Малайско море е пълно с тези хищни риби.

Сандокан неволно потрепери и се озърна неспокоен.

– Не виждам да се мяркат наоколо ни опашки, ни перки. Да се надяваме, че акулите няма да ни закачат. Хайде да поемаме на северозапад. Ако не срещнем Яниш, като плуваме все в тази посока, ще стигнем до Момпрацем или до южните рифове.

Приблжиха се един към друг, за да могат да си помогнат в случай на опасност, и заплуваха в избраната посока, като се стараеха обаче да пестят силите си, защото знаеха, че сушата е много далече. Макар и двамата да бяха решени на всичко, страхът, че ще ги изненада някоя акула, не ги напускаше. Особено паякът се чувствуваше обзет от истински

ужас. От време на време спираше и се озърташе плахо назад, защото му се струваше, че чува плясък на опашка и дрезгава въздишка, и неволно свиваше краката си, за да не бъдат захапани от острите зъби на тези морски тигри.

– Никога не съм брал такъв страх – казваше той. – Участвувал съм, кажи-речи, в петдесет абордажа, с ръката си съм избил сума врагове, борил съм се с големите маймуни в Борнео и с тигрите в джунглата, ама сега треперя, като че ли ме тресе. Като си помисля само, че всеки момент отпреде ми може да изскочи някоя от тези хищници, кръвта ми замръзва. Виждате ли нещо, капитане?

– Не – отговаряше неизменно Сандокан със спокоен глас.

– Ей сега пак ми се стори, че чувам отзад дрезгав хрип.

– Ами, това е от страх. Аз не чух нищо.

– А този плясък?

– Идва от моите крака.

– Зъбите ми тракат.

– Успокой се, Джоко. Въръжени сме с остри ками.

– Ами ако акулите дойдат под водата?

– Ще се гмурнем и ние, за да ги нападнем смело.

– Пък и сеньор Яниш не се вижда никъде!...

– Трябва да е още много далеч.

– Смятате ли, че ще го намерим, капитане?

– В това ми е надеждата... Яниш ме обича много, за да ме изостави на произвола на съдбата. Сърцето ми подсказва, че той следва корветата.

– Да, ама никакъв го няма...

– Имай търпение, Джоко. Вятърът постепенно се засилва и праото ще лети.

– Но с вятъра ще излязат и вълни

– Не ни плашат.

Плуваха още час, като все така внимателно наблюдаваха хоризонта и се озъртаха за акули. Изведнъж и двамата спряха.

– Чу ли? Параходна сирена, нали?

– Да, капитане.

– Не мърдай! – Сандокан се подпря на плещите на даяка и с един скок излезе до кръста от водата. На север видя две светли точки, които браздяха Морето на около две-три мили. – Някакъв кораб идва към нас; – каза той, леко развълнуван.

– Тогава ще го накараме да ни прибере – отвърна Джоко.

– Но не знаем от каква националност е и дали е търговски, или военен.

– Откъде идва?

– От север.

– Опасен курс, капитане.

– Така мисля и аз. Може да е някой кораб, който е участвувал в бомбардирането на Момпрацем и сега търси праото на Яниш.

– И ще го оставим да мине, без да ни вземе на борда?

– Свободата ни струва твърде скъпо, за да я загубим отново, Джоко. Ако ни заловят и този път, никой няма да ни спаси и ще трябва да се простя с надеждата да видя Мариана.

– Може да е търговски кораб – възрази Джоко.

– Не сме на пътя на тези кораби. Я да видя може ли да се различи нещо! – Той пак се метна на плещите на Джоко и се взря внимателно напред. Сега вече ясно видя плавателния съд, който идваше насреща им. – Да не си гъкнал, Джоко! – предупреди го и се пусна във водата. – Военен е, в това съм сигурен.

– Голям ли е?

– Кръстосвач, доколкото видях.

– Английски?

– Не се съмнявам.

– Тогава ще го оставим да мине.

– Не можем да направим нищо друго. Пригответи се да влезем под вода, защото ще мине съвсем близо до нас. Бързо, пусни спасителния пояс и бъди готов!

Кръстосвачът – такъв поне го смяташе Сандокан – държеше курс на юг и бързо приближаваше. Като го видяха на сто и петдесет метра от себе си, Сандокан и Джоко се гмурнаха и заплуваха под вода. Когато излязоха на повърхността, за да поемат въздух, чуха някакъв глас: „Кълна се, че видях две глави откъм бакборда. Ако не знаех, че зад кърмата ни има акулачук, щях да спусна една лодка“. Тогава и двамата побързаха да се скрият под водата.

Но скоро трябваше да изплуват пак. За щастие, този път видяха, че кръстосвачът вече се отдалечава на юг. Ала и двамата бяха попаднали в разпенения килватер и се мятаха безпомощно сред вълните му.

– Пазете се, капитане! – извика паякът. – Не чухте ли какво каза оня моряк? Наоколо се върти акулачук!

– Пригответи камата си!

– Дали ще ни нападне?

– И аз от това се страхувам, Джоко. Тези чудовища не виждат добре, но имат страшно обоняние. Уверявам те, че тази хищница не следва вече кораба.

– Страх ме е, капитане – оплака се паякът, който се мятеше насамнатам съвсем като обезумял.

– Успокой се, не съм я видял досега

– Може да дойде до нас под вода.

– Ще я чуем.

– Ами спасителните пояси!

– Ето ги пред нас, само два пъти като загребнем, и ще ги стигнем.

– Не смея да мръдна, капитане.

Нещастният даяк толкова се беше изплашил, че ръцете и краката му почти отказваха да се движат.

– Не се влудявай, Джоко! – викна му Сандокан. – Ако искаш да запазиш краката си, не стой там като пън. Хвани се за спасителния пояс и извади камата.

Паякът се поокопити и доплува до пояса, който се полюшваше в пенливата дия.

– Я да видим сега къде се намира тази акулачук! Може пък да успеем да я избегнем – каза Сандокан и за трети път се надигна от водата, като се опря на раменете на Джоко.

Хвърли поглед наоколо и сред пенливата дия видя да се показва нещо като огромен чук.

– Трябва да бъдем нащрек, Джоко. Намира се на петдесет-шестдесет метра от нас.

– Значи, не е продължила да следва кораба, а? – запита паякът, тракайки зъби.

– Подушила е човешко месо – отговори Сандокан.

– Ами като дойде?

– Ще видим след малко. Ти не мърдай и не пускай камата! Доближиха се един до друг и зачакаха с тревога края на това опасно приключение.

Този вид акули са много опасни противници. Главата им има форма на чук, а широката им уста, която се намира в началото на корема, е вържана с нанизни остри зъби. Те са смели и ненаситни на човешко месо и когато подушат плувец, незабавно го нападат и го прерязват на две като с трион. Но и на тях им е малко трудно да хванат плячката си, защото трябва да се обърнат по гръб, за да могат да я захаят.

Сандокан и паякът останаха няколко минути неподвижни,

ослушвайки се напрегнато, и като не чува нищо, започнаха да се оттеглят предпазливо. Но на петдесет-шестдесет метра назад изведнъж се появи отвратителната глава на акулата. Чудовището стрелна двамата плувци със зловещите си жълти очи, после изпуфтя дълбоко и този дрезгав звук им се стори още по-зловещ. Отпусна се няколко мига на вълните и изведнъж се хвърли напред, шибайки бясно водата.

– Капитане!... – извика Джоко.

Малайския тигър, изгубил вече търпение, вместо да се отдръпне, пушна спасителния пояс, ухапа камата си и заплува решително срещу акулата.

– Аха, и ти ли идваш да ни нападаш?... Ще видим дали морският тигър ще излезе по-силен от Малайския тигър!...

– Не я закачайте, капитане! – замоли се Джоко

– Искам да я убия – заяви Сандокан. вече разярен. – Ха сега да те видя, проклета акуло

Акулатачук, може би изплашена от виковете и от дързостта на Сандокан, изведнъж спря, като разписна настрани две големи вълни и се гмурна под водата.

– Ще ни издебне отдолу, капитане – извика паякът.

Но се излъга. Миг след това акулата се появи на повърхността и противно на жестокия си инстинкт, вместо да повтори атаката, заплува игриво в дирята на кораба. Сандокан и Джоко я проследиха с поглед и като видяха, че поне за момента ги бе оставила на мира, продължиха своето оттегляне, плувайки все на северозапад.

Ала опасността още не бе преминала – макар и да играеше сред вълните, хищницата не ги изпускаше от очи, от време на време изскачаше над водата, за да се увери каква посока държат, после наваксваше загубеното разстояние, като гледаше да бъде все на петдесет-шестдесет метра от тях. Вероятно изчакваше подходящ момент, за да поднови атаката.

И наистина след малко Джоко, който се намираще по-назад, видя, че хищницата напредва шумно, като тръска глава и пляска силно с опашка. Описа голям кръг около двамата плувци и продължи да се върти около тях, като плуваше ту под вода, ту на повърхността и все повече и повече стесняваше кръговете.

– Внимавайте, капитане! – извика Джоко.

– Готов съм да я посрещна.

– А аз да ви помогна.

– Мина ли ти страхът?

– Почти.

– Не пускай пояса, преди да съм ти дал знак. Да се помъчим да излезем от кръга!

Стиснали с лявата ръка пояса, а с дясната – камата, двамата пирати се оттегляха, обърнати с лице към акулата. Но тя не ги оставяше и продължаваше да свива спиралата, която описваше около тях, като вдигаше високи вълни, пляскайки с мощната си опашка, и показваше острите си зъби, които белееха зловещо в мрака. С един гигантски скок, излизайки почти цялата от водата, изведнъж се хвърли върху Сандокан, който беше по-близо до нея. Малайския тигър пусна пояса и веднага се скри под вода, а Джоко, добил смелост при приближаващата опасност, се спусна напред с вдигната кама.

Като видя, че Сандокан изчезна, акулата с един удар на опашката се измъкна от атаката на Джоко и на свой ред се гмурна във водата.

Сандокан я чакаше. Щом я видя до себе си, хвърли се отгоре ѝ, като я хвана за една от тръбните перки и с един страшен удар на камата разпоре корема ѝ.

Смъртно ранена, огромната риба се изви рязко, освобождавайки се от противника, който се готвеше да повтори удара, и изплува на повърхността. Щом забеляза даяка на две стъпки, обърна се по гръб, за да то захапне, но Сандокан вече беше изплувал.

Камата, която я беше ранила, този път се заби в черепа ѝ с такава сила, че острието остана вътре.

– На ти още веднъж и още веднъж, и още, и още – викаше паякът и нанасяше удар след удар.

Този път хищницата се скри под водата завинаги, оставяйки след себе си голямо петно кръв, което бързо нарастваше.

– Като че ли няма да излезе вече на повърхността. Какво ще кажеш, Джоко, а?

Паякът не отговори. Опрял ръце на спасителния пояс, той се мъчеше да се надигне, за да види какво има в далечината.

– Какво търсиш? – попита го Сандокан.

– Там... гледайте... на северозапад! – викна Джоко. – Слава на великия Аллах!... Виждам една голяма сянка... платноход!

– Може би е Яниш – развълнува се Сандокан.

– Много е тъмно, за да се види по-добре, но усещам, че сърцето ми бие силно, капитане.

– Дай да се кача на раменете ти.

Паякът се приближи, Сандокан се подпря на него и излезе от водата

до пояс.

– Какво виждате, капитане?

– Това е прао!... Дано да е той!... Проклятие!

– Защо проклинате?

– Корабите, които идват насам, са три.

– Сигурен ли сте?

– Съвсем сигурен.

– Да не би Яниш да е намерил помощ?

– Не е възможно!

– Тогава какво ще правим? Плуваме вече от три часа и да ви призная, чувствавам се изтощен.

– Разбирам те – приятели или неприятели, ще ги накараме да ни приберат. Викай за помощ!

Джоко събра сили и викна колкото му глас държи:

– Хей, хора от кораба!... Помощ!...

След малко откъм морето се чу гърмеж и един глас запита високо:

– Кой вика?

– Корабокрушенци.

– Чакайте.

Скоро видяха, че трите кораба завиха на борд и приближаваха бързо, защото вятърът се бе усилил.

– Къде сте? – запита същият глас.

– Към брега – отговори Сандокан.

Последва кратко мълчание, след което се чу друг глас:

– Гръм и мълния!... Да пукна, ако не е той!... Кой там?

– Яниш! Яниш, аз съм, Сандокан!

На борда на трите кораба отекна мощен възглас:

– Да живее капитанът! Да живее Тигъра!

Първото прао беше вече съвсем близо. Плувците хванаха подхвърленото им въже и се качиха на палубата с пъргавината на маймуни.

Един мъж се втурна към Сандокан и го прегърна крепко:

– Ах, брате мой! Мислех, че няма да те видя никога вече! Сандокан притисна до гърдите си добрия португалец, докато екипажите викаха непрестанно:

– Да живее Тигъра!

– Ела в моята каюта – каза Яниш. – Имаш да ми разказваш много неща.

Сандокан го последва мълчаливо и двамата слязоха в каютата, а корабите продължиха курса си триумфално. Португалецът отвори бутилка

джин и я подаде на Сандокан, който изпи няколко чаши една след друга.

– Хайде, разказвай как стана така, че те намерих в морето, докато аз смятах, че си пленен или загинал на борда на парахода, който преследвам упорито от двадесет часа?

– А, кръстосвача ли преследваше? Така и подозирах.

– Гръм и мълния! Разполагам с три кораба и сто и двайсет души и искаш да не го преследвам?

– Но откъде събра толкова народ?

– Знаеш ли кой командува другите два кораба?

– Не, разбира се.

– Писангу и Маратуа.

– Значи не са били потънали през онази буря, дето ни хвана близо до Лабуан.

– Както виждаш, не. Маратуа бил тласнат към остров Пуло Гайа, а Писангу се приютил в залива на Амбонг. Останали там много дни, за да поправят тежките повреди, после се спуснали към Лабуан, където се срещнали. Като не ни намерили в оня малък залив, върнали се в Момпрацем. Аз ги срещнах снощи, когато бяха поели за Индия, подозирайки, че сме отишли натам.

– Слизали ли са в Момпрацем? Кой заема сега моя остров?

– Никой, защото англичаните го изоставили, след като опожарили нашето селище и взривили последните бастиони.

– Така е по-добре – въздъхна Сандокан.

– А сега казвай какво се случи с теб? Видях те, че абордира корветата, докато аз изтърбушвах канонерката, чух победното „ура“ на англичаните и после нищо. Избягах, за да спася поне съкровищата, които носех, но после тръгнах по следите на парахода с надеждата да го настигна и да го абордирам.

– Аз паднах на неприятелската палуба след жесток удар в главата и бях пленен заедно с Джоко. Спасиха ме хапчетата, които, както знаеш, винаги нося в себе си.

– Разбирам – каза Яниш и прихна да се смее. – Хвърлили са ви в морето, защото са ви сметнали за мъртви. А какво стана с Мариана?

– Тя е пленница на борда на парахода – отговори Сандокан с печален глас.

– Кой командуваше парахода?

– Баронетът, но аз го убих в схватката.

– Така си и мислех. Дявол да го вземе, какъв жесток край за твоя нещастен съперник! Какво смяташ да правиш сега?

– Ти какво би направил?
– Аз ли? Бих следвал парахода, за да го абордирам.
– Точно това исках да ти предложа.
– Знаеш ли къде отива параходът?
– Не, но, когато го оставих, се бе насочил, струва ми се, към Трите острова.

– Какво ще прави там? Работата не е чиста, братко. Бързо ли плаваше?

– С осем взела в час.
– Каква преднина може да има пред нас?
– Около трийсет мили.
– Тогава можем да го настигнем, ако вятърът се задържи все така силен. Но... – Яниш замълча, защото чу на палубата необичайно раздвижване и врява.

– Какво става? – попита Сандокан.

– Да се качим горе, брате.

В момента, когато излязоха на палубата, няколко души вадеха от водата някаква метална кутия, забелязана от един моряк на двайсетина метра от десния борд.

– Ой, ой, какво означава това – възкликна Яниш. – Да не съдържа някакъв важен документ, не ми изглежда обикновена кутия.

– Ние сме все по дирите на парахода, нали? – запита Сандокан, който без да знае защо, се почувствува развълнуван.

– Да – отвърна португалецът.

Сандокан извади бързо криса си и с един удар разряза кутията, от която се показва някаква хартия – беше малко навлажнена, но ясно личаха няколко реда, изписани с красив почерк.

– Яниш! Яниш! – викна Сандокан с треперещ глас.

– Чети, братко, чети!

– Струва ми се, че ослепях...

Португалецът грабна хартията от ръцете му и прочете: „Помощ! Откарват ме на Трите острова, където ще дойде чичо ми, за да ме отведе в Саравак, Мариана.“

Щом чу тези думи, Сандокан изрева като ранен звяр и се олюля, сякаш бе ударен с куршум:

– Загубена, загубена завинаги!... Лордът...

Яниш и пиратите го бяха наобиколили и го гледаха с тревога и дълбоко вълнение, сякаш изпитваха същата мъка, която късаше сърцето на този нещастник.

– Сандокан, кълна ти се, че ще я спасим дори ако трябва да абординираме кораба на лорда или да нападнем Саравак и Джеймс Брук, който го управлява! – заяви решително Яниш.

Сандокан, който до този момент седеше сломен от мъка, скочи на крака с пламнали очи и променено лице.

– Тигри на Момпрацем – викна той с мощния си глас, – трябва да избием враговете и да спасим нашата кралица. Всички към Трите острова!

– Отмъщение!... – ревноха в отговор пиратите. – Смърт на англичаните, да живее нашата кралица!

Миг след това трите платнохода завиха на борд и се отправиха към Трите острова.

С промяната на курса пиратите се заловиха трескаво за работа, подготвяйки се за битката, която несъмнено щеше да бъде много жестока и може би последна с омразния неприятел.

Пълнеха топове, сглобяваха бомбардите, отваряха буретата с барут, трупаха огромни количества гюлета и гранати на носа и на кърмата, свалиха излишните въжета от такелажа и подсилваха най-необходимите, издигаха барикади, подготвяха абордажните куки. На палубата бяха донесени дори съдове с алкохол, за да го изсипят горящ върху неприятелския кораб.

Сандокан ги насърчаваше с жестове и с думи, като обещавахе на всички да прати на дъното този параход, който го бе държал окован, бе избил най-храбрите му пирати и бе отвлякъл годеницата му.

– Да, ще разбия този проклетник, ще го подпаля – току възкликваше той. – Да даде бог само да стигна навреме, за да попреча на лорда да я отмъкне.

– Ако се наложи, ще нападнем и лорда – рече Яниш. – Кой би могъл да устои на атаката на сто и двайсет момпрацемски тигри?

– Но ако стигнем много късно, когато лордът вече е отплавал за Саравак на борда на някой бърз кораб?

– Ще го настигнем в града на Джеймс Брук. По-скоро друго ме безпокои: как да завземем парахода, който трябва да е хвърлил вече котва на Трите острова. Трябва да го изненадаме, но... ах, как забравяме!...

– Какво искаш да кажеш?

– Не помниш ли какво се опита да направи лордът, когато го нападناхме по пътеката за Виктория?

– Да – каза едва чуто Сандокан и косите му настръхнаха. – За бога, ти смяташ, че комендантът...

– Може да е получил заповед да убие Мариана, за да не я остави да падне в наши ръце.

– Не е възможно, не е възможно!

– А пък аз ти казвам, че се страхувам за годеницата ти.

– Тогава? – промълви Сандокан.

Яниш остана замислен, без да отговори. Но изведнъж се плесна по челото и възкликна:

– Готово!...

– Говори, бързо, братко! Ако имаш някакъв план, казвай го веднага!

– За да предотвратим катастрофата, по време на атаката някой от нас трябва да бъде близо до Мариана, за да я брани.

– Вярно с, но как да стане това?

– Ето какво: както знаеш, в ескадрата, която ни нападна в Момпрацем, имаше платноходи на султана на Варауни.

– Не съм забравил.

– Ще се преоблека като султански офицер, ще издигна флага на Варауни и ще абординирам парахода, уж че съм пратен от лорд Джеймс.

– Чудесно!

– На коменданта ще кажа, че трябва да предам писмо на леди Мариана и щом вляза в каютата ѝ, ще се барикадирам заедно с нея. Като ви свирна с уста, скачате на кораба и започвате сражение.

– Ах, Яниш! – притисна го Сандокан до гърдите си. – Колко ще ти бъде задължен, ако успееш!

– Ще успее, Сандокан, само да стигнем преди лорда! В този момент от мостика извикаха:

– Трите острова!...

Сандокан и Яниш побързаха да се качат на палубата. На седем-осем мили се мяркаха високи скални масиви. Всички пирати забиха очи на там, търсейки жадно парахода.

– Ето го! – извика един даяк. – Ей там долу виждам дим.

– Да – потвърди Сандокан, чиито очи сякаш се възпламениха. – Зад рифовете се издига черен стълб дим. Параходът е там!

– Да действуваме с ред и да се подготвим за атаката – каза Яниш. – Писангу, прехвърли още четиридесет души на нашето прао!

Прехвърлянето бе извършено веднага и екипажът, подсилен със седемдесет души, се събра около Сандокан, който направи знак, че иска да говори.

– Тигри на Момпрацем – каза той с гръмолен глас, който

завладяваше тези хора и им вдъхваше изключителна смелост, – ще водим страшна борба, защото екипажът, с който ще трябва да се бием, е по-многоброен и по-подготвен от нас, но помнете, че това ще бъде последната битка под водителството на Малайския тигър, в която за последен път ще се срещнете с ония, които разрушиха нашата мощ и нашата втора родина. Като дам знак, искам да нахлуем на неприятелската палуба с предишна да дързост на Монпраценските тигри.

Ще ги изтрепем всичките! ревноха пиратите, размахвайки бясно оръжия. Само дай знак, Тигре!

Там, на проклетия параход, който се готвим да нападнем, се намира кралицата на Монпрацем. Искам тя да бъде пак моя, да бъде освободена!

– Ще я спасим или ще паднем до един!

– Благодаря ви, приятели, сега всички по бойните си места, а на матите развейте знамето на султана!

Като издигнаха флаговете, трите платнохода се отправиха към първият остров, по-точно към един малък залив, където се очертаваше неясно някаква тъмна маса, над която се виеха кълба дим.

– Яниш рече Сандокан, пригответи се, защото след един час ще бъдем в залива.

– Готово – отвърна Яниш и изчезна под мостика.

През това време корабите продължаваха да плават със свити платна и султанския флаг на гротмачтата. Топовете бяха заредени, бомбардите също, а пиратите, с оръжие в ръка, готови да се хвърлят на абордаж.

Застанал на носа, Сандокан следеше внимателно парахода, който се виждаше все по-ясно и по-ясно – изглежда, бе хвърлил вече котва, макар че машината му още не бе спряна. Човек би казал, че със своя остър поглед страшният пират се мъчи да открие любимото момиче. От време на време от гърдите му се изтръгваха дълбоки въздишки, челото му бе свъсено, ръцете му си играеха нервно с ятагана. После пламтящите му очи обходиха морето около Трите острова, сякаш търсеха да открият нещо. Без съмнение, той се страхуваше в разгара на битката да не бъде изненадан от лорда и ударен в гръб.

Бордовият хронометър показваше дванадесет часа на обед, когато плагноходите стигнаха при входа на залива. Параходът бе закотвен точно по средата, на бизанмачтата се развяваше английският флаг, а на върха на гротмачтата – голямата лента на военните кораби. По палубата се движеха много хора. Като го видяха в обсега на оръдията, пиратите се спуснаха като един човек да стрелят, но Сандокан ги спря с жест.

– Още не! – каза той. – Яниш!...

Португалецът излезе облечен като султански офицер, с широка зелена куртка и шалвари, и голям тюрбан на главата. Държеше някакво писмо.

– Каква е тази хартия? – учуди се Сандокан.

– Писмото, което ще предам на леди Мариана.

– А какво ѝ писа?

– Че сме готови, да не се предава.

– Но трябва да ѝ го предадеш ти, щом искаш да се барикадираш с нея в каютата.

– Няма да го дам на другото, бъди сигурен, братко.

– Ами ако комендантът те придружи до каютата?

– Ако видя, че работата се заплита, ще го убия – отговори хладнокръвно Яниш.

– Залагаш на опасна карта, Яниш.

– Искаш да кажеш кожата си, но се надявам и този път да я запазя. Хайде, скрий се и ми довери командуването на корабите за малко. А вие, тигри, не гледайте така свирепо и не забравяйте, че сме верни поданици на оня негодник, който се е провъзгласил за султан на Борнео.

Стисна ръка на Сандокан, намести тюрбана си и викна:

– Към залива!...

Корабът, следван от другите два платнохода, влезе смело в лагуната и се доближи до корветата.

– Кой там? – запита един от вахтените.

– Борнео и Варауни! – отговори Яниш. – Важни вести от Виктория. Писангу, пусни малката котва и отпусни веригата! – обърна се към своя боцман.

Преди вахтените да са отворили уста, за да спрат платнохода да дойде борд до борд, маневрата беше вече изпълнена. Корабът удари парахода под котвата на десния борд и остана там като залепен.

– Къде е комендантът? – запита Яниш вахтените.

– Отдръпнете кораба – викна един войник.

– По дяволите всички правилници! – изруга Яниш. – Гръм и мълния! Да не би да се страхувате, че моите кораби ще потопят вашия? Хайде, бързо повикайте коменданта, че имам да му предавам заповеди.

Лейтенантът тъкмо се качваше с офицерите си на командния мостик. Приблужи се към кърмовия парапет и като видя Яниш, който му показваше някакво писмо, даде заповед да спуснат стълбата.

– Кураж – каза тихо Яниш на пиратите, които гледаха навъсено

парахода. Когато хвърли поглед към кърмата, срещна пламтящите очи на Сандокан, който се криеше под едно платно, метнато върху люка. В следващия миг португалецът се озова на неприятелската палуба, почувствава, че го обзема страх, но лицето му остана спокойно.

– Коменданте – заяви той, като застана мирно пред офицера, – трябва да предам писмо на леди Мариана Гайлонк.

– Откъде идвате?

– От Лабуан.

– Какво прави лордът?

– Въръжаваше един кораб, за да дойде при вас.

– Не ви ли даде писмо за мен?

– Не комендате.

– Много странно! Дайте ми писмото, аз ще го предам на леди Мариана.

– Извинете, коменданте, но трябва да й го предам лично – смело отвърна Яниш.

– Тогава елате

Яниш усети, че кръвта във вените му замръзна. „Ако Мариана направи само един жест, загубен съм“ – помисли си той и погледна крадешком към кърмата: десетина или дванадесет пирати се бяха покатерили по рейте на платнохода и още толкова бяха застанали на стълбата, готови всеки миг да се хвърлят върху английските моряци, които ги оглеждаха любопитно. Последва лейтенанта и заедно слязоха по стълбата, водеща към кърмата Косата му настръхна, когато видя капитанът да чука на една врата и чу гласа на Мариана: „Влезте!“.

– Пратеник на вашия чичо лорд Джеймс Гайлонк – обясни капитанът като влезе.

Мариана, застанала наред каютата, бледа, но горда, трепна, щом видя Яниш, ала не издаде никакъв звук Веднага бе разбрала всичко. Пое писмото, отвори го и най-спокойно го прочете.

През това време Яниш, блед като мъртвец, се доближи до илюминатора на бакборда и неочаквано възкликна:

– Ах, виждам параход, който се отправя насам, коменданте!

Лейтенантът се спусна към илюминатора, за да се увери със собствените си очи. Яниш светкавично се хвърли отгоре му и го удари силно по главата с дръжката на криса. Офицерът се строполи на пода без да гъкне Но Мариана извика ужасена.

– Тихо, сестрице – предупреди я Яниш, докато връзваше нещастния комендант и му запушваше устата – Ако съм го убил, бог ще ми прости.

– А Сандокан къде е? ч

Готов за бой. Помогнете ми да се барикадираме, сестрице Тласна един тежък шкаф към вратата и натрупа зад него сандъци, рафтове и маси.

– Какво става? – запита уплашено Мариана.

– Сега ще разберете, сестрице – отвърна Яниш и извади ятагана и pistolетите Показа се от илюминагора и свирна с уста После застана зад вратата, стиснал двата pistolета в ръце.

В този миг на палубата избухнаха страшни викове

– Отмъщение! Отмъщение! Да живее Малайския тигър! После се чуха пушечни и pistolетни изстрели, неописуеми кръсъци, псувни, проклетия, охкания и плачове, трополене и звън на оръжия

– Яниш! – извика Мариана, премаляла от страх

– Кураж, дявол да го вземе! – кресна й Яниш – Да живее Малайския тигър!

Чуха се бързи стъпки по стълбите и гласове:

– Коменданте! Коменданте!

Яниш и Мариана се притаиха зад барикадата.

– Хиляди дяволи Отворете, коменданте! – извика един глас.

– Да живее Малайския тигър! – отвърна му Яниш.

Отвън долетяха проклетия, викове на ужас, после силен удар разтърси вратата.

– Яниш! – проплака Мариана.

– Не се бойте!

С още два удара вратата бе разкъртена, една брадва огвори процеп и се показа цевта на пушка. Но Яниш светкавично я отблъсна и изпразни pistolета си през процепа. Някакво тяло тупна на пода, докато другите се втурнаха обратно по стълбите:

– Предателство! Предателство!

Битката на палубата продължаваше, отекваха страшни викове, пушечни и pistolетни гърмежи. И сред тази адска врява се носеше гръмовният глас на Сандокан, който хвърляше своите орди в атака.

Мариана бе паднала на колене, а Яниш се мъчеше да отмести барикадата, когато няколко гласа извикаха изведнъж:

– Пожар!... Да се спасява, кой го може!

– Гръм и мълния! – възкликна португалецът преbledнял, с отчаяни усилия събори барикадата и с един удар на ятагана срязва въжетото, което свързваше нещастния комендант. После грабна Мариана на ръце и изтича навън

Гъсти кълба дим бяха обзели вече коридора, откъм офицерските каюти нахлуваха пламъци. Яниш изскочи на палубата с ятагана между зъбите. Битката вече привършваше. В момента Малайския тигър атакуваше яростно кърмовия мостик, където се бяха задържали трийсет или четрийсет англичани.

– Пожар! – извика Яниш.

Англичаните, които виждаха, че са вече сразени, заскачаха безредно в морето Сандокан се обърна към Яниш, разблъска хората около себе си и грабна Мариана на ръце:

– Моя! Най-сетне моя!

– Да, твоя, и този път завинаги – промълви тя.

Но в същия миг откъм морето отекна топовен залп.

– Лордът!... Всички на борда на платноходите! – изрева Сандокан.

Сандокан, Мариана, Яниш и оцелелите от битката пирати оставиха парахода, който гореше вече като сноп сухи съчки, и се прехвърлиха на платноходите, където взеха и ранените.

За миг платната бяха вдигнати, пиратите хванаха греблата и трите платнохода се измъкнаха бързо от залива, излизайки в открито море.

Сандокан отведе Мариана на носа и с върха на ятагана си ѝ посочи една малка бригантина, която плаваше на седемстотин стъпки от тях, отивайки към залива.

– Виждаш ли го, Мариана? – попита я Сандокан, като посочи един човек, облегнат на бугшприта.

– Чичо ми! – изхлипа момичето и закри лицето си с ръце.

– Погледай го за последен път!

– Ах, Сандокан!

– Гръм и мълния, той е!... – възкликна Яниш, грабна карабината от ръцете на един малаец и я насочи към лорда, но Сандокан го спря.

Бригантината напредваше бързо, мъчейки се да препречи пътя на трите платнохода, но беше вече много късно. С неудържима сила вятърът тласкаше корабите на изток.

– Огън по тези нещастници! – чу се гласът на лорда Проехтя гоповен залп и гюллето свали пиратското знаме, издигнато малко преди това по заповед на Яниш. Сандокан сложи ръка на сърцето си и промълви печално:

– Сбогом, пиратство, сбогом Малайски тигре!

После пусна рязко Мариана и се наведе към оръдието на кърмата. Бригантината вече сипеше яростно гюллета и куршуми върху трите платнохода. Сандокан обаче не помръдваше, все още се целеше.

Надигна се изведнъж и допря фитила. Топът се възпламени, ревна и миг след това фокмачтата на бригантината рухна в морето.

– Видя ли? – викна Сандокан. – Хайде сега преследвай ме! Бригантината изведнъж спря и зави на борд, без да прекъсва стрелбата. Сандокан вдигна Мариана на ръце и я показа на лорда, който крещеше като луд от носа на своя кораб.

– Ето моята съпруга!

Но после отстъпи бавно назад, олюля се и се отпусна в ръцете на обожаемата Мариана. И този мъж, който не бе плакал никога в живота си, избухна в ридания.

– Яниш, курс към Ява!... – едва промълви той. – Тигъра е мъртъв, и то завинаги!

КРАЙ

© 1987 Виолета Даскалова, превод от италиански

Emilio Salgari
Le Tigri di Mompracem, 1900

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 17 февруари 2006 г.

Емилио Салгари
ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА САНДОКАН
РОМАН

Преведе от италиански ВИОЛЕТА ДАСКАЛОВА
Художник СТЕФАН ГРУЕВ
Редактор БОЖАН ХРИСТОВ

Редактор на издателството ЛЪЧЕЗАР МИШЕВ
Художествен редактор ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ
Технически редактор КОСТАДИНКА АПОСТОЛОВА
Коректор МАЯ ХАЛАЧЕВА

Италианска. Второ издание. Дадена за набор на 28. VII. 1987 г. Подписана за печат на 12. VIII. 1987 г. Излязла от печат на 26. XI. 1987 г. Формат 1/16 60 X 90. Печатни коли 16,50. Издателски коли 16.,УИК 17,29.

Издателство „Отечество“, София, ДП „Димитър Благоев“, ул. „Ракитин“ 2, София.

Липсват означенията за главите.

СЪДЪРЖАНИЕ

Сандокан и Яниш 5
Жестокост и великодушие
Кръстосвачът 20
Тигри и Леопарди 24
Бягство и бълнуване 35
Перлата на Лабуан 41
Оздравяване и любов 47
По следите на тигъра 53
Предателството 59
По стъпките на пирата 66
Джиро-Батол 71
Кануто на Джиро-Батол 81
Курс към Момпрацем 87
Любов и алкохол 93
Английският ефрейтор 98
Експедицията срещу Лабуан 105
Нощната среща 122
Двама пирати в една печка 130
Призракът англичанин 139
През горите 145
Пантерата и орангутанът 151
Пленникът 163

Яниш във вилата 170
Съпругата на Тигъра 188
В Момпрацем 197
Кралицата на Момпрацем 203
Бомбардирането на Момпрацем 209
По море 215
Пленниците 223
Бягството 231
Към Трите острова 236
Последната битка на Тигъра 246

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2121>]